

Írta: Kurucz Roland (Shurtugal)

E-mail: phoenix.flamebird@gmail.com

Megjegyzés: A regényt Christopher Paolini Eragon című könyve ihlette. Bármely hasonlóság a két mű között ennek okán van jelen.

Sárkánylovas

Első rész

Az Öreg Szakál meséje (Bevezető)

Daniel a Százéves Tölgy konyhájában éppen az edényeket súrolta. Arról álmodozott hogy egy nap átveszi a fogadó vezetését apjától, és akkor többé nem kell neki mosogatni, csupán széles mosollyal fogadnia a tehetős kereskedőket. Belenézett a kezében lévő ezüstsín tálcába és onnan egy fiatal, rövid barna hajú, szép zöld szemű, átlagos testalkatú fiú nézett vissza rá. Bár már állán pelyhedzett a legénytoll még nem lépett a férfikorba, ami arrafelé azt jelentette hogy még nem múlt el tizenkilenc éves. Gondolataiban csupán a konyhába besiető fogadóslányok zavarták meg, és Katrin a szakácsnő aki rájuk kiabált hogy csipkedjék magukat.

Amint befejezte a mosogatást felment a második emeletre ami a családja és az ő szállása volt, és bevetette magát az ágyba. Egy ideig csak a plafont bámulta, de aztán úgy döntött hogy lemegy a fogadóba és nézi a vendégeket, meg hallgatja a zenészeket. Azonban alig hogy kilépett, Susan-be, az anyjába botlott.

- Den. - mondta meglepetten a nő. Hosszú világosbarna haja meglibbent az enyhe szellőben, és szép zöld szeme amit Daniel is örökölt, sugárzott az élettől.

- Szia anya! Éppen le szerettem volna menni kicsit üldögélni. Mára már eleget mosogattam. - mondta a fiú.

- Rendben, van. Ilyen gyorsan végeztél a mosogatással? - kérdezte, majd hozzá tette – Nem szeretném Katrin-tól azt hallani hogy piszkosak maradtak az edények – Emelte a mutatóujját a fiúra figyelmeztetően. Miután a fiú meggyőzte hogy ilyen még csak véletlenül sem fog előfordulni, besietett a szobába. Daniel leballagott a lépcsőkön és meglepetten figyelt fel a csendre. A zene nem szolt és nem lehetett hallani az emberek zsi bongását sem. Mikor leért azt látta hogy egy asztal körül ült le mindenki az asztalon pedig egy öreg szakállas-bajszos férfi néz körbe. Daniel azonnal átlátta a helyzetet, hogy egy mesélő toppant be hozzájuk. Gyorsan fogott egy széket magának és leült a kör szélére hallgatni.

- Az Öreg Szakál, azaz jómagam – mutatkozott be cikornyás meghajlással a mesélő – a most a sárkányokról fogok mesélni nektek. - e közben Jeremy, Daniel apja egy teli korsót adott fel az öregnek. - Veszedelmes, vérszomjas népség az... - húzott egy hatalmasat a korsóból – Régen még sok sok évezrede mikor az emberek összetalálkoztak a sárkányok fajával, nem tudtuk hogy mifélek. Békével köszöntöttük őket, amit egy ideig el is fogadtak. De aztán néhány évre rá megszületett egy ifjú, a neve Daniel volt. - Daniel meglepetten pislogott. - Elhatározta hogy elmegy a sárkányokhoz, hogy jobban megismerje őket. De nem ment ám minden olyan jól. Véletlenül összetört egy tojást, mikor a sárkányok megmutatták neki a fészket. A bajt az tetézte hogy az a Vezérük tojása volt.. Bármennyire is próbált bocsánatot kérni, a sárkányok feldühödtek és vérre szomjaztak. Fel akarták falni az ifjút, ám Daniel-nek azonban volt mágikus ereje, így hát azt használva megölte a rá támadókat és elmenekült. Ekkor kezdődött a Vörös Év. A bestiák irgalmat nem ismerve pusztítottak minden embert akit értek, férfiakat, asszonyokat, gyerekeket egyaránt. Azt mondják hogy mindenkit megettek, mert nem akartak, úgymond pazarolni. - Kortyolt egy hatalmasat. - bárhogy is... -letörölte bajszáról a sörhabot – végül már csak alig egy maréknyian maradtak. Daniel a pusztítást látva elhatározta, hogy véget vet ennek. Elment a Sárkányok Vezéréhez és felajánlotta életét a békéért cserébe. Megállapodott a Vezérral hogy sárkány nem öl embert az emberek földjén. De ha az ember átlépte a sárkányok területének a határát onnantól fogva bárki azt tesz vele amit csak akar. Így

kötetett meg a szerződés vérrel és az Ősi Szavakkal. Daniel halálával véget ért a háború. És azóta nem merészkedik ember, sárkány területre. - Álmélkodás és taps fogatta a mese végét. Aztán az Őreg Szakáll még egész este ontotta az izgalmas, meghökkentő, vicces, vagy szomorú történeteket. Miután már csak alig hárman voltak a fogadóba, mert mindenki hazament, vagy fel a hálósobákhoz megpihenni, a mesemondó megköszönte a hallgatóságot és kivonult a fogadóból. Daniel a történeteken töprengve vonult fel a szobájába aludni. Aznap este sárkányokról, lovagokról, tündékről, mágiáról álmódott.

Új hős születik

Reggel miután kimosta szeméből az álmodást, apja lépett hozzá és közölte vele hogy egy nemes úrfinak szüksége lenne valamire a szomszéd faluból.

- A neve Johan. Tőle kell elhoznod valami festményt. Ha most elindulsz akkor estére ott vagy. Így holnapra már itthon is lehetsz. Busás jutalmat ígért érte az illető. - közölte a fiúval. Daniel felöltözött úti ruhába, batyuba kötött némi kenyeret, sajtot és egy kevés szárított húst. Megtöltött egy vizes palackot, ezeket berakta egy hátizsákba és útnak indult. Már egy jó darabon ment, mikor eszébe jutott hogy az út éles kanyarokat ír le mire eléri a Zöld-tó falut. Ha egyenesen átvág a mellette lévő erdőn akkor akár egy fél napot is spórolhat. Ha eléggé siet akár még estére hazaérhet. Így hát bevetette magát az erdőbe és sietős léptekkel haladt a fák között.

Már jó ideje ballagott mikor hallotta hogy valami futva közelít. Leguggolt és körülnézett. „*Talán egy vaddisznó, remélem nem valami nagyobb.*” gondolta. Egy emberi alak rohant el előtte, és valamit rejtegetett a ruhája alatt. Kinézte alapján tolvaj, vagy valami bandita volt, és mintha véres lett volna az arca. Daniel kíváncsisága arra sarkalta hogy kövesse ezt az embert. Így hát utána eredt olyan csöndben amennyire csak tőle tellett. Pár perc után elérkeztek a Kékkő-folyó egy eléggé vad szakaszához. A mélyen a sziklába vájt folyóban tajtékos habokat karvart a sok belezuhant, simára, vagy éppen élesre csiszolt szikla. Lehetett vagy tíz méter mély az a szakadék, és a folyó az alján négy méter széles. Egy bokorban megbújva leste a tolvajkülsejű egyént. A férfi elővette a ruhája alatt rejtegetett tárgyat. Valami nagy csontszínű tojásforma volt, de akkora mint a férfi alkarja, és bizony súlyos is lehetett. „*De hát nincs semmi aminek ekkora a tojása.*” tiltakozott a látvány ellen a fiú. Hirtelen az erdőben hatalmas robaj keletkezett. Mintha a föld indult volna meg, és a hang alapján közeledett, nagyon gyorsan. Pár pillanat múlva fákat félredöntve egy sárkány bukkant fel, vicsorogva. Vagy négy méter magasán volt a feje. Hossza lehetett akár tizenkét méter, sötétbarna pikkelyek borították a testét, a szárnyát a fák miatt a oldalához szorította. Feje ék formájú volt, arcvonásai simák, kerek, és ökölnyi nagyságú sárga szemek csak úgy szikráztak, fogai akkorák voltak mint egy kisebb tör, a fején hátul két, egyenként vagy egy méteres csontszarv állt hátrafelé. Daniel a döbbenettől és rémülettől levegőt is elfelejtett venni, Csak a tojásrabló férfi hangja miatt szakított el tekintetét a lényről.

- Ha közelebb jössz ledobom! - Kiáltotta a sárkánynak, és a tojást a folyó fölé tartotta. A sárkány vonásai megváltoztak, rémület futott végig az arcán. Danielt meglepte hogy egy ilyen lény tud érzelmeket is kifejezni.

- „*Ne! Azt ne merészed megtenni*” - Szólt meg egy kemény női hang a fejében. Úgy érezte mintha a sárkánytól jött volna. Ettől csak még jobban meglepődött „*Egy sárkány ami beszél, ráadásul a fejében?*” hüledezett magában, de látta hogy a lény nem vette észre őt.

- Hagyd hogy szabadon elmenjek. És akkor életben marad. - alkudozott a rabló. A sárkány arcán vívódás látszott. Végül lemondóan bólintott.

- „*Elmehetsz. De ha bántódása esik...*” - nem folytatta, csak összecsapta az állkapcsát, hangos csattanással.

- Túl értékes hogy bántódása essék. - Mosolyodott el a rabló, sikerén. Danielben egy világ látszott megdőlni az eseményektől. Azonban hirtelen valami eszébe jutott. „*Egy Daniel volt az aki elpusztított egy sárkánytojás évezredekkel ezelőtt. Mi lenne ha most én, Daniel, lennék aki megment egyet? Ha meglepem a tolvajt talán elvehetem tőle a tojást.*” Jó ötletnek hangzott, csak amint ránézett a sárkányra megremegtek a térdei és meglódult a fantáziája, amiben magát látta, a lény szájából, véresen kilógni. Inkább a lapítás mellett döntött. Azonban a rabló amikor távozni készült, elkövette azt a hatalmas hibát, hogy egy ilyen sziklás helyen nem nézett a lába elé és rálépett egy kőre, ami megcsúszott alatta. Ettől hanyatt esett, a tojást elengedve, ami a szakadék felé gurult el a kezéből. Daniel, még ő sem tudta miért, kirobbant a bokorból a tojás felé és utánaugrott. Zuhanás közben, a levegőben elkapta és a becsapódás előtt összegömbölyödött körülötte. Hangos csobbanással érkezett a vadul száguldó folyóba. Az események felgyorsultak. Miközben vadul

szorította a tojást, feje hol a víz alatt, hol a víz felett volt. Ilyenkor megpróbált mély levegőt venni, ám a habok gyakran elborították, sok vizet nyelt, de a tojást nem engedte el. Hirtelen egy nagy ütést érzett a derekán, majd egyet a térdén. Amikor a feje ismét alámerült a fejére is kapott egy hatalmasat, amitől megszédült. A vízben lévő sziklák több helyen is megsebeztek, de ő csak szorította magához a tojást, és közben próbált levegőhöz jutni, mikor megpillantotta a sebesen száguldó partot.

Kilométerekkel lejjebb tudott csak kievickélni, mert itt már nem volt annyira vad a sodrás. Amint kifeküdt a kavicsos partra, kábán körbetapogatta a tojást, és megkönnyebbülve állapította meg hogy nem esett egy karcolás sem rajta. Szédült, ki volt merülve, és fázott is, ennek ellenére összeszedte erejét és elindult be az erdőbe. Igyekezett a folyó mentén visszafele haladni, de ez a sziklák és a part meredeksége miatt nem mindig volt lehetséges. Gyakran kapta magát azon hogy egy fának dölve bámul a semmibe, összezavarták ez események, és az ütés a fején, sem tett jót, a gondolatai gyakran ködösek voltak. Eszébe jutott hogy egy tojást melegen kell tartani, bár vajnyi keveset értett a sárkánytojásokhoz. Így levette a pólóját kicsavarta belőle a vizet, belecsozogolta a tojást, és a hátizsákjába akarta tenni, mikor észrevette hogy nincs rajta. „*A vízben hagyhattam el*” jutott eszébe. Így inkább magához szorította és próbálta melegíteni, bár ő is ki volt hülve. Érezte hogy a tojás valahogy melegebb mint amilyennek lennie kellene. Elindult a sűrű erdőben fel a folyó mentén. Már vagy egy órája ment megállás nélkül, a lába már gyakran megbicsaklott, vacogott a hidegtől, és gyakran kezdett a szeme is lecsukódni. Ilyenkor megállt és kifújta magát, de csak alig öt percre. Elért egy olyan részre ahol egy tisztást keresztezett a folyó és megpillantott három sárkányt, akik feltételezése szerint a tojást keresték. Azok észrevették őt és azonnal megindultak felé, vicsorogva, morogva, szárnyukkal csapkodva, és félelmetes állkapcsukat csattogtatva. Daniel már nem gondolkodott el a dolgon, egyszerűen kicsomagolta a tojást, letérdelt vele, vagy is inkább térdre zuhant. Letette a földre és az érkező sárkányok felé tolta, ugyanezzel a mozdulattal elnyúlt a földön és szemei előtt elsötétült a világ, az utolsó gondolta a szülei voltak, hogy mit fognak szólni ahhoz ha megtudják, az egy szem fiukat sárkányok falták fel.

Mikor kinyitotta a szemét, egy barlang látványa tárult elé. A hátán feküdt, valami puhán, szőrösen, betakarva. Vagy egy percig nézelődött mire magához tért és megindultak a gondolatai, eszébe jutott a tojás és a sárkányok. Rémsülten ült fel, de fájdalmasan sziszegett mert, a mozdulat hatására belenyilallt a derekába, a kezébe, a lábába és még sok más egyéb testrészébe is. Hatalmas zúzódások, vágások, horzsolások borították Ekkor vette csak észre hogy anyaszült meztelen. A ruhái mellette egy sziklára voltak kiterítve, és szerencsére már megszáradtak, így hát felöltözött, bár fájdalmasan sziszegett közben.

Miután végzett, alaposabban is körülnézett. Hatalmas barlang volt, egy hatalmas állatbőr függönnyel eltakarva, aminek a tetején szűrődött csak be a napfény. „*Ide az egész fogadónk beférne*” gondolta. Volt benne egy kisebb mélyedés vízzel, egy állatbőrből készült fekhely amin ébredt és ennyi. Már éppen ki akart menni körülnézni hogy odakint mi, vagy ki van, mikor egy sárkány dugta be hatalmas fejét. Daniel rémsülten próbált hátrálni de lábai megakadtak egy kőben hangos puffanással ült fenékre, legnagyobb szerencséjére az ágyra, így nem ütötte meg magát nagyon.

- „*Ne félj! Mi a neved ember?*” - hallott a fejében egy lány női hangot. Dadogva válaszolt.

- Daniel. A nevem Daniel. - a szíve sebesen vert, és a vére csak úgy lüktetett félelmében, közben megpróbálta felmérni merre tudna menekülni. A sárkány szeme kikerekedett a név hallatán, és kicsit beljebb lépett, aztán rendezte vonásait. „*Meg fog enni! Nekem végem!*” kiabált magában a fiú.

- „*Az én nevem Kodoga. Hogy vagy? Kipihented magad?*” - érkezett a következő kérdés, és kutató pillantással fürkészte a meglepett Danielt. „*Egy sárkány a hógylétekről érdeklődik? Miféle játék ez?*” aztán eszébe jutott hogy egy tisztáson ájult el az orruk előtt. Most meg itt ébredt egy barlangban, betakarva, a ruháit megszáritották, és a sebeit is kitisztították. „*A sárkányok nem tesznek ilyet!*” nem tudta elhinni hogy ezek a lények idehozták és gondoskodtak róla, ahelyett hogy

ott helyben felfalták volna. Mintha csak kitalálta volna a gondolatait, Kodoga megszólalt.

- „*Megmentetted Elmera kicsinyét, saját életedet kockáztatva. Kivívtad a tiszteletet köztünk Daniel. Elmera védelme alatt állsz amíg itt vagy Ráthe-ben. Senki sem bánthat téged.*” - fejezte be majd belépett a barlangba, lassan, nehogy jobban megijessze a fiút. Daniel ledöbbsent a szavak hallatán és a viselkedés hatására.

- Elmera? - bukott ki száján a kérdés. De mivel úgy hitte ezzel valami tiszteletlenséget követett el, összébb húzta magát, és félve pillantott hol a sárkány karmaira, hol a szájára.

- „*A vezérünk.*” - hallatszott a tömör válasz. A fiú, bár szemét nem vette le az előtte tornyosuló lényről, feltápáskodott, és megpróbálta összeszedni gondolatait. „*Ha meg akarnának ölni, bármikor megtehetnék volna. Viszont ez itt azt mondja hogy, a vezér kicsinyét mentettem meg. Csak ezért lehetek még életben.*” Tanakodott magában. Elméjében cikáztak a rémképek és megpróbált logikusabbnál logikusabb magyarázatot találni, mindarra ami történt és történik most is.

- „*Elmera látni szeretne. Odakísérek hozzá, kövess.*” - mondta a sárkány, megfordult és lassan kilépdelt a barlangból, majd miután kiért visszanézett. Daniel még mindig szobor mereven állt és bámult maga elé. Sok volt neki ez az egész, legszívesebben elfutott volna, de úgy érezte hogy ezt nem teheti meg, hisz egy sárkányfaluban van.

- „*Gyere, nem kell félned.*” - mondta már-már szelíd hangon Kodoga. A fiú összeszedte minden bátorságát és követte vezetőjét, bár a legkisebb gyanús mozdulatára is összerezsent.

Tíz percig mentek keresztül egy kis erdősávon amit egy széles kitaposott, sárkányok által kitaposott, ösvény szelt keresztül. Daniel csak bámulta az előtte cammogó lényt. Járása, izmai hullámozása minden lépésnél, testének gyönyörű arányossága és kecsessége fenségessé tette. Más körülmények között szívesen gyönyörködött volna akár napestig is ebben a csodában. A sárkány egyszer csak hátranézett, talán ezért hogy a fiú még követi e, és megszólalt.

- „*A fészkelőhöz megyünk. Elmera azt mondja hogy addig nem mozdul el többet a kicsinye mellől míg ki nem kel. Őrséget is szerveztünk a többieknek. Légy nagyon óvatos Daniel, és légy nagyon udvarias.*” - intette, majd visszafordult előre. A fiú azonnal megértette „*biztosan azért mondja hogy legyek óvatos mert Daniel a nevem, mint annak aki eltörte azt a tojást régen*” Kisvártatva megpillantott egy tágasabb részt az erdőben, nem messze előttük, mint egy kisebb mező. Magas bokorral és fűvel volt körülvéve, mesterségesek tűnt az ahogyan pontosan kör alakban nőttek be a növények. Vezetője előre ment és fejével biccentett hogy kövesse a sövényen túlra. Amint belépett egy hatalmas puha, homokkal teli szórt tisztás látványa tárult elé. A homokban szabálytalanul elszórva, nagy távolságra egymástól, egyesével vagy húsz tojás hevert. Mindegyik csontszínű és ugyanakkora volt. Bár akadt olyan is ami kicsit zöldes, kékes, vagy vöröses árnyalatot vett fel. Négyen egy egy tojás mellett feküdtek. Valószínű hogy az anyjuk apjuk, lehetett. Daniel kiszúrta a keltető közepén fekvőt, felismerte benne azt a sárkányt a folyóparton, ott ült fenségesen a tojás köré kanyarítva testét védelmezően. Mikor vezetője megállt, ő is megtorpant és figyelt.

- „*Egyedül kell odamenned. És ne feledd, légy udvarias a vezérünkkel.*” - ezzel a mondattal távozott a keltetőből. Daniel csak állt ott egy helyben és rémülten nézett körül. Elmera a Vezér őt figyelte kiismerhetetlen tekintettel. Mivel azért a fiú nem akarta felbosszantani a sárkányt, megindult felé, igyekezve olyan útvonalon menni hogy messzire kikerülje azt a pár tojást. Mikor odaért, nagyjából négy méterrel arrébb megállt. Köszönni akart, de nem jött ki hang a torkán úgy kiszáradt, ezért csak meghajolt, a lehető legmélyebben.

- „*Üdvözöllek!*” - Köszöntötte őt a sárkány, ugyanaz a hang volt mint ott a folyónál. - „*Az én nevem Elmera. Az itt élők vezére. Téged hogy hívnak?*” - várt a válaszra. Daniel nyelt egy nagyot, amitől szerencsére benedvesedett a torka annyira hogy beszélni tudjon, bár így is nehézkes volt.

- Daniel a nevem, hatalmas sárkány. - Remélte hogy ez eléggé tiszteletteljes köszöntés. Elmera arcán is végig futott az a döbbenet mint a Kodogáén, de csak egy pillanatra, jól uralkodott vonásain.

- „*Talán csak véletlen? Vagy a sors furcsa fintora?*” - mintha csak magában beszélt volna.

- „*Hallottál már a Tojáspusztító Danielről?*” - tette fel a kérdést. Daniel bólintott. A sárkány csak vizsgálgatta a pillantásával, majd lassan felállt és odalépett a fiú elé. Ettől ledermedt, és úgy érezte

hogy gyökeret eresztett a lába „*Nekem annyi. Most fog felfalni.*” próbált szabadulni rémületétől hogy megmozduljon és elfusson. A sárkány mélyen a szemébe nézett majd tiszteletteljesen meghajolt.

- „*Daniel! Fogadd őszinte hálámat, és megbecsülésemet, amiért megmentetted azt ami számomra a legkedvesebb.*” - kiegyenesedett. Daniel már nem rémületében, hanem megdöbbenésében volt megkövülve.

- „*Hálám jeléül, oltalmat ajánlok. Közöttünk te mindig szívesen látott vendég leszel.*” - fejezte be, majd visszakuporodott a tojás mellé, és jobb szárnyával oltalmazóan eltakarta. A fiú csak döbbenten meredt maga elé, és szája hangtalan szavakat formált. „*Ez örület! Szívesen látott vendég a sárkányok földjén? A vezér hálóját fejezi ki? Mintha egy paródiába csöppentem volna.*” Nagy levegőt vett és már meg akarta kérdezni hogy mikor mehet haza, mikor észrevette hogy a nyelve száraz pergamenként tapadt a szájpadrására. Próbálta összegyűjteni a nyálát, hogy legalább megszólalni tudjon. Így csak egy hatalmas krakogást sikerült kicsikarnia magából. Elmera kinyújtotta hosszú nyakát és mordult egy hatalmasat. Alig egy pár pillanatra rá egy másik sárkány lépett be a keltetőbe és jött oda hozzájuk. Végigmérte Danielt és meghajolt Elmera felé.

- „*Hozz vizet a fiúnak. De gyorsan!*” - parancsolta a vezért. Nem is kellett egy perc és a sárkány egy nagy bőrkulaccsal tért vissza, amit letett a fiú lába elé. Daniel megfogta és hatalmas kortyokkal kezdte el inni, magába döntötte majdnem az egészet. Amint befejezte visszadugaszolta, elmormolt egy „köszönöm”-öt és az eseményektől kábán bámult maga elé. Az egész helyzet olyan valótlan volt, mintha csak álom lenne. A hosszú csendet Elmera törte meg.

- „*Szeretnék többet megtudni rólad, kicsinyem megmentője. Cserébe én is válaszolok minden felmerülő kérdéssedre*” -

A fiú szinte magába roskadva ült le a földre, és kezdett el mesélni. Eleinte lassan ment, mert nem is igazán tudta hogy mit mondjon, de aztán belemerült és elmesélte az egész életét, egészen odáig hogy utánaugrott a tojásnak. Elmera szelíden figyelte, néha biztatóan bólogatott, és egyszer sem szólt közbe, aminek örült is a fiú. Ám amikor befejezte a meséjét, a sárkány egy érdekes kérdést tett fel.

- „*Miért mentetted meg a kicsinyem? Hagyhattad volna hogy leessen. Nem vettelek észre ott a bokorban, így nem voltál veszélyben.*” - A fiú elgondolkodott a kérdésen, amit már a keltető felé jövet is feltett magának jó néhányszor. De mindannyiszor ugyanazt a választ adta magának.

- Úgy éreztem hogy meg kell tennem, meg kell mentenem a tojást. Magam sem tudom miért. -
Suttogta a végét. Elmera bólintott, mintha ezzel nyugtázná a jó választ. A fiúnak eszébe jutott egy kérdés, ami hirtelen szökkent az elméjébe.

- Hogy tudta az az ember elloponi a tojást magától? - bökte ki, majd megrémülten ugrott fel ültéből mikor Elmera horkantott, fújt egyet, hátravetette a fejét, és kivillantotta az agyaráit mérgesen.

- Bocsánat, biztosan nem tartozik rám. - mentegetőzött a holttá vált Daniel.

- „*Magától?!*” - hallotta a dühös hangot. A sárkány összeráncolt szemöldökkel, vicsorogva méregette őt.

- „*Te tényleg nem tudsz semmit rólunk?*” - kérdezte, de már lágyabb hangon, és arcvonásai meglepettséget sugároztak.

- Bocsánat. Mi rosszat mondtam? Ha megkérdezhetem. Nem fordul elő többet. - Szabadkozott Daniel. A sárkány hosszan kifújta a levegőt, majd már-már anyai hangon mondta:

- „*Nálunk a magázás a legnagyobb sértések egyike. Idegen, távolságtartó és tiszteletlen társalgási forma. Úgyhogy tegezz, ha jót akarsz. És ne csak engem, hanem mindegyikünket.*” - fejezte be.

- Bocsánat. Nem tudtam.

- „*Ez a szerencséd.*” - mondta szelíden, és valami fura szaggatott morgást hallatott, amitől Daniel félve pillantott rá. Elmera, látva a fiú rémületét, elmagyarázta hogy a sárkányoknál ez a hang a nevetés. Megnyugodva beszélgetésbe merültek, az órák csak úgy repültek ahogy Elmera sok mindent elmesélt a fiúnak a sárkányokról. De mesélt a saját gyerekkoráról, nagy szerelmeiről, hogy hogy talált rá élete párjára, aztán azt is hogy hogyan veszítette el.

- „*Nekem már csak ő maradt.*” - fejezte be és nézett szeretetteljesen a tojásra. Már jócskán sötétedett. Daniel felocsúdva az imént hallottakból vette csak észre hogy már valóban későre jár. Elnyomott egy káromkodást miközben felpattant a homokból. Elmera érdeklődve nézett rá.

- Nekem már régen meg kellett volna jánom Zöld-tó falut és most érnék haza a képpel attól a kereskedőtől. - Magyarázta el. - Apám meg fog ölni. - Tette hozzá. Elmera gondolkodott egy kicsit.

- „*Sötétedés után az erdő nem biztonságos egy embernek. Javaslom töltsd itt az éjszakát és majd holnap visszakísér valaki a városodba.*” - fejét lehajtotta, hogy szeme egy magasságban legyen a fiúéval. - „*Apukád pedig meg fogja érteni, ha majd meg látja a kíséretedet. Ne aggódj a büntetés miatt.*” - tette hozzá biztatóan. Daniel, mivel nem tudott kitalálni jobb lehetőséget ezért, beleegyezett. A sárkány megkérte hogy aludjon a keltetőben, mellette, azért, mert itt a legbiztonságosabb számára. A fiú nem szállt vitába, mert Elmera-ban már úgy ahogy, de megbízott, míg mások kitudja mit művelnének vele. Így hát hoztak neki egy takarót.

Danielt kimerítették a napi események és izgalmak, ezért hamar álomba merült, ahogy hallgatta a tőle nem messze fekvő lény egyenletes légzését. Gyakran álmodott olyat hogy sárkányok üldözik és akarják megenni, mégis az éjszaka többnyire nyugodt volt.

Ragyogó Szemek

Reggel hirtelen ébredt és zihálva ült föl. Elmera aggódva nézett rá.

- „*Rosszat álmodtál?*” - Daniel bólogatott, mert olyan gyorsan vette még mindig a levegőt hogy nem tudott volna válaszolni.

- „*Ha elmeséled, talán jobb lesz.*” - mondta a sárkány bölcsen. A fiú lenyugtatta magát, bár még percekbe telt, mire újra normálisan tudott lélegezni, és a szíve sem kalapált már veszettül. Végül rászánta magát hogy elmondja, a nem túl szép álmát.

- Sárkányokról álmodtam... - kereste a megfelelő szavakat, hogy ne mondjon semmi sértőt, vagy félreérthetőt, de Elmera szelíden közbevágott.

- „*Értem.*” - hallgatott egy darabig és csak figyelte a fiút- „*Biztosan szeretnél reggelizni valamit.*” - Mondta kis idő múlva és nyakát kinyújtva mordult egy rövideket. Daniel gyomra hangosan megkordult, mert egy sárkány, szájában csomaggal lépdelt be. Mikor odaért hozzájuk letette és odatolta a fiúnak, aki félve nyúlt érte. Majd meghajolt a vezér felé és elment. Sült húst kapott, bár kicsit meg volt égetve, de jól esett valamivel feltölteni üres hasát. Reggeli után hatalmasakat kortyolt a kulacsból, majd jóllakottan sóhajtott.

Pár perc elteltével Elmera ellenőrizte a tojást. Szárnyát félrehajtva, megbökdöste gyengéden az orrával, megszimatoalta, majd kicsit odébb görgette. Miután végzett, ránézett a fiúra.

- „*Szeretnéd megérinteni?*” - kérdezte. Danielt meglepődött, ugyanis a folyóban és az erdőben is végig nála volt, mégsem emlékezett rá hogy milyen érzés fogni a kezében egy sárkánytojást. Csak az rémlett hogy mintha szokatlanul meleg lett volna. Felállt és óvatosan odament. Óvatosan mert azért még tartott a sárkánytól, nem volt ilyen közel hozzá sohasem. Bátorságát összeszedve megérintette a tojást. Meglepően sima volt a felülete, mintha csak márványból lett volna kifaragva. Tényleg meleg volt ahogy emlékezett. Bőre megbizsergett ettől az élménytől. Másik kezét is rátette és körbe simogatta a szabályos formát. Majd a történetektől megrészesülve bámulta a kezei között ezt kis életet, ami arra vár hogy kikeljen. Meleg légáramlat csapta meg a tarkóját. Mikor átnézett a válla felett, Elmera feje volt ott tőle alig pár centire, száját kissé kitéve nézte a tojást. Daniel ösztönösen nyelt egy nagyot, és próbált nem azokra a hatalmas fogakra gondolni. Sikerült magára nyugalmat erőltetnie.

- „*Gyönyörű. Nem?*” - Mondta csodálattal. Daniel is visszanezett a tojásra, és belátta hogy valóban az. Gyönyörű, megigéző látvány volt.

- Mikor fog kikelni? - kérdezte meg aztán.

- „*Amikor úgy érzi hogy itt az idő.*” - válaszolta Elmera egykén. A fiú hangos sóhajjal állt fel és hátrébb lépett.

- Nekem haza kell mennem. - közölte, majd hozzá tette. - Köszönöm a vendéglátást, és hogy megérintettem ezt a csodát. - „*És hogy nem faltatok fel?*” gondolta cinikusan. Meghajolt, de ekkor valami fura bizsergés futott végig a testén. Elmera hirtelen a tojás felé kapta a fejét.

- „*Eljött az idő!*” - Mondta ujjongva. - „*Várj még Daniel! Megérdemled hogy lásd!*” - A fiú megfordult és látta hogy a tojás mozog. Hintázik ide oda, ahogy a parányi teremtmény megpróbál világra jönni. Közelebb húzódott, leguggolt és úgy nézte. A tojás végigrepedt hosszában, majd a repedés szélénél még vagy száz futott tovább. A lény, kis fejével törte ki az öt fogva tartó burok egyik végét, majd egy hatalmas rándulással szilánkokra esett az egész tojás. A kis sárkány meglepetten, ügyetlenül próbált talpra állni. Daniel szíve egyre gyorsabban és gyorsabban vert, a megindító látványtól. Szinte érezni lehetett ahogy a levegő vibrál az élettől. A kis teremtmény végül talpra küzdötte magát és bár még eléggé bizonytalan léptekkel de körbetántorgott. Olyan aranyos, szeretetreméltó volt, olyan elesettnek tűnt. Szarvai még csak apró dudorok voltak, szárnyai is aránytalanul kicsik, bár így is egy méter fesztávolságúak. Pikkelyei sötétlilán fénylettek, és a fejében hatalmas sötétlila, kerekre nyílt szemek kémlelték a világot. Elmera odahajtotta a fejét a kicsinek, aki örömtől rikácsolva botladozott hozzá és orrával megérintette édesanyját. Megható látvány volt, ahogy a kicsi üdvözli az anyukáját. Aztán a kis sárkány ránézett Danielre, egyenesen a

szemébe, a fiút megbabonázták azok a ragyogó lila szemek, mintha két, az élet fényében tündöklő drágakő lett volna. A fióka odabotladozott hozzá. A fiú csak figyelte a kis teremtményt, szinte már nem is tudott magáról, vagy a világról körülötte. Számára csupán a kicsi létezett.

- „Érintsd meg. Azt szeretné.” - mondta Elmera, bár ezt is csupán csak egy távoli hangnak érzelte. Daniel óvatosan kinyújtotta jobbát a lény felé, aki egy pillanatra félve nézegette, majd odanyújtotta hosszú nyakát. Amint megérintette orrával a fiú tenyerét Daniel visszazuhant a valóságba és fájdalmasan kapta el. Olyan érzés volt mintha egy tüzes vasdarabot nyomtak volna a tenyerébe, valami meleg áramlott végig a testén, ami a fejében állt meg. Felállt és elkezdett hátrálni mert a fájdalom nem múlt. Megnézte a tenyerét és azon egy ovális forma fényelt fel, mit az olvadt fém. Egy sárkányt ábrázolt oldalról, aki mintha a saját farkába akarna harapni. Elmera őszinte döbbenettel nézett a fiúra, majd a kicsinyére és megint a fiúra. Daniel feje megfájdult, és úgy zsongott mintha harangot püfölőnek benne. Gondolatai szétesésztak, és az utolsó emléke mielőtt elsötétült volna a világ, az volt hogy az anyasárkány ugrik felé.

A homokban tért magához, a hátán feküdve. Elmera ott kuporgott mellette és aggodalmasan figyelte. Kicsinye a mellső lábainál, játszott anyja ujjával, megpróbálta elkapni és lebirkózni őket. A fiú feje még mindig lüktetett, de ez az érzés szerencsére egyre enyhült, felült és kérdően nézett a sárkányra.

- „Örülök hogy ilyen hamar magadhoz tértél.” - mondta majd szinte suttogva hozzátette. -

„Lovas” - Daniel értetlenül figyelte a játszadozó kicsit. Aki mintha megérezte volna pillantását, felkapta a fejét és azokkal a lila szemekkel figyelt rá, megigézően. Csak bámulták egymást, a fiú fejében mintha motoszkált volna valami, ami a kicsi felől érkezett, de ezt most nem vette figyelembe.

- Lila. - Csak ennyit tudott mondani. Bár lett volna száz kérdése, de valamiért ennyit tudott csak kimondani. Elmera is ráemelte pillantását kicsinyére.

- „Különleges, ritka szín.” - Csendben nézték a fiókat, aki úgyszintén csendben figyelte a fiút, vagy az anyját.

- Van már neve? - Megint nem ezt akarta kérdezni. „Mi van velem? Mintha a gondolataim kovályognának.” Szólt rá magára, kezdett visszatérni a valóságba.

- „Még nem tudom hogy fiú, vagy lány. Ez csak pár nap múlva derül ki. Ha fiú, az apja nevét kapja Seranes, ha lány, akkor az édesanyámét Iola.” - Mondta a sárkány még mindig a kicsinyét figyelve, aki közben ábotladozott az ujjain és megindult Daniel felé, bizonytalan léptekkel. Mikor odaért, a fiú leguggolt hozzá és megsimogatta a fejét, amit a kicsi döngölözéssel viszonzott miközben éles hangon rikácsolt egyet-egyet.

- Lány. - Mondta Daniel, őt is meglepve. „Megbabonáz ez a kis teremtmény.”

- „Akkor Iola, lesz a neved kicsim. A nagymamád után.” - Mondta az anya szeretetteljesen a lányának.

- Meg se kérdezed hogy honnan tudom? - Bukott ki a kérdés a fiúból. A sárkány a szemébe nézett és szelíden, anyai hangon mondta.

- „A Lovasa vagy. Az Ősi Mágia összekötött titeket, lelkileg, szellemileg. Ha te azt mondod hogy lány akkor ez így is van. Ha tévedtél, amit nem hiszek, pár nap múlva kiderül úgyis.” - fejezte be gyengéden mosolyogva.

- Lovas? Sárkánylovas? - Kérdezte értetlenül és figyelmét elszakította a Iola-ról. „Sárkánylovasok csak a mesékben élnek. Bár ami az elmúlt két nap alatt történt velem, azon se kéne meglepődnöm ha hirtelen egy hárfázó, zöld farkas ugrik ki a bokorból.” viccelődött magában

- „Igen. Te most már Daniel, Iola Lovasa, Sárkánylovas vagy.” - Válaszolta Elmera. És mintha büszkeség csillogott volna a szemében ahogy kettejükre nézett. A kicsi elkezdett a fiú ujjával játszani. Orrával bökdöste, kezével próbálta elkapni, vagy a szájával. Pár percnyi csend után Daniel kiegyenesedett. A fióka odabújt a bokájához és kérlelve nézett fel rá miközben szomorú hangon rikkantgatott.

- Haza kell mennem. - Közölte Elmera -val. A sárkány odadugta fejét Iola-hoz, mintha súgott volna valamit neki. A kicsi ránézett Danielre, majd anyja szárnyán bukdácsolva felmászott a hátára.
- „*Ahogy akarod Lovas.*” - mondta az, majd megindult a keltetőből kifelé. - „*Kövess. Kodoga majd haza kísér.*” - szólt vissza a fiúnak. Daniel le merte volna fogadni hogy a sárkány jót mulat rajta valamiért.

Amint elérték Kodoga-t, üdvözölte az újszülöttet, majd hatalmas, döbbsé pillantásokkal illette Danielt, miután Elmera volt oly kedves és elmondta hogy Lovas lett belőle. Miután kicsodálkozta magát, elsietett némi útravalóért a fiúnak, és aztán nekivágtak az erdőnek. Előtte Daniel még illemtudóan megköszönte a vendéglátást, és elbúcsúzott a Iola-tól is, aki már már sírva rikácsolt neki. Valamiért nehéz volt az elválás.

A Kötelék vonzása

Már egy ideje sétáltak az erdőben mikor a fiú észrevette, hogy Kodoga gyakran illeti pillantásokkal.

- Mondani akarsz valamit? - kérdezte a sárkányt, mikor már kezdett zavaróvá válni a dolog.

- „*Nem Lovas.*” - kis szünet után mégis folytatta - „*Csak nem hittem volna hogy valaha is találkozom egy Lovassal. Ez olyan mintha a meséink keltek volna életre.*” - válaszolta mosolyogva, majd elfordult.

- Valamiért már nem félek tőletek. És olyan furcsa érzések kavarnak bennem. Nem értem őket. -

Mondta a fiú, bár szinte csak magának. *”Valami történt velem, érzem.”*

Estére érték el Szabad-rét városát. A sárkány vonakodott attól hogy bemenjen egy ember lakta településre, de mégis rászánta magát, elvégre megígérte. A főutcán végigmenve az emberek, vagy döbbenet, hatalmas szemekkel nézték a fenséges lényt, vagy rémülten menekültek fedezékbe. A Százéves Tölgy bejárta előtt álltak meg.

- Szeretném ha nem említenéd hogy Lovas vagyok. Ezt majd én mondom el, később. - Kérlelte Kodogát halkán, aki válaszul csak bólintott. Daniel bement a fogadóba, azonban mikor kinyitotta az ajtót és látni lehetett a kukucskáló sárkányt, sokan kiköpték az italt, félrenyeltek, vagy mozdulat közben merevedtek le. Az egyik fogadólány elfelejtette abbahagyni az éppen kiszolgált vendég kupájának feltöltését és a sör kifolyt, végighömpölygött az asztalon aztán a padlóra csurgott. A vendég is csak tágra nyílt szemekkel nézett a becsukódó ajtó felé. Daniel odasietett az apjához aki szemmel láthatólag azon döbben meg jobban, hogy pazarolják a drága sört, és a vendégek is illetlenül viselkednek.

- Den! - kiáltott fel mikor észrevette hogy a fia is ott áll. Közben néhány vendég az ablakokhoz sietett, mások pedig a fogadó végébe, vagy felszaladtak a lépcsőn, szobájukba. - Mi történt veled? - nézett végig a felhorzsolts arcán és a bekötözött kezén.

A fiú sóhajtott egy nagyot és belekezdett. – Út közben belebotlottam egy bűnözőbe aki ellopott egy sárkánytojást, én megmentettem a tojást, ekkor sebesültem meg, és a sárkányok hálából megvendégeltek, és ellátták a sebeim. - Foglalta össze a két nap eseményit monoton hangon. Az apja előbb értetlenül, majd kételkedve nézett rá, szemöldökét összeráncolva.

- Ne hantázz nekem fiam! Még hogy sárkányok?! - horkantott - Hol van az a festmény? A gazdája már sokat kérdeztetett, de én mondtam hogy meg fogja kapni hamarosan. - Csípőre tett kézzel nézett rá fenyegetően.

- Igazat mondok. Gyere ki a fogadó elé és Kodoga majd elmondja hogy mi történt. - Fogta meg az apja kezét és kezdte az ajtó felé cibálni.

- Ki az a Kodoga? - Kérdezte az öreg, de azonnal elakadt a lélegzete mikor kinyílt a fogadó ajtaja és egy sárkány állt vele szemben. - Szelek Anyja. – suttozta. Ezt csak akkor mondta ha valami igazán meglepte, vagy nagyon dühös volt. Fiatalabb korában tanulta, mikor hajón dolgozott.

- Apa őt itt Kodoga. Kodoga őt itt az apám Jeremy. - A sárkány biccentett a megnevezett felé aki ettől hátrébb ugrott ijedtében. A fiú már ment volna a sárkány mellé, de az apja megragadta a vállát és visszarántotta.

- Megvesztél?! Fel fog falni! Mindenkit! - Kiáltotta, de szemét le sem vette a lényről. Többen már csatlakoztak hozzájuk és hatalmas szemekkel, szájtátva bámulták a fenséges teremtményt az ablakokból, de persze készen álltak a futása is.

- „*Nem ártok neked, sem a fiadnak, és senkinek itt a városban.*” - mondta a sárkány. Ennek hallatán a döbbenet morajlott végig a nézőközönségen, mindenki csak tátogott vagy azt súgta a mellette lévőnek hogy „Ez beszél”. Kodoga mintha nem is hallotta volna a reakciókat, folytatta.

- „*Daniel megmentette, Elmera a Vezér kicsinyét, élete kockáztatásával. Ezért hálánk jeléül elláttuk sebeit és megvendégeltük. Valamint megajándékoztuk azzal a tisztelettel amit már évezredek óta nem kapott meg ember. Ezért kérlek téged Jeremy, Daniel apja, ne büntesd a fiad, mert amit rábízál ezen okokból kifolyólag nem tudta teljesíteni.*” - A mondat végén ránézett Danielre és szavait hozzá intézte. - „*Megtisztelő volt veled találkozni ifjú Daniel, ha kedved volna meglátogatni*

minket, nálunk te mindig szívesen látott vendég leszel.” - Hajolt meg tiszteletteljesen, amit a fiú is viszonzott.

- Mindent köszönök Kodoga, add át üdvözlétem Elmera-nak és Iola-nak. - Búcsúzott. A sárkány, pillantások hadától kísérve távozott a városból. Sokan még utána is döbbenet bámultak a látóhatár felé amerre elrepült.

Daniel az ágyában feküdt és a mennyezetet bámulta. Néha-néha elnevette magát mikor eszébe jutott az a reakció amit apjától kapott. „Hatalmas Ég! Ha egy sárkány azt mondja hogy ne büntesselek meg, akkor nem foglak megbüntetni”. A döbbenet arckifejezések amik kísérték és a háta mögött összesűgő emberek „Daniel a sárkánybarát.” vagy a „Sárkányok kegyeltje.” mondatok, és hogy sokan ittak az egészségére – nem mintha amúgy nem ittak volna – jól estek neki. Ezek a dolgokon merengve hunyta álomra a szemét.

Álmában gyakran szerepelt a kis Iola. Ahogy játszik vele, ahogy a szárnyát próbálgatja, vagy egyszerűen csak ülnek egymás mellett és nézik a felkelő napot.

Mikor felébredt szörnyű hiányérzet gyötörte. Mintha valamit elhagyott volna. Nem jött rá hogy mi az, ezért kényszeredetten kiverte a fejéből. Megmosakodott, és felvett néhány tiszta ruhát. A kötéseit is ki akarta cserélni, de meglepve vette észre hogy a sebei már egész szépen begyógyultak, tegnap még sokkal rosszabb állapotban volt. Vállat vont, majd lement a konyhába reggelizni.

- Jó reggelt Daniel! Ma majd a kemencénél kell segítened. - Köszöntötte Katrin, miközben tésztát gyúrt. A megnevezett is jó reggelt kívánt majd, leült egy asztalhoz, megvajazott egy nagy szelet tegnapi kenyeret, fogott egy kis sajtot és húst, majd jóízűen befalta. Aznap lényegében ugyanúgy telt mint a többi munkával töltött nap. Segített a konyhában, aztán elől a fogadóban, ebédre visszament a konyhába, utána a hálószobákat takarítani, majd vacsorára megint konyha és utána este hallgatta a zenészeket majd felment a szobájába és lefeküdt aludni. Nap közben gyakran rátört az a megmagyarázhatatlan hiányérzet. Próbált rájönni hogy mi lehet az, de sosem találta az okát, már azon is elgondolkodott, hogy esetleg kezd megőrülni. Esténként gyakran álmodott sárkányokról, és még gyakrabban Iola-ról. Az egyik este azt látta hogy Iola kétségbeesetten sírdogál azon a vékonyka hangján és mintha őt szólítaná, hogy menjen vissza hozzá. Daniel ekkor jött rá hogy azt a hiányérzetet csak a kis sárkánykölyök keltheti benne. Az ő vonzását érzi ahogy hívogatja. Gondolataiba mélyedve ballagott le a konyhába reggelizni. Amint megette a szokásos kenyeret és megitta a pohár tejet, észrevett valami változást magában. A fejében érzett egy kis csomagot ami érzelmeket tartalmazott. Nagyon gyenge volt, de ahogy elkezdte vizsgálgatni döbbenet jött rá hogy az a kis érzelmecsomag bizony Iola. „*A fejemben van. És tudom hogy mit érez most.*” szomorúságot és magányt. Ez őt is lehangolta. Elhatározta hogy megmondja apjának mi az a seb a kezén és elmondja azt is hogy ő már Sárkánylovás, és a sárkánya hívogatja, ezért el kell mennie. Katrin szitkai ellenére előresietett a fogadóba és meglepetten látta hogy három páncélba öltözött férfi áll az apjával az egyik sarokban. Kívárta míg kivonulnak a különös alakok majd odament.

- Szelek Anyja! Mégis mit képzelnek ezek?! - zsörtölődött magában a férfi.

- Mi a baj apa? - érdeklődött a fiú

- Ezek itt valami... nem is tudom a nevét királyság katonái és adót akarnak szedni. Közöltem velük hogy még csak nem is hallottam erről a királyról úgyhogy én egy árva letépett nadrággombot sem fizetek. Erre megfenyegettek és mikor látták hogy nem hat rám, elmentek. - Megpróbálta lenyugtatni magát, majd indult volna vissza, de Daniel megállította.

- Apa el kell mennem. - Mondta ki kereken. Jeremy felvonta a szemöldökét.

- És mégis hova? - kérdezte

- Vissza a sárkányokhoz. Én Lovás vagyok. Sárkánylovás. - mutatta a tenyerén a jelet. Az apja szemöldöke már majdnem a plafonon verdeste, félő folt hogy a szemei kiesnek a helyükről, némán tátogott. Majd nyelt egy nagyot és összeszedte magát.

- Az egy dolog hogy sárkányokkal barátkozol, de hogy Sárkánylovás légy? Biztos ez? - Kérdezte

hitetlenkedve.

- Akarod hogy idehívjam Kodogát? - Incelkedett a fiú. Az apja tiltakozóan emelte fel a kezét.

- Attól mentsen meg a Hatalmas Ég! Elriasztaná az összes vendéget. - mondta már már felháborodottan. - Ő a sárkányod? - találgatott.

- Nem – csóválta fejét a fiú. - A sárkányom neve Iola. Akit megmentettem attól a tojásrablótól.

Egyszerűen nem tudom kiverni a fejemből őt. Érzem ahogy kétségbeesetten hívogat. Muszáj mennem, vagy bele szakad a szívem. - Tárta fel a tényeket. Az apja szeretetteljesen, büszkén nézett fiára. Megveregette a vállát majd odasúgta neki.

- Menj csak fiam, Hatalmas sárkányok Lovasa. De mond meg annak a.... Elmera -nak hogy ha bármi bajod esik odamegyek és csizmát varrok a bőréből. - vette egy mély levegőt – Az egész városnak. - Majd elnevette magát. Daniel átkarolta apját.

- Anyunak is elmondom.- Amint elengedték egymást, a fiú sietett megkeresni édesanyját, neki is közölte a hírt, és hogy apja már beleegyezett. Tőle is elbúcsúzott, de megígérte hogy majd visszalátogat legalább havonta. Felment az emeletre és összepakolt magának egy nagy bőröndbe. Ruhákat és olyan dolgokat rakott el ami a sárkányoknál nincs, de neki szüksége lehet rá, vagy hiányozna. Felhúzta úti bakancsát és nekivágott az erdőnek. Gondolataiba merülve ballagott az erdőben, nem tudva merre van a helyes irány, de érezte hogy jó felé megy, ösztönösen. Érezte hogy Iola merre van, úgyhogy csak menetelt. Közben próbálta közvetíteni a sárkánynak hogy ne csüggedjen mert már úton van hozzá. Mintha ezt a kicsi megérezte volna, az érzelem csomagocska szerint, felvidult. Ezt tudva megszaporoázta lépteit és sietett sárkányához.

Sárkány és Lovasa

Másnap reggel Elmera barlangjában ébredt. A hatalmas lény ott szuszogott tőle pár méterre, a kis Iola pedig Danielhez bújva, félig rajta, aludt. A fiú a látványtól boldogan elmosolyodott, Iola is felébredt és rikkantott egyet.

- Jó reggelt neked is. - Mondta halkán a fiú. Az anya felemelte fejét és egy hatalmasat ásított. Óriási törzszerű fogai villogtak a függöny tetején beszűrődő fényben.

- „*Jó reggelt Iola. Jó reggelt Daniel*” - Köszöntötte őket miután látta hogy már ébren vannak. A kis sárkány odasietett anyjához és összedugták a fejüket. Ők így köszöntik a másikat, ha családtagok, vagy szeretik egymást. A fiú felállt és nyújtózott egy nagyot.

- „*Ma majd bemutatlak Mahser -nek titeket. Ő többet tud a Lovasok és Sárkányok közötti kötelékről mint én. Sok hasznosat tanulhattok mindketten.*” - közölte az anyasárkány. Daniel bólintott és hangosan megkordult a gyomra. Elmera nevetett magában.

- „*Emberek*” - mondta halkán. Felkelt és vigyázva nehogy rálépjen, a körülötte ugrádozó kicsinyére, kiballagott a barlangból. Pár perc múlva egy csomaggal tért vissza amiben sült hús és egy kulacs víz volt.

- „*Mi sajnós nem értünk az emberi ételek elkészítéséhez. De meg tudunk szerezni bármilyen alapanyagot. Bár ha neked elég a sült hús...*” - fejezte be. Miután Daniel jóllakott, megköszönte majd hármasban mentek keresztül a falun. A falu tulajdonképpen egy hatalmas szikla volt, rengeteg barlanggal amik mind ugyanakkorák voltak. Amikor rákérdezett, Elmera elmondta hogy ezeket ők vajták ki tűzzel és karommal. Sok sárkánnyal találkoztak útközben. Akik elhaladtak mellettük, mind meghajtották fejüket a Vezér és a hátán utazó kicsinye felé, majd Daniel csodálkozására, felé is.

Gyakran még azt is hozzátették hogy „Lovas”. Mikor elértek egy félreeső helyre, a fiúnak egy furcsa, fából és levelekből nőtt képződmény tűnt fel elsőnek. Amint közeledtek felé látta hogy ez egy házféleség lehet, vagy inkább növényekből készült barlang. Egy sárkány dugta ki a fejét az indaajtón. Vonásai keményebbek, szögletesebbek voltak mint Elmera-nak, ezért Daniel tudta hogy egy öreg hím, bár arra nem számított, hogy hangja ilyen mély és zengő legyen, mikor megszólalt.

- „*Üdvözöllek Elmera*” - hajtott fejet - „*Üdvözöllek Daniel és Iola*” - köszöntötte őket is. A fiú illően meghajolt és visszaköszönt. Mahser beinvitálta őket faházába ami elég nagy volt ahhoz hogy mind a négyen kényelmesen elférjenek. Egy percre csak némán nézték, méregették egymást majd Elmera törte meg a csendet.

- „*Nekem dolgom van. De ti maradjatok és figyeljétek Masher-re.*” - elbúcsúzott és kisietett. Továbbra is csak nézték az öreg sárkányt, aki bámult rájuk. Hol Iola-ra, hol Danielre.

- „*Sárkány és Lovasa, im hát itt vagytok hogy tanuljatok.*” - szólalt meg szertartásosan, csodálattal.

- „*Gondolom... remélem, észrevettétek hogy külön köszöntem nektek és külön Elmera-nak.*” - Daniel bólintott, Iola rikkantott egyet, majd odament a földön ülő fiúhoz és kényelembe helyezte magát az ölében. A fiú ösztönösen elkezdte simogatni a sárkány hátát. Masher szelíden elmosolyodott ennek láttán, mint egy nagypapa aki a játszadozó unokáit nézi.

- „*Ti egyek vagytok, és Iola minél nagyobb lesz annál erősebbé válik ez a kötelék.*” - mély levegőt vett. - „*Gondolom szeretnél többet megtudni a sárkányokról.*” - nézett a fiúra, aki csak bólintott.

Iola közben valami furcsa berregő hangot kezdett hallatni.

- Miért csinálja ezt? - Kérdezte Masher-t. Az öreg csak nevetett. - Mintha dorombolna. - értetlenkedett a fiú.

- „*Ezt a hangot két okból adjuk ki. Az egyik az ha masszíroznak, vagy simogatnak minket.*” - biccentett a fiú kezére – „*A másik ok ha valaki olyanhoz bújunk hozzá akit szeretünk. De sokat kell még tanulnod.*” - fejezte be. Daniel hálásan, mosolyogva nézett az ölében pihenő sárkányra, és folytatta a simogatását.

Aznap sokat megtudott az öreg Masher-től a sárkányokról. Például azt hogy egy év alatt eléri a teljes kifejltséget, hogy két hónap kell míg megtanulnak beszélni a gondolataikkal, ekkor tanulnak meg repülni is biztonsággal, hét hónaposan válnak ivaréretté, akár hétszáz évig is élhetnek, ha

nem tovább. Sokat megtudott a társadalmi szokásaikról, történelmükről, kultúrájukról. Ámulva figyelte a történeteket a Lovasokról. Észre sem vette hogy besötétedett, csak mikor a kis Iola kiugrott az öléből hogy megmozgassa tagjait.

- Köszönöm hogy ilyen sokat tanítottál nekem. - mondta az öreg sárkánynak.

- „Szívesen. Bár még koránt sem tudsz annyit, amennyit tudnia kell egy Lovasnak. De ha minden nap eljársz hozzám, hamar kipótoljuk a hiányosságokat.” - Megfordult és elballagott a ház végébe ahol ledőlt a sarokba pihenni. - „Holnap várlak titeket. Aludjatok jól!” - köszönt el. Daniel és Iola egymás mellett ballagtak vissza Elmera barlangjához. Útközben többen is megbámulták a furcsa párost.

Teltek a napok és a hetek, Iola gyorsan nőtt bár amennyit evett... az lett volna a meglepő ha egy fikarcnyit sem változik. A sárkányok általában kéthetente ettek egy-két szarvast, vagy nagyobb vadat és ez elég volt nekik. De Iola kétnaponta vagy akár naponta is elfogyasztott egy fél vaddisznót, rókát, nyulakat, amit Elmera hozott neki, vagy amit a kicsi magától eltudott kapni. Daniel ezen döbrent meg a legjobban. Iola már három hetes korában megtanult vadászni kisebb vadakra. Mikor elkapott egyet, büszkén vitte oda neki és az anyjának megmutatni, ilyenkor ha nem kapott kellő mértékű dicséretet, akkor sértetten vonult félre elrágcsálni zsákmányát.

A fiú egész jól összebarátkozott Mahser -el, Kodogával, természetesen Elmera -val és egy fiatal Romvr nevű fiúsárkánnyal is, aki rajongott azért hogy egy Lovast megismerhetett.

Daniel egész jól megszokta a sárkányok közötti életet, bár voltak eleinte nehézségek. Mint hogy vendéglátói húst esznek, neki is csak azt tudták adni, egy idő után már nem égették annyira meg, de hamar egyhangúvá vált az étrend. Kenyeret, sajtot szerencsére szerzett a városból, gyümölcsöt az erdő fáiról, a zöldségekért meg amúgy sem rajongott túlságosan.

Mikor Iola elérte az egy hónapos kort, feje már Daniel mellkasáig ért. Fogai megnöttek, szarvai is már tíz centisek voltak, bár még mindig tompák, karmai kiélesedtek. Szerencsére tisztában volt testi erejével és mikor Daniellel játszott akkor odafigyelt hogy ne okozzon sérüléseket a fiúnak.

Mondjuk azért egy-két kisebb baleset előfordult, mikor túl nagyot harapott, vagy durvábban lökte fel a fiút játék közben. Ilyenkor mindig bocsánatkérően dörgölözött hozzá és a sebeit kezdte nyalogatni. A kettejük közötti kötés is egyre jobban élesedett ki és mélyült el. Már nem csak akkor érezték egymás érzelmeit ha rákoncentráltak, hanem egyfolytában, és tudták ha a másik megsérült valahol. Iola a kötelék segítségével kommunikált a fiúval, érzéseket, érzelmeket közvetített neki válaszul a kérdésekre, illetve már próbálkozott képeket is küldeni a fiúnak.

Masher elmagyarázta hogy idővel képesek lesznek a puszta gondolataikkal beszélgetni úgy hogy más ne hallja, továbbítani a másiknak a fantáziájukban felelevenedő képeket, képesek lesznek egymás szemén át látni, orrával érezni, fülével hallani, nyelvével ízleni a világot, és osztoznak egymás testének minden kínjában és örömeiben.

Ahogy a fiú megígérte egy hónap elteltével visszament a városba meglátogatni a szüleit. Nagy lakomát csaptak neki, de persze szigorúan csak titokban. Ez persze azt jelentette hogy a fél város tudott róla, éppen ezért voltak vagy harmincan a fogadóban és mind a fiú egészségére ivott.

Daloltak, zenéltek, vigadtak, kérdezték hogy, hogy bánnak vele, ő meg elmesélte mi mindent tanult, és beszámolt arról hogy Iola is milyen gyorsan nő, meg hogy egyre erősebb a kettejük közötti kötelék. Egy napot és egy éjszakát maradt csak otthon, aztán visszament a sárkányok közé.

Ahogy teltek tovább a napok Iola elkezdett szavakat is továbbítani. Csak egy két rövid szót nem többet. „Igen”, „nem”, „gyere”, „figyelj”, és hasonlók, a fiú, valamint az anyukája nevét is már ki tudta mondani. Ennek hatására Elmera egy kisebb ünnepséget tartott. Sok fiatal jött el, és a szüleiket rokonaikat sem hagyták otthon. Volt mindenféle vadhús, olyan fűszerezésekkel amit Daniel mindez idáig még csak hírből sem hallott. Ami azonban a legmeglepőbb volt az egy érdekes fehér színű, édes szagú, híg folyadék, amit egyes sárkányok hordó számra ittak, és hatására bizonytalanná vált a járásuk és a mozgásuk, de szemlátomást felvidultak tőle.

- „Oszuká” - Mondta neki Kodoga, mikor megkérdezte mi ez. - „Egy ósrégi ital, amit csak ilyen ünnepségeken iszunk.” - tette hozzá. Daniel közben hallgatott egy éneklő csoportot, a hatalmas

tábortűz mellett. Zümmögtek a ritmusra, morogtak, farkukkal verték a földet, vagy kezükkel fadarabokat, és közben a Sárkányok Ősi Nyelvén énekeltek egy dalt. Nagyon szép, volt. Dallama szerint a fiú valami hősies tetteket véghezvitt személyekről írt, balladára gondolt. Próbálta ő is felvenni a ritmust és hümmögni rá de sosem volt valami jó a ritmusérzéke.

- Mit énekelnek? - Kérdezte a sárkányt. Közben Iola jött oda hozzá egy falat hússal a szájában, anyja követte őt. Mindketten lefeküdtek mellé és figyelték a mulatozókat.

- „Egy régi dalt. Sem a címét sem a pontos értelmezését nem ismerjük már. Annyit tudunk hogy egy olyan férfiről szól aki bejárta a világot és közben békéket teremtett ott ahol ellenségeskedés volt.” - Válaszolta Kodoga.

- „Sok ilyen nótánk van. Csak figyelj.” - tette hozzá Elmera. Daniel így is tett. Néha néha hörpintett egy keveset a poharában lévő vízből. Az Oszukát nem akarta kipróbálni látva milyen hatással van egy sárkányra, közben hallgatta a nótákat, amit hol az egyik hol a másik csoport énekelt, mintha versenyeztek volna egymással. Volt hősköltemény, szerelmes dal, komikus versikék. Mikor kifogytak a nótákból a mesélésbe kezdtek bele.

Kis idő múlva azonban a fiú úgy döntött hogy kinyújtóztatja elgémberedett lábait és sétál egyet. Elindult hát az erdő szélén körbe a faluban. A hold magasan ragyogott és csillagok milliói szórták fényüket. Jól esett a friss levegő és az érzés ahogy a lábában helyreáll a keringés. Már jócskán eltávolodott az ünneplőktől, a zajongás és a mesélő hangja már elhalkult. Valami neszre lett figyelmes ami az erdőből jött. Szemét meresztgetve nézett a fák közé, de mivel sötét volt, csak homályos árnyakat látott. „Mit nem adnék most, hogy úgy lássak mint egy sárkány.” gondolta.

- Van ott valaki? - kérdezte választ remélve. De csupán a szélről borzolt levelek halk neszt hallotta. Már éppen indult volna tovább mikor egy sárkány ugrott ki a bokorból, kezével elkapta és a földhöz szorította a fiút.

- „Lovas! Még mit nem! Ha akarnálak most rögtön felfalhatnálak.” - mondta a támadója mély férfi hangon. Bár éjszaka volt úgy tűnt hogy a pikkelyei feketék, és arcán van egy hatalmas forradás keresztben a jobb szeme felett.

- Ki vagy te? Engedj el! - Préselte ki magából a szavakat.

- „A nevemet akarod hallani? Az lesz amit életedben utoljára hallottál.” - rövid szünet következett. Daniel a levegőért küzdött, közben érezte fejében Iola rémületét, amikor megérezte hogy Lovasa bajban van.

- „Most véged van Lovas!” - mondta viczorogva a támadó, szemei csak úgy villogtak az éjszaka sötétjében. Danielben kezdett eluralkodni a halálfélelem. Kétségbeesésében próbált szabadulni és elkiáltotta magát, az egyetlen dolgot ami eszébe jutott.

- **Eressz el!** - Hangja megváltozott, mélyebb és zengőbb lett, surrogó, mint mikor avarban tapos valaki, és mintha visszhangzott volna. A szavak hatására a sárkány úgy engedte el a fiút mintha megégette volna. Daniel rémülten tántorgott hátra ahogy próbált felállni. A támadó csak egy pillanatig habozott és ismét le akart csapni. De ekkor Iola ugrott kettejük közé, védelmezően szárnyával takarva Lovasát.

- „Nem tudod megvédeni ezt az embert tőlem csöppség!” - nevette a fekete sárkány. És most őt vette célba, de Iola ügyesen elszökkent a támadás elől és beleharapott a kezébe. Balszerencséjére a támadó oldalba karmolta, így métereket repült az ütés hatására, aztán fájdalmasan botladozott. Daniel érezte a sárkány sérülését, és odarohant hozzá. Amint meglátta a vérző sebeket előntötte a düh. Amikor megfordult éppen a következő támadás jött felé. Kinyújtotta a kezét és egy szó csúszott az ajkára.

- **Vissza!** - Hangja megint elváltozott. Ennek hatására a sárkány hátrébb tántorodott mintha valami nagy erővel meglökte volna. Danielt hirtelen előntötte a fáradtság és térdre rogyott. Iola megpróbált védően köré gömbölyödni, de súlyosan megsérült, alig tudott mozogni. A támadó most már egy utolsó végzetes csapásra készült. Ebben a pillanatban egy hatalmas árny suhant el fölöttük és mikor a földre érkezett Elmera-t ismerte fel benne.

- „Távozz innen Kiátkozott!” - Kiabálta az anyasárkány, miközben veszedelmesen morgott. Fél

szemmel hátrapillantott és mikor meglátta a véres Iola -t meg a mellette térdelő, félájult Danielt, azonnal megtámadta a Kiátkozottat. A fiút közben teljesen elhagyta az erő és lecsukódott a szeme.

Másnap a reggeli nap fényére úgy pattant fel mintha megcsípték volna. Tekintetével Iola -t kereste rémülten, aki megkönnyebbülésére ott szuszogott mellette békésen. Bár szárnya eltakarta az oldalán futó sebeket, de a fiú érezte hogy ott vannak, már ellátták őket és rendbe fog jönni. Tőle nem messze Elmera feküdt és figyelte alvó csemetéjét.

- „*Jó reggelt!*” - Köszönt Danielnek. - „*Rendbe fog jönni. Te hogy vagy?*” - Érdeklődött kedvesen.

- Jó reggelt. Köszönöm, azt hiszem jól vagyok. - Odament a kulacshoz és kortyolt belőle hogy elvegye a reggeli rossz szájízt. - Ki volt az? - kérdezte. Elmera egy ideig gondolkodott.

- „*Ő akit csak úgy hívunk Kiátkozott. Amilyen a színe olyan a lelke, már ha van neki egyáltalán.*

Súlyos bűnöket követett el, sajnálom hogy találkoztatok vele.” - válaszolta. A fiú csak állt és gondolkodott, míg nem eszébe jutottak a szavak amiket használt este.

- Azt hiszem varázsoltam. Mahser mondta hogy a Lovasok tudnak varázsolni, de sosem gondoltam bele, így. És sosem tanultam. - Mondta a sárkánynak, aki csak hallgatott.

- „*Mahser ebben is tud majd segíteni.*” - közölte egyszerűen. Közben Iola is felébredt.

- „*Jó reggelt!*” - Mondta vékony hangján. Megérintette anyja orrát, majd odament Danielhez és ő hozzá is hozzádörgölözött. Daniel csak ekkor tért magához a gondolataiból.

- Jó reggelt. - simogatta meg a sárkány nyakát. Iola aggodalmas érzelmeket közvetített a fiúnak. - Jól vagyok. És te hogy vagy? - Erre a kérdésre megmutatta az oldalán végigfutó sebeket, majd fűjt egyet, hogy neki ez meg se kottyant. Elmentek reggelizni, aztán ahogy szokták Mahser-hez hogy tanuljanak.

Mágia és Álmodok

Mire Iola elérte a két és fél hónapos kort, nagyon jól megtanult repülni, levegőből vadászott és alig lehetett a földön látni, beszélni is már folyékonyan tudott és hangja egyre nőiesedett, már nem volt az a vékony kislányos. Már akkorára nőtt hogy Daniellel egy magasságban volt a feje, és az alakja is kezdett egy felnőtt sárkányra hasonlítani. Arca megnyúlt, fogai nagyobbak lettek, és a szarvai is már a húsz centit közelítették meg, szárnyai fesztávolsága hatalmas volt, bár kellett is hogy elbírjanak egy ekkora testet.

Mahser-től mentek éppen visszafele, mikor Iola-nak eszébe jutott valami.

- „*Szerintem már elbírnálak téged is.*” - közölte Lovasával. A fiú meglepetten nézett rá.

- Mármint... repülve? - kérdezte a sárkányt.

- „*Igen. Megpróbáljuk?*” - Lelkesedett fel. Daniel töprengett egy darabig, és arra a következtetésre jutott hogy egy próbát megér.

- Jó, de a hátadra nem ülhetek, ahhoz még kicsi vagy. Mégis hogy gondolod? - Értetlenkedett. Iola csak elmosolyodott, ettől kivillantak a fogai és egy képet továbbított neki, amint a hóna alá nyúlva emeli fel a földről. A fiú beleegyezett, és elindultak a közelben fekvő nagy rét felé.

- „*Rendben. De te is kapaszkodj, nem lenne jó ha leesnél.*” - mondta a sárkány miután odaértek.

Kiterjesztette hatalmas szárnyait, a levegőbe emelkedett, leírt egy nagy kört majd visszaereszkedett Lovasához.

- Felőlem mehet. - szólt neki Daniel. Iola két lábra szökkent, benyúlt a hóna alá, vigyázva karmaival, a fiú megragadta a sárkány csuklóját majd hatalmas szárnycsapások közepette elkezdtek emelkedni majdnem függőlegesen. Egy méter, két méter, már épen a harmadikat érték volna mikor egy hatalmas csapással megindult előre. Egyre csak gyorsult, végén már nem is kellett csapkodnia csak vitette magát egy légáramlattal, magasabbra és magasabbra. A fiú átérezte a sárkány boldogságát. A Köteléken keresztül tiszta öröm sugárzott át a fiúba, a repülés öröme. Ahogy a rét fölött szárnyaltak el, egyre magasabban, fantasztikus volt. Azonban Iola hamar elfáradt ekkora többletsúlytól és már éppen ereszkedett vissza mikor egy nagy légáramlat meglökte. Daniel kicsúszott a kezeiből és zuhant a föld felé.

- „*Daniel!*” - Kiáltotta a sárkány rémulten. A fiúnak nem sok gondolkodási ideje maradt, tudta hogy csak úgy éli túl ha varázsol. Szerencsére Mahser megtanította sok mindenre a varázslásról. Így hát a mágiához nyúlt.

- **Tompítsd az esést!** - Hangozta azon a surrogó hangon. Mindig ilyen volt a hangja valahányszor csak varázsol. A szavak hatására úgy érezte mintha egy nagy erő próbálná visszahúzni a levegőbe, így lassult a zuhanása. Sajnos ez az erő belőle táplálkozott így gyorsan gyengült tőle. Masher elmondta hogy a varázslat az ő testi erejéből merít. Ezért ha valami olyat tesz ami esetleg meghaladja azt, akkor belehal. Azt is meg kellett tanulnia, hogy ha mágia mindig pontosan azt csinálja amit mond, ezért meg kell válogatnia a szavait. Mikor földet ért az esést tompítva gömbölyödött össze és gurult. Bár így is elég erősen beütötte bokáját, és nagyon fájtak a térdei is, ezért csak elterült hogy kifújja magát. A mágia nagyon sok erejét szívtá ki. Iola egy pillanattal később érkezett meg.

- „*Daniel!*” - Kiáltotta rémulten. Odasietett hozzá, aggódva végigszimatolta hogy van e sérülése, majd hozzádörgölte fejét a fiú mellkasához. - „*Annyira sajnálom. Az én hibám! Majdnem megöltelek.*” - A végére elcsuklott a hangja. A Kötésen csak úgy áradt a sajnálat és a büntudat hatalmas hullámokban. Iola lefeküdt Lovasa mellé, szárnyával védően betakarta.

- Nem a te hibád. Kapaszkodhattam volna erősebben is. - Simogatta meg a sárkány nyakát, aki szeretetteljesen dorombolt vissza neki. Így maradtak egy darabig, majd mikor a fiú már úgy érezte hogy eléggé kipihente magát feltápáskodott, bár csak segítséggel sikerült neki.

- Azt hiszem mára ennyi izgalom elég is volt. Menjünk haza. - javasolta.

Hazaérve a fiú egyenesen befeküdt az ágyba, és szinte azonnal álomba merült. Sárkány, mellé feküdt oltalmazóan, és figyelte ahogyan Lovasa alszik.

Tíz katona, fényes, díszes páncélban, hatalmas lándzsákkal, erős íjakkal és pompás kardokkal, körülvettek egy épületet. A háttérben hatalmas lángokkal égett a város. Nagy robbanás után egy cégtábla hullott a földre, amin az állt hogy Százéves Tölgy. Daniel ekkor vette észre hogy ő is ott van a katonák mögött. Próbálta félrelökni őket, bemenni a fogadóba, de azok csak álltak mint a szobrok. Egy férfi és egy nő jött ki, utánuk három katona. A szülei voltak, halálra rémülve.

- Könyörögjete! - Üvöltötte valaki a sorból.

- Könyörögjete az életetekért. - Hangozta valaki más. Apja ezt hallva kihúzta magát büszkén, hogy ő ugyan nem könyörög. Egy nyíl állt a mellkasába, Susan felüvöltött ezt látva, majd ő is ernyedten hullott a földre, mert az egyik katona keresztüldöfte. Daniel csak üvöltött és üvöltött, közben könnyek záporoztak a szeméből. Gonosz, rekedt kacaj hallatszott a háttérben. Mikor a hang felé fordult könnyes szemekkel, egy fekete köpenyes alak lépett elő, fejébe húzva csuklyáját.

Köpenyének szegélyét arany minták díszítették, ahogy az ujját is. Egy kard markolata állt ki ruhája alól, aminek a végén egy hatalmas piros kő volt. De nem hétköznapi kő, mert a közepében valami sejtelmes fény pislákol.

- Te is így végzed Lovas. - Mutatott göcsörtös ujjával Danielre. Kihúzta a pengét amin megcsillant a várost elnyelő lángok fénye. - Most meghalsz! - üvöltötte majd lesújtott.

Daniel zihálva és verejtékben úszva riadt fel álmából. Szíve úgy kalapált hogy majd kiesett mellkasából, vére a fülében lüktetett. Iola alig egy perccel később kapta fel a fejét és aggodalmasan nézett a fiúra, majd megbökte orrával.

- „*Jól vagy?*” - kérdezte halkán. Daniel csak bólintott és letörölte homlokáról hatalmas izzadságcseppeket, majd visszacólt az ágyba. Még este volt így lecsukta szemét, remélve hogy a rémképek nem térnek vissza. Sárkánya ismét betakarta szárnyával és vele együtt álomba merült. Reggel kipihenten ébredt, szerencsére a rémálom nem tért vissza. Bár szíve mélyén még ott lappangott a félelem hogy amit látott valóra válik. Maga sem tudta miért gondolja így. Iola is felébredt, ránézett, majd egy hatalmasat ásított, akkorát hogy még az állkapcsa is beleroppant.

- Fúúj! Neked aztán szédítő a szájszagod. - Legyezte magát a fiú.

- „*Ne hidd hogy a tiéd kellemesebb.*” - vágott vissza a sárkány, majd összecsapta állkapcsát.

- „*Jó reggelt fiatalok.*” - Ébredt fel Elmera. A megszólítottak visszaköszöntek, majd megkezdődött a reggeli készülődés. Iola hozott Danielnek egy kis reggelit, miközben az aznapi terveit sorolta lelkesen. Hogy el akar menni a Kavicsos-tóhoz a vízben játszani, aztán körberöpüli az erdőt, utána elmehetnek Mahser -t meglátogatni, aztán pedig este szeretne még az erdőben kóborolni egy kicsit. Daniel mindegyik tervével egyet értett bár kikötötte hogy ő nem fog többet repülni. Erre Iola búsan lesütötte szemét, és a kötésen lehetett érezni hogy szégyenli magát.

- „*De ha már felnőttem biztonságosabb lesz.*” - közölte.

- Repülni sose biztonságos. - Morogta a fiú. Erre Iola olyan képet vágott, Daniel már attól tartott hogy megharapja, ezért hozzá tette: természetesen vele szívesen repül majd ha elég nagy lesz. Úgy tűnt ez kicsit kiengesztelte. Elmera jókat szórakozott a fiatalokon, mint az anya aki a játszó gyerekeit figyeli. Daniel számára már tényleg olyan volt mint egy második anya.

Reggeli után Iola indult is a tóhoz, a fiúnak nagyon kellett sietnie nehogy lemaradjon. Amint átvágtak a keskeny erdősávon és elérték a tavat, a sárkány levegőbe ugrott és hatalmas csobbanással érkezett a vízbe. Daniel levette a felsőjét, cipőjét, zokniját és ő is beúszott. Kereste Iola-t de nem látta sehhol, bár tudta hogy a sárkány sokkal tovább tud víz alatt maradni mint egy ember. Ekkor törte át a vízfelszínt hatalmas hullámmal indítva meg a fiú felé, aki ijedtében inkább víz alá merült. Mikor felbukkant már megint sehhol nem volt.

- Iola. Gyere már elő! - kiabálta, hátha meghallja. Egy percig taposta a vizet, közben nézett körbe.

Valami elúszott alatta. A víz alá bukott hogy megnézzze mi az, de nem látott mást csak a sötét mélységet. Mikor felment levegőért megint érezte hogy valami elmegy alatta és hozzáér a lábához.

- Iola ne szórakozz! - Kiabálta. Ebben a pillanatban valami keményet érzett a lába alatt, és ez a

valami lökte őt felfele, ki a vízből. Daniel teljes egészében kiemelkedett a majd háttal visszaesett. Amint újra kapott levegőt, a nevető Iola ott lebegett vele szemben széles mosollyal.

- „*Láttad volna magad.*” - kuncogott.

- Adok én neked vízi-sárkányt játszani! - Vetette magát Iola nyakába a fiú.

Órákon át játszottak, bohóckodtak, majd kievickéltek a partra megszáritkozni. A sárkány kitergette hatalmas szárnyait és lefeküdt, süttette magát a napon. A fiú levette csuromvíz nadrágját és kiterítette a sziklára. Egymás mellett feküdve száradtak. Egyszer csak Kodoga bukkant fel a parton.

- „*Oh bocsánat.*” - Mondta miután észrevette a mezítelen fiút, majd halkán nevetett, és alaposan végignézte. Daniel gyorsan magára kapta a még nyirkos nadrágot majd megkérdezte hogy mi járásban.

- „*Szoktam néha kijönni ide és megmártózni a kellemes hűs habokban. Látom ti már végeztetek.*” - tette hozzá. Majd felszökkent a levegőbe hatalmas szárnycsapások közepette és a magasból bevetette magát a vízbe. Akkora hullám közeledett a part felé hogy Daniel rémülten rohant oda levetett ruháihoz, majd mikor az ár éppen elérte volna, kinyújtotta a kezét:

- **Hullám, válj ketté!** - kiáltotta a varázslatot, aminek hatására a másfél méteres hullám pont előtte vált ketté így nem ázott bőrig. Kodoga látva az eseményeket, bocsánatkérően biccentett felé.

- „*Akkor én megyek repülni egyet.*” - közölte Iola és a levegőbe szökkent. Daniel nézte amíg el nem tűnt az erdő felett.

Hazafele ballagott az erdőben mikor meghallotta hogy valami eszeveszett hangosan közelít felé. Kisvártatva meglátta hogy Romvr az, aki nem kímélve a fákat csörtet. Egyikbe másikba beleharap, vagy megkarmolja, ezzel lehántva róla a kérget, néhányak odacsap a farkával, vagy a fejével löki meg. A levelek és az ágak csak úgy záporoztak a földre. Daniel állt és kikerekedett szemekkel nézte az árnyharcot vívó sárkányt. „*Talán elment az esze? Vagy esetleg csak gyakorol valamit?*” Mivel nem akarta megkockáztatni az első lehetőséget, felkészült a varázslatra. Egy sárkány ellen csak azzal menne valamire is. Mikor Romvr elérte, egy pillanatra fának nézhetett, mert felé is odakapott a fogaival, de hamar felismerve a tévedését, megállította a minden bizonnyal halálos csapást. Daniel alig tudott észbe kapni. „*majdnem megölt és én semmit nem tehettem volna*” gondolta elhülten.

- „*Bocsánat. Szia*” - Szabadkozott és köszönt a sárkány. Mikor Daniel megismerte még csak nyolc hónapos volt. Bár már akkor is majdnem egy felnőtt sárkány méreteivel rendelkezett, azóta sokat nőtt és most már kész férfi. Egy kifejlett, felnőtt, hím-sárkány.

- Szia. Láttam mit csináltál. - mondta a fiú. Kis töprengés után hozzátette. - Mit is csináltál? - Romvr egy darabig keresgélte a szavakat, gondolkodott a válaszon.

- „*Csak gyakorlok. Ha esetleg megtámadna valaki, meg tudjam védeni magam.*” - közölte. - „*És mivel a fákon kívül nincs kivel gyakoroljak...*” - mutatott körbe. Danielnek eszébe jutott hogy ő sem tud példának okáért kardal bánni, vagy íjjal. Mágiát tud használni, de még sosem próbálta hogy tényleg meg tudna-e vele állítani bárkit is. Mondjuk egy sárkányt. Eszébe jutott hogy amíg Iola repked valahol, addig talán Romvr gyakorolna vele. Fel is vetette a kérdést, ami meglepte a sárkányt.

- „*És ha valami félresikerül? Faforgácsot csinálsz belőlem*” - Emelt fel a földről egy marék lehántott kérget. - „*Vagy én haraplak meg, és akkor Iola csinál belőlem forgácsot.*” - mondta, jelentőségteljesen összemorzsolva a kezében lévő kérget.

- Nem is azt mondtam hogy essünk egymásnak egy-az-egyben, csak azt hogy segíthetnél gyakorolni. És közben te is gyakorlod azt hogy mit tudnál tenni egy mágussal szemben.

- „*Azon kívül hogy az életemért könyörgök, és reménykedem a gyors halálban?*” - Kérdezte gúnyosan. Daniel csípőre tette a kezét és kifejezéstelenül nézett a sárkányra, aki egy ideig csak a fákat bámulta.

- „*Jól van, rendben. Menjünk a rétre.*” -adta be a derekát kelletlenül. A fiú elnyomott egy önelégült mosolyt. Amint kiértek, egymással szemben megálltak és mozdulatlanul bámulták a másikat. Eltelt egy perc, kettő, már három is.

- „*Most mit kellene csinálnunk?*” - tette fel a kérdést Romvr. Daniel megvakarta a fejét.

- Gőzöm sincs. Talán támadj meg. - mondta
- „*Oh. Értem.*” - Alig hogy elhangzott, a sárkány, megindult a fiú felé aki megrémülve kapott levegőért mikor Romvr a földhöz nyomta, és az arcába vicsorgott.
- Jól van. Akkor azt hiszem valami mást kellene megpróbálnunk. - közölte levegőért kapkodva. A sárkány elengedte és bocsánatot kért amiért kicsit túlzásba vitte a dolgot.
- Akkor talán azzal kellene kezdenünk hogy végiggondolom milyen varázslattal tudnánk megállítani, ami lehetőleg nem öl meg sem téged sem engem. - Tárt a szét a kezét.
- „*Na látod ez egy jó ötlet.*” - értett egyet a sárkány. Daniel gondolkodott egy darabig. „*Talán megpróbálhatnám a lábát megkötni. Az nem vesz ki annyi energiát és ha nem tud lépni, akkor nem tud engem sem elkapni. De ha túl gyors? Akkor a száját kötöm össze. Vagy...*” még hosszasan latolgatta a lehetőségeket, végül szólt Romvr -nek hogy készen áll.
- Próbálj meg rám harapni, de persze nem igaziból, csak hogy működik e a varázslat. - mondta a fiú.
- „*Rendben, majd óvatos leszek.*” - Ezzel a mondattal megtámadta.
- **Tompítsd a fogakat!** - indult meg a varázslat. Hatására Romvr fogai már nem voltak se hegyesek se élesek, de azért még kellemetlen volt mikor elkapta. Miután befejezték a próbát levette a varázslatot.
- „*Kezdetnek nem rossz. Bár így is meg tudnák ölni az állkapcsom pusztá erejével.*” - Közölte a sárkány. - „*Talán ha láthatatlanná válnál, akkor fölénybe tudnál kerülni.*” - tanakodott. A fiú vállat vonva belement a próbálkozásba. Jött a következő támadás.
- **Legyek láthatatlan!** - hangzottak a szavak. Romvr megtorpant támadás közben mert Daniel elkezdett áttetszővé válni, majd térdre esett. „*Túl sokat szív ki belőlem!*” elszakította magát a varázslattól. És lihegve állt fel.
- „*Minden rendben?*” - Kérdezte Romvr. Közben Iola megérezte Lovasa rémületét és aggodalmasan felé vette az irányt. A fiú próbálta elküldeni neki, hogy jól van semmi gond, de a sárkány ezt nem értette, vagy nem akarta megérteni.
- Gyakoroljunk tovább. - Még egy fél órán keresztül gyakoroltak. Daniel kipróbálta az összes olyan varázslatot ami nem gyengíti le nagyon, de ér valamennyit egy sárkány ellen. Ilyennek bizonyult a gyökerek lábra tekerése, az erős vakító fény keltése, és az állkapcsok összekötözése. Éppen egy újat próbált ki, miközben Romvr vicsorogva támadt rá.
- **Fű szilárdulj!** - a fű a sárkány talpa alatt megkeményedett amitől olyan lett mint megannyi tüske, bár nem hatolt át a sárkány vastag bőrén. De ez a varázslat is túl sokat vett ki a fiúból amitől térdre rogyott, és az egyik szilárd fűszál beleállt a kezébe. Romvr még mindig közelített. A következő pillanatban mikor elengedte a varázst Iola pottyant elé és szárnyait kitérve, vicsorgott Romvr-re aki ettől megtorpant.
- „*Bántott*” - Kiáltotta Iola, miközben hátrapillantott Daniel vérző kezére. Nem is kellett több neki, megtámadta Romvr-t, aki tőle jóval nagyobb. Szerencsére a nagyobb sárkány hagyta magát, így sikerült a lánynak a földre szorítani és éppen a nyakát kezdte harapni mikor a fiú rákiabált.
- Ne bánts! Nem ő volt. - Iola megállt, de fogai még mindig ott voltak a másik nyakán, aki csak tűrte.
- „*Láttam hogy megtámad, éreztem hogy gyengülsz, félsz, és aztán megsérültél.*” - Mondta a sárkány.
- Igen, de csak gyakoroltunk. És én tenyereltem bele a saját varázslatomba. Engedd el. - Iola vonakodva engedte el a nyakát, hátrébb sétált Daniel-hez és megnyalogatta a sebet.
- Romvr miért hagytad magad? - kérdezte a fiú sziszegve, mert Iola nyála nagyon csípte a kezét.
- „*Volt más választásom?*” - közölte a sárkány. - „*Ha szembe szállok, megsebezem, és akkor te ölsz meg. Ha hagyom magam akkor meg ő, de még mindig ott az esély hogy megállítod. Így ezt választottam.*” - Mondta miközben a nyakát masszírozta. - „*Amilyen kicsi vagy, olyan erős.*” - tette hozzá Iola -nak címezve, aki ettől vicsorogva morgott rá.
- „*Kicsi?!*” - fújta fel magát.
- Jól van, jól van! Meg ne egyétek egymást. - Ugrott közéjük Daniel.

- „*Nem úgy értettem. Bocsánat.*” - Hajtotta le fejét Romvr. Iola biccentett hogy „bocsánatkérés elfogadva”.

Együtt beszélgetve mentek vissza a faluhoz.

Daniel Álmai

Aznap este Daniel megint látta a szüleit meghalni, de most még valami mást is. Miután az a csuklyás alak lesújtott rá, nem ébredt fel, hanem átzuhant egy másik álomba. Egy hatalmas mezőt látott, ő mintha testetlenül lebegett volna felette. Ez a hatalmas végeleáthatatlan mező dúsan nőtt búzával volt teli, mind egészséges és kész a betakarításra. Nyugodt volt minden és békés. Azonban egy váratlan pillanatban sáskák lepték el és elkezdtek pusztítani. Daniel úgy érezte hogy azok a sáskák katonák, és a búza pedig Kettős-föld városainak lakói. A háttérben megint meghallotta azt a rekedt nevetést, de most nem volt sehol a csuklyás ember, ha ember volt egyáltalán. Vér bugyogott fel a földből és halálsikolyok hangját hozta a szél. Az ég fekete lett és lángcsóvák hullottak alá, miközben minden zajt túlharsogott az a csontig hatoló gonosz nevetés.

Riadtan, zihálva ébredt fel, verejtékben úszva. Iola ott feküdt mellette, és aggodalmasan figyelte. Elmera is felébredt, ő is hasonló tekintettel nézett rá.

- Jól vagyok. - mondta megelőzve a kérdéseket a fiú. Odakint még sötét volt, és csak a csillagok fénye hozott némi világosságot, beszűrődve a függöny fölött.

- „Nem vagy jól.” - mondta szomorúan Iola. - „Halál félelem sugárzott belőled, és olyan rettegés hogy még én is beleborzongtam.” - Mondta a sárkány és fejét Daniel mellkasához szorította.- „A szíved is majdnem kiugrik.” - Aggudalom és együttérzés áramlott át a Kötésen. A fiú hálálkodva ölelte át sárkánya nyakát, és így maradtak hosszú percekig. Elmera felállt és odafeküdt szorosan melljük, majd hatalmas szárnyával betakarta őket, és körjük gömbölyödött oltalmazóan. Ez megnyugtatta a fiút, jól esett neki hogy próbálják vigasztalni.

- Csak álom volt. - Közölte halkán. Elmera felemelte fejét és belenézett a szemébe.

- „Nem az volt.” - csak ennyit mondott. Daniel megrémült ennek hallatán, de Iola ekkor még jobban átölelte, és azt suttogetta neki

- „Próbálj meg aludni. Itt leszünk melletted.” - A fiú visszafeküdt és az anyasárkány egyenes légzésének hangjára, álomra szenderült.

Egy hatalmas zöldellő rét fölött repült át, a szellő lágyan simogatta testét és a nap fénye melegítette bőrét. Látása és hallása olyan éles volt hogy meghallotta az avarban keresgélő rókát, és mikor odanézett, fönről is olyan tisztán látta az állatot, mintha csak előtte lenne karnyújtásnyira. Élesen bedőlt és el kezdett zuhanni pontosan az állat felé. Szárnyait szorosan a testéhez húzva zuhant, mint a nyílveendő. Amikor elérte azt a pontot amikor még tud fékezni, kitérte őket és egyenesen a mit sem sejtő róka hátára ugrott, majd fogaival elkapta és átharapta az állatot. A vér édes ízzé kitöltötte a száját.

Döbbsenten ébredt fel reggel és kerek szemekkel pislogott Iola-ra, aki értetlenül bámult vissza rá.

- „Mi az? Miért nézel úgy mintha most látnál először?” - kérdezte meglepetten.

- Sárkány voltam. - mondta a fiú, még kábán.

- „Sárkány? Na arra lennék én kíváncsi.” - nevetett Iola. Daniel most vette csak észre hogy nincs ott Elmera, de nem tette szóvá.

- Igen. Ha nem tudnám ez hogy hangzik, azt mondanám, a te álmodban voltam, a te testedben. -

Nyelt egy nagyot. - Nem hittem volna, hogy valaha érezni fogom, ahogy egy róka vére a számban terjed szét. Az az édes íz.- Nézett maga elé. Iola ha lehet még jobban meglepődött.

- „Te az én álmodomat álmodtad? Úgy ahogy én?” - Értetlenkedett.

- Igen. Fantasztikus volt repülni. - Mosolyodott el. - Nem csoda hogy le sem akarsz jönni az égről.- Megreggelizett és elhatározta hogy megkérdezi Mashertől hogy ez lehetséges e. Mikor elérték az öreg házat, ő beinvitálta a fiatalokat és kíváncsian, érdeklődve hallgatta végig Daniel beszámolóját. Miután a fiú befejezte, Masher egy darabig csak töprengett.

- „Igen, ilyen előfordulhat. Képesek vagytok belépni a másik álmába, és azt úgy élni meg mintha a

sajátod lenne.” - hosszan kifújta a levegőt. - „A Kötelék furcsa dolgokat hozhat elő belőletek.” - nézett a fiúra, aki kérdően pislogott vissza.

- „Úgy tudom nem ez volt az egyetlen álmod este. Elmesélnéd?” - hangzott a kérdés. Daniel meglepetten kezdett bele. Elmondott minden részletet, a fogadón át a szüleitől kezdve a búzamezőig és a fekete csuklyás alakig. Iola közben odabújt hozzá és vigasztalóan simogatta kezével. Amikor Daniel a történet végére ért, az öreg sárkány elgondolkodott a hallottakon.

- „Azt hiszem te Álmodó vagy. Ez egy ritka képesség a Lovasoknál. Azt jelenti hogy képes vagy látni a jövőt.” - Daniel rémületét látva gyorsan folytatta - „Nem, nem pontosan úgy ahogy meg fog történni. Ezek elvont metaforikus dolgok. Fogalmak, érzések amit az elméd megpróbál képekké formálni. Nehéz megfejtani egy ilyen álmot, én sem tudom megmondani neked hogy a tied mit jelent. De egy biztos...” - vett egy mély levegőt - „...amiről szól az tragikus. Halál és szenvedés sugárzik belőle, olyan halálok amik körülötted fognak történni.” - A fiú első gondolata Iola volt, aki még mindig vigasztalóan simogatta, de aztán eszébe jutott hogy a szüleiéről álmodott, a városáról.

- És azt lehet tudni, hogy mikor fognak megtörténni ezek? - Kérdezte gyorsan.

- „Nem. Lehet hogy órák, napok múlva. De lehet hogy évek, évtizedek, vagy századok múlva.” - hangzott a válasz. Hosszas hallgatás következett. Majd Masher elnevette magát. Daniel értetlenül nézett rá.

- „Emlékszem mikor először jöttetek el hozzám. Akkor te simogattad így Iola-t.” - sóhajtott. - „Az idők változnak ahogy minden. De ti mindig egyek lesztek, ezt sose feledjétek.” - tette hozzá, mint meg annyiszor.

Már elmúlt dél is, mire eljöttek a vén sárkánytól. Daniel gondolataiba merült, a hallottakon töprengett.

- Muszáj visszamennem. - közölte egyszer csak a sárkánnyal. - Muszáj tudnom hogy minden rendben. - tette hozzá. Iola bólintott.

- „De én is veled megyek.” - mondta. Daniel éppen tiltakozni akart, de a sárkány közbevágott.

- „Veled megyek.” - hangjában lehetett érezni hogy ellentmondást nem tűr. Így a fiú beletörődve ballagott haza. Felöltötte úti ruháját, elcsomagolt egy kis húst. Éppen el akartak indulni mikor Elmera jött vissza.

- „Ti meg hova készültök?” - érdeklődött kedvesen.

- Visszamegyek Szabad-rétre. Meg kell tudnom hogy minden rendben van. Az álmok aggasztanak. - közölte a fiú.

- „Én pedig veled megyek.” - tette hozzá Iola. Elmera bólintott egy nagyot.

- „Akár maradhattok is ott pár napot. Daniel. Tudtok szállást biztosítani abban a fogadóban egy fiatal sárkánynak?” - a fiú meglepetten pislogott.

- Igen. de... - Elakadt a szava. - Maradi pár napot? - értetlenkedett. Iola is döbbenetesen kapkodta a fejét anyja és Lovasa között.

- „Tanulságos lenne egy kicsit emberek közé menned. Már elég nagy vagy.” - Címezte lányának a mondandóját. - „És persze azt is megmondhatjátok hogy ha bármelyikőtöknek baja esik, bántani merik, hetvennégy nem túl boldog sárkány fog ellátogatni a városba.” - Csapta össze állkapcsát majd mosolygott veszedelmesen.

Már órák óta mentek a város felé, mikor Daniel aggodalmat érzett sárkánya felől. Meg akarta kérdezni hogy mi baja, de mivel tudta rá a választ, így csupán kezét rakta a nyakára megnyugtatóan, és haladtak tovább. Estére érték el a települést, az utcákat csak az ablakokból kiszűrődő fény világította meg, és egy árva lélek még annyi sem kóborolt ilyentájt. Azért megnyugtató volt hogy se katonák se lángok nincsenek.

- „Aggódok. Ennyi ember között...” - mondta Iola. Daniel is osztozott a szorongásán, nem tudta biztosan hogy mit fognak szólni a szülei.

- Tudom, én is. - veregette meg a sárkány nyakát. Amikor elérték a fogadót, mély levegőt vettek és Daniel ment előre. Amint Iola is beért, mindenki döbbenetesen meredt rájuk. A zenészek abba hagyták a muzsikálást, a táncos párok egymást fogva dermedten álltak, az italozók a kupájukat, poharaikat

markolva figyeltek, és többen is összesúgtak. Mindenki felől csak döbbenet és félelem sugárzott.

- Üdv mindenkinek. - Köszönt Daniel szélesen mosolyogva. Az anyja ekkor rohant oda hozzá, a lehető legnagyobb távolságot tartva a sárkánytól.
- Den! Mégis mi ez? - Biccentett kérdően Iola-ra. Majd nyelt egy nagyot és a fogadón végignézve hozzá tette. - Menjünk ki és ott beszéljessünk. - Így is tettek. Amint becsukódott mögöttük az ajtó a zenészek újra rákezdték és a zsidongás is feléledt. Daniel komoly összeget tett volna fel arra hogy vagyon miről beszélgethetnek odabent.
- Anya ő itt Iola. Iola ő itt az anyám Susan. - Mutatta be a feleket egymásnak.
- „Üdvözöllek Susan” - Köszönt Iola. Daniel anyja döbbenetesen nézett a sárkányra.
- Ö. Hát. Én is... örvendek... Hatalmas Sárkány. - Dadogta.
- Anya, szeretnénk maradni pár napot. Kettőt, hármat nem többet. Iola-val együtt szeretnénk megszállni ha van üres szoba. - mondta ki kerek perec a fiú. A nő egy ideig csak gondolkodott és a szeme cikázott kettejük között. Majd vett egy mély levegőt és belegyezett.
- De ha bárkinek bármi baja esik... - Mutatott fenyegetően, szemöldökét ráncolva, majd egy másodperre rá elmosolyodott. - Megtiszteltetés hogy egy sárkányt láthatunk vendégül a fogadóban.
- Hajolt meg, nevetve.
- „Egy sárkányt és a Lovasát.” - helyesbített Iola, ő is némileg megkönnyebbült.

A hátsó bejáraton, a konyhán át mentek fel a szobákhoz. Egy nagyobb lakosztályt kaptak, szép tágasat ahol Iola kényelmesen elférhetett.

- „Tetszik” - mondta miután mindent körbe szimatolt. Susan ettől büszkén húzta ki magát, majd elköszönt és elballagott vissza a fogadó részre hogy kiszolgálja a vendégeket.

Este már csak két fogadóslány látogatta meg őket, akik sietve letették az ajtóba Daniel vacsoráját és egy nagy tál vizet Iola-nak, majd rémülten távoztak. A fiú a földön ágyazott meg magának, és sárkánya, szárnyával betakarva kuporodott mellé. Így töltötték az éjszakát.

Iola és Romvr

A városban töltött két nap és két éjszaka alatt Iola jobban megismerkedett Daniel szüleivel, és a fogadóban lakó személyekkel. Bár az emberek még mindig megtartották a tisztas távolságot, de már köszöntek és néhányan még beszélgetést is kezdeményeztek a sárkánnyal. Ennek nagyon örült a fiú és persze Iola is. Aztán eljött a búcsú ideje, és visszamentek Ráthe faluba, a sárkányok közé.

Telt múlt az idő, Iola egyre csak nőtt és erősödött. Mire elérte a nyolc hónapos kort már majdnem akkora volt mint egy felnőtt sárkány, talán egy fejjel lehetett alacsonyabb anyjánál. Egy sárkányfejjel. Idő közben nagyon jól összebarátkozott Romvr-el, mikor Daniellel együtt mentek gyakorolni a harcot, vagy fürdőzni a tóban.

A fiú is megerősödött és olyan varázslatokkal is könnyen elbirt ami az előtt nagyon kimerítette volna. Romvr pedig egyre cseleesebbnek, fürgébbnek, és pontosabbnak bizonyult a harcok során. Amint Iola elég nagy lett, már néha a két sárkány egymás ellen is kiállt, persze, mindketten nagyon vigyáztak hogy horzsolásokon és karcolásokon kívül ne okozzanak egymásnak nagyobb bajt. Idő közben Iola és Daniel megtanultak pusztán gondolati úton beszélgetni egymással úgy hogy más ne hallja. Ez a kapcsolat akár kilométerek távolságából is működött. Kezdték teljesen eggyé válni lelkileg, szellemileg.

- „*Szerintem holnap repülhetnénk egyet. Kodoga szerzett nyeret.*” - közölte Iola a Lovasával, miközben együtt szárítottak a Kavicsos-tó partján. Erre fiú felült és némán nézett rá.

- „*Tudom hogy múltkor nem sikerült valami jól, de most már nagy vagyok, és kényelmesen elférsz a hátamon is.*” - tette hozzá a fiú tekintetét látva.

- Hogy nem sikerült valami jól? Majdnem meghaltam. - Tárta fel a tényeket Daniel. Majd lecsillapodva hozzátette. - De végül is már tényleg nagy vagy. - mosolyodott el. Iola odadugta hozzá hatalmas orrát és gyengéden megbökte vele.

- „*De aztán majd, tényleg kapaszkodj.*” -mondta gúnyosan. A fiú felhorkant, majd szeretettel simogatta meg a sárkány orrát, aki válaszul képen nyalintotta. Miután megszáradtak már várta őket Romvr. Amint meglátta a párost, köszönt és már kezdte is a szokásos beszámolóját, hogy mit szeretne gyakorolni, és szerinte mit lenne érdemes kipróbálni. Míg Iola leült a fák árnyékába, a két fiú felállt egymással szemben és készültek a támadásra. Daniel odáig fejlesztette varázstudását, hogy már nem kellett mondatokkal kifejeznie, hogy mit akar, hanem egyszerű szavakkal is el tudta érni ugyanazt a hatást. Illetve már elkezdte gyakorolni a szavak nélküli varázslást is, de az csak akkor ment ha dühös volt, vagy ha félt. Mahser meg is jegyezte hogy Daniel nagy mágustehetség még a Lovasok között is.

Romvr a levegőbe szökkenve, fentről kezdte meg támadását. Daniel válaszul egy léglökéssel kibillentette egyensúlyából, majd gyökerekkel tekerte körbe a sárkány lábait hogy mozdulni se tudjon.

- „*Már megint.*” - mérgelődött, mikor letekeredett róla a varázslat. - „*Hányszor fogok még ugyanebbe a hibába esni?*” - tette hozzá halkán morogva.

- Nem tehetsz róla. Már ismerem a technikáidat annyira hogy bármit kivédjek. - próbálta megnyugtatni a sárkányt.

Jött a következő kör. Romvr egy új stílust próbált bevetni. Úgy csinált mintha felfele indulna el, de az utolsó pillanatban megfordult csapott a farkával majd onnan egy hatalmas hátra szaltóval, a ledöbbsent Daniel mögé keveredett, és fogaival elkapta.

- „*Erre nem számítottál mi?*” - mondta büszkén miután elengedte a fiút.

- Fantasztikus volt. - Ismerte el kelletlenül Daniel. - Ekkora hátra szaltót még sosem láttam. - tette hozzá. Romvr büszkén kihúzva magát ballagott vissza a támadó pozícióba.

Sokáig gyakoroltak különböző dolgokat, és a sárkány gyakran tudott győzedelmeskedni a Lovas felett. Máskor meg megmozdulni sem maradt ideje mert elkapta egy varázslat. Ilyenkor elismerték egymás sikerét és folytatták tovább. Már sötétedett, mikor megegyeztek egy utolsó párbajban.

- **Levegő!** - kiáltotta a varázslatot Daniel, mikor a sárkány megint hátra szaltóval próbálkozott. Romvr kibillent egyensúlyából és hanyatt esett.

- **Gyökerek!** - érkezett a mágia. De a sárkány résen volt és el tudott szökkenni a földből előkigyózódó gyökerek elől. Azonnal megindult Daniel felé, és rá készült ugrani.

- **Fé..** - Nem tudta befejezni a varázslatot, mert valami furát érzett magában, mintha egy buborék pattant volna szét benne, ami egy kellemes érzést, egyfajta melegséget tartalmazott. Ettől a hirtelen érzelmhullámtól összezavarodott és nem tudta megállítani az őt földhöz szögező sárkányt. Levegőért kapkodva, döbbsen ült föl.

- „*Ne haragudj, azt hittem ki fogod védeni valahogy.*” - Kért bocsánatot Romvr. Iola is föl pattant és odasietett.

„*Jól vagy?*” - üzent gondolatban

„*Igen jól vagyok*” - Válaszolta a fiú, miközben lábra állt. - „*Nem tudom mi történt, de mintha felőled jött volna*” - tette hozzá. Iola mintha megrémült volna, bár próbálta palástolni. Majd mikor szeme egy pillanatra Romvr-re villant Daniel megint érezte azt, amit előbb, de most már azt is hogy a sárkány megpróbálja elrejteni előle. Iola nemrég megtanulta úgymond „elkendőzni” az érzelmeit. Bár csak ritkán csinálta, akkor mikor a kölcsönös érzelmek csak gondot okoznának, mint például harc során. Daniel fejében ekkor állt össze a kép. Romvr megszólalt.

- „*Későre jár. Majd ha van kedved holnap veled is gyakorolhatok.*” - Mondta a lánynak.

- „*Rendben. De most már biztos hogy legyőzlek.*” - válaszolta könnyedén. Mikor Romvr elkészült és távozott, a fiú csak döbbsen figyelte sárkányát. Egy idő után Iola megkérdezte hogy mit bámul.

- Te belezúgtál. - válaszolta Daniel még mindig meglepetten.

- „*Ugyan már.*” - sütötte le szemét a sárkány. Majd félénken folytatta. - „*Csak... tetszik nekem*” - fordult el Lovasától. - „*Sajnálom hogy e miatt vesztettél.*”

„*Semmi, baj. Csak... meglepett a dolog.*” - próbálta vigasztalni a fiú. Odament hozzá és kedvesen simogatta az oldalát. - „*Elvégre te már egy felnőtt nő vagy. Ő meg egy felnőtt férfi és szerintem ha megmondanád neki amit érzel ő biztosan...*” - kezdett bele mondandójába, de sárkány közbevágott.

„*Te nem érted ezt.*” - vett egy mély levegőt- „*Miattad nem szóltam neki. A Kötés miatt.*” - Mivel látta hogy Daniel értetlenül néz rá, kicsit megenyhülve folytatta.

„*Össze vagyunk kötve. Emlékszel még mit mondott Mahser?*”

„*Osztozunk egymás érzelmeiben, és a másik testének minden kínjában, és örömeiben.*” - válaszolta a fiú.

„*Pontosan. Én ezért nem kezdek bele egy ilyen kapcsolatba, mert az rád is kihatással lenne, mert a Lovasom vagy. Ha szabadon hagynám az ilyesfajta érzelmeim, az téged zavarja, és ha összejönnek Romvr-el, éreznél mindent, amikor együtt vagyok veled.*” - vett egy mély levegőt - „*És nem foglak kitenni olyannak, amit tudom hogy nem akarsz. Érted már? Csak olyan párt választhatunk magunknak aki a másíknak is megfelel.*” - sóhajtott, majd szomorkodva folytatta- „*Én nem fogok magamnak párt választani addig, amíg te sem találsz magadnak. Mert ha éreznéd a boldogságom és öröömöm, mikor te egyedül vagy, az olyan lenne neked mintha kínoznának, azt meg nem akarom.*”

- Bújt oda a fiúhoz gyengéden. Daniel átölelte.

- Én meg nem akarom hogy boldogtalan légy miattam. Romvr illik hozzád. Megérdemelsz egy kis boldogságot. - Suttogta a fülébe, amitől Iola elkezdett dorombolni neki.

- „*És veled mi lesz?*” - kérdezte a sárkány halkán.

- Majd ha én is találok valakit... légy... megértő. - válaszolta. Egy darabig még együtt ácsorogtak, és nézték a horizonton alá bukó napot. Majd hallgatásba burkolózva ballagtak haza.

Másnap, Daniel úgy döntött, hogy elmegy sétálni egy nagyot, míg Iola Romvr-el gyakorol. Remélte hogy sárkánya lesz elég bátor bevallani az érzelmeit a másíknak. „*Boldogok lennének együtt. És Romvr a barátom, úgyhogy ez se lenne gond.*” töprengett. „*Vajon én fogok találni valaha is valakit magamnak? Amíg itt vagyok a sárkányok között addig biztosan nem. Talán el kellene mennem Zöld-tó faluba egy kicsit. Messzebb úgy sem jutnék.*” Ballagott tovább, magában morfondírozva, hogy

milyen lányra vágyik.

Délre érte el a Kavicsos-tavat, amin meglepődött. Annyira elmélyedt a gondolataiban, hogy ilyen messze keveredett a falutól és észre sem vette. Lesétált a vízhez megmosakodni, hátha attól magához tér. De mikor közelebb hajolt hogy merítsen, a fejében egy fura érzés bukkant fel, majd Romvr arca elevenedett fel előtte. „*Hát ez meg mi a csuda volt?*” Megmosta az arcát, de amint befejezte megint megtörtént. Mikor rájött hogy Iola szemével lát, ledöbbsent. Bár Masher ezt is mondta, mint meg annyi mást, de még nem volt része megtapasztalni. Leült hát a partra és koncentrált. Egy villanásra felelevenedett előtte megint a sárkány. „*Még mindig harcolnak.*” Ezt meg tudta állapítani. Ahogy egyre jobban állította rá az elméjét Iola-ra, egyre tovább és egyre tisztábban jöttek a képek.

„*Den! Jól vagy?*” - jött hirtelen az üzenet a sárkánytól. A fiú meglepődött hallatán.

„*Igen jól vagyok. Miért kérdezed?*” - értetlenkedett.

„*Úgy éreztem... nem is tudom, valahogy fura dolgot éreztem felőled. Biztos hogy jól vagy?*” - érkeztek a nyugtalan érzelmek.

„*Igen biztos. Csak azt hiszem képes vagyok a szemeddel látni.*” - vallotta be - „*véletlen vettem észre, és most próbáltam tudatosan is. Haragszol?*” - kérdezte félve. Nem akarta megbántani a sárkányt, azzal hogy utána kémkedik, de úgy érezte hogy muszáj fejleszteni ezt a képességet.

„*Nem haragszom.*” - kapta meg a válasz és vele együtt egy kép is jött amin Iola szeretetteljesen átöleli a fiút hatalmas kezével.

„*Akkor nem is zavarlak titeket tovább. És ne feledd elmondani Romvr-nek, hogy tetszik neked.*” - Ezzel le is zárta a Kapcsolatot, nehogy a sárkány kibúvót kereshessen. Körbejárta a tavat aztán indult visszafele. A faluba érve Kodoga szólította meg.

- „*Daniel. De jó hogy megtaláltalak.*” - kezdett bele - „*A nyeret amit Iola-nak ígértem... ha van kedved, és nincs más dolgod, elhozhatod tőlem.*”

- Rendben. És köszönjük szépen mindketten. Szerintem holnap lesz alkalmam kipróbálni. - mondta a fiú. Így hát együtt elballagtak a sárkány lakhelyére.

Amikor meglátta a nyeret, elállt a lélegzete. Sötétbarna bőrből volt, a szíjak amik a sárkány testéhez erősítették meg feketék. A varrások mentén ezüst díszítés futott, de olyan mesterien kidolgozva hogy azt ember nem is tudná. A Lovasok jele volt a díszítés, amint a minták egymásba kapcsolódnak.

- „*Nem volt egyszerű megszerezni.*” - vallotta be a sárkány - „*Ezt a nyeret már ezer éve őrizzük, és mindig más helyre került. Hatalmas lovasok használták, akik mind valami óriásit vittek véghez.*” - egy ideig csak nézték ezt a darab történelmet, majd Daniel odament és végigsimította a kezét egy rúnákkal teleírt részen a nyereg hátulján.

- Ez itt micsoda? - kérdezte a sárkányt.

- „*Írás. Az Ósi Nyelvünkön. Ekoda pri evál, fopea kélma véqun, serhel szoh krekát, rá elmáte, rá berne rá moruve ka'tem.*” - mondta a különös szavakat. A fiú álmélkodott, mert már hallotta ezt, egy hősköteményben. Ez egy áldás volt, amit az első Lovas mondott a fiának, mikor belőle is Lovas lett. Masher azt is mondta hogy ezt az áldást minden Lovasra rámondja a tanítója. Mivel Danielnek nem volt ilyenje ezért neki Masher mondta. Még egyszer végighúzta az ujját a szövegen közben magában fordította. „*A föld óvjon, az ég emeljen, a tűz vezessen, szeretettel, békével utadon.*” sóhajtott egy nagyot.

- Hatalmas megtiszteltetés ez számunkra Kodoga. Köszönjük neked. - Hajolt meg tiszteletteljesen. A sárkány fogata a köszönést, egy biccentéssel. A fiú felkapta a vállára a nyeret és indult hazafele.

Már besötétedett, de Iola még mindig nem került elő. Próbálta szólítani, de elkendőzte magát.

„*Most vagy egy szírt tetején áll és az ugrást fontolgatja, vagy Romvr-el sétálgat az erdőben meghitten.*” latolgatta a lehetőségeket. Már éppen indult volna megkeresni mikor hirtelen egy nagyon intenzív érzelm csapta meg. Tiszta öröm és gyönyör, mint egy vadul kavargó, tomboló lángtenger. Amilyen gyorsan jött olyan gyorsan el is múlt. Egy percig csak száj tátva meredt a

semmibe. „*Azt hiszem Romvr jól fogadta a dolgot.*” viccelődött magában. Indult is volna egy esti sétára, más dolga nem lévén, mikor megint megcsapta ez az érzelemhullám. Meg is tántorodott tőle. „*Najó. Akkor azt hiszem itthon maradok, és olvasok.*” elő is vett egy könyvet, de amint kinyitotta megint jött a hullám. „*Ez nem lesz így jó.*” látta be hogy amíg a sárkánya jól érzi magát, addig ő neki ki kell találnia valamit, hogy elterelje a figyelmét róla. Megpróbálta ő is elkendőzni magát, hátha úgy elmúlik a dolog, de be kellett látnia hogy nem. Bár szerencsére eltompult az érzélem, de még mindig ott volt.

Sokáig tűrte, mire végre abbamaradt egy hatalmas hullámmal, ami erősebb, jóval erősebb volt a többinél. A koncentrációtól kimerülve lefeküdt és nem kellett sok ahhoz hogy elaludjon.

Másnap korán fent volt, és döbbsen nézte hogy Iola nem jött haza. Megreggelizett és elindult az irányába, ami a megérzése szerint a Kavicsos-tó partján volt. A sárkány boldog volt, határtalan öröm sugárzott felőle és szerelem. Amint meglátta a közeledő fiút, felpattant és mintha csak úszna, oly könnyedséggel szökött oda hozzá.

- „*Gyönyörű napunk van ma.*” - köszönt. Daniel nem tudta nem elnevetni magát. A sárkány bár indokát nem tudta, de vele nevetett.

- Hogy telt az estéd Iola? - tette fel a kérdést, olyan ártatlanul mint a ma született bárány. A sárkány szélesen elmosolyodott, de nem válaszolt. - Mert nekem úgy tűnt hogy jól éreztétek... egymást. Nem de? - várta a választ, de a sárkány csak lesütötte a tekintetét.

- „*Próbáltam elkendőzni magam, de...*” - felnézett a fiúra, aki szomorúságot, és büntudatot érzett felőle. - „*de nem volt könnyű abban a helyzetben bármi másra gondolni.*” - vett egy mély levegőt. - „*Most biztosan haragszol rám.*” - a végére elcsuklott a hangja mintha mindjárt sírna. Daniel vigasztalóan simogatta meg az oldalát.

- Nem haragszom. Örülök hogy boldogok vagytok. - ölelkezve álldogáltak egy darabig. Aztán a fiú elnevette magát, amire Iola felvonta a szemöldökét.

- Csak kíváncsi lettem volna milyen képet vágott mikor elmondtad neki. - bökte ki végül. A sárkány előbb horkantott egy nagyot majd ő is elkezdett nevetni.

- „*Megmutatom*” - küldte el az emlékezetében élő képet a fiúnak, amitől mindketten felvidulva, kacarászva indultak meg hazafele. Daniel elmondta a sárkánynak hogy megkapták a nyerget, és milyen fantasztikus, meg azt is hogy akár már most ki is próbálhatják.

Rémálom

Amint kiértek a rétre a nyereggel, Daniel felszíjazta a sárkányra, majd beleült és a biztonság kedvéért meghúzta a lábát tartó hurkokat.

- Akár mehetünk is. - szólt oda Iola-nak aki csak bólintott, majd hatalmas erővel a magasba szökkent. A táj nagy sebességgel zsugorodott alattuk, míg a fák csupán apró hangyáknak látszottak. A sárkány felől, mint repülésnél mindig, határtálam öröm és a korlátlan szabadság érzete sugárzott. „*Azért így kicsivel jobb mint múltkor.*” - állapította meg a fiú. Mivel a szél füttyült a fülében ezért csak gondolati úton tudtak beszélni.

„*Nem meg mondtam? Te meg még féltél hogy leejtelek.*” - mondta a sárkány, majd belement egy dugóhúzóba. Danielnek kapaszkodnia kellett, bár úgy érezte hogy még a legnagyobb vihar se téphetné ki a nyeregből.

„*Azért ezt még ne nagyon csináld.*” - mondta nagyot nyelve, mert a gyomra felkavarodott. A sárkány elmormogott egy kis bocsánatkérést, bár nem volt túl meggyőző, aztán zuhanásba kezdett. Onnan kiemelkedve Daniel megpillantott egy hatalmas füstölgő hegyet a távolban.

„*Hát az meg micsoda?*” - kérdezte.

„*Az ott a Tűzhegy. Nem kellett volna a madarakat nézned mikor Masher tanított.*” - mondta gúnyosan, nevetve.

Legalább három, vagy négy órán keresztül repültek. Nagyon eltávolodtak Ráthe falutól, ezért visszafele vették az irányt. Daniel belejött a repülésbe, már a legvadabb dugóhúzó, vagy bukfcenc sem kavarta fel a gyomrát, sőt már élvezte is. Úgy érezte mintha erre született volna. Iola elmagyarázott neki néhány dolgot a légáramlatokról, meg a felhőkről, bár nem nagyon figyelt oda, inkább átadta magát a repülés örömének. Aztán mikor a sárkány is belátta hogy ha falnak beszél hamarabb érti meg amit mond, így inkább mással próbálkozott.

„*Mutatok valamit, amit szintén Mahser mondott. Te csak engedd el magad és gondolj rám.*” - közölte. Daniel belement a dologba. Kifújta a levegőt és megpróbált ellazulni. Tagjain egyszer csak keresztüláramlott a melegség, és előtört valami fura érzés. Mikor kinyitotta a szemét a világ más volt. Sokkal élesebben látott, sokkal messzebbre, a füle is olyan volt... mint egy sárkánynak.

Döbbsenten vette észre hogy Iola testében van. Most lettek igazán egyek. Fantasztikus volt ahogyan a levegőt hasítja hatalmas szárnyával, a pikkelyeit simogatja a lágy szellő. Az órák csupán perceknek tűntek ebben az állapotban. Éppen vissza akart menni saját testébe, de meglátott valamit a távolban. Egy hatalmas füstoszlop volt. És amikor megpróbálta belőni a pontos helyét, olyan hirtelen zuhant vissza a testébe hogy levegőért kapkodott percekig.

„*Nem ez nem lehet.*” - uralkodott el rajta a pánik. - „*Szabad-rét*” - Iola próbálta nyugtatni, de rá is átragadt a félelem.

„*Talán csak egy erdőtüz*” - mondta a fiúnak. - „*Ugye csak az...*” - szinte kérlelte. Hatalmas csapásokkal gyorsított a repülésen, de így is csak egy fél óra múlva érték el a füst forrását.

A város mellett szálltak le és gyalog közelítették meg. Mindenfele terjedt a fojtogató füst, bár nappal volt, nem sok fény szűrődött keresztül ezen az irdatlan leplen. Tompa hangok jelentek meg, mintha a semmiből jöttek volna, kiáltások, csörömpölés. Daniel csak ment előre, köhögve, könnyezve, nyomában Iola törte az utat a fák között. Kezdett egyre világosabb lenni, egyre világosabb és világosabb, míg el nem oszlott a füst és hatalmas lángokkal égő házak látványa nem tárult a fiú elé. Az utcán fényes páncélos katonák és egyszerű emberek holtteste heverték vérbe fagyva, és hamuval borítva. Daniel csak állt és könnybe lábat szemmel figyelte a lángoló várost. Egy percre nem hallott és nem látott mást csak ami előtte volt, ez a rettenetes kép.

- „*Segítenünk kell akinek csak tudunk.*” - Iola hangja zökkentette vissza a valóságba. Azon nyomban elkezdett rohanni a fogadóhoz.

„*Még nincs késő, még nem lehet késő.*” - üzent a sárkánynak. Iola azonnal a nyomába szegődött. Mikor elérték az égő fogadót Danielnek ökölbe szorult a szíve. A szülei ott feküdtek élettelenül a fogadó előtt. Apjának egy nyílvevessző állt ki a mellkasából, anyja egy kard által halt meg. Pont mint

abban a rémálomban. Azonnal elhagyta minden erő és a földre zuhant. Már sírni sem maradt ereje csak néma könnyek záporoztak a szeméből. Iola kinyújtotta hosszú nyakát és felbömbölt, így búcsúztatta az elhunytakat. Az egyik gyászos pillanatban egy csoport páncélos katona bukkan fel, és egy szakadt ruhájú nőt cibáltak, aki az életéért könyörgött. Daniel odafordította tekintetét és ekkor a gyász, mérhetetlen dühbe váltott át. Teleszívta magát, felállt és sietős léptekkel elindult a katonák felé.

„*Ők az enyémekek!*” - mondta a sárkánynak mikor az is utána akart menni. A katonák meglátták őt és felhúzták íjukat majd mikor elengedték az ideget, két pár nyílvevő suhant felé. De amikor elérték volna egyszerűen a földre estek a lába előtt. „*Ezek ölték meg a szüleimet, a barátaimat! Felgyújtották a várost, és megölték mindenkit!*” örjögött magában. Elérte a meglepett katonákat és elkiáltotta magát.

- **Pusztuljatok!** - Hangjától a föld megremegett, és hatalmas szélökés röpítette hátrébb a katonák széttépett, élettelen testrészeit. Csak az a nő maradt ott és nézett rémulten Danielre. A fiú lecsukta szemét és mélyeket lélegzett. Ez a varázslat sok erejét kivette, de most nem tudta érdekelni. Söhajtott egyet és bosszút esküdött.

- Esküszöm! Esküszöm hogy megfizet ezért mindenki akinek köze van hozzá! Minden egyes katona, nemes, király, mindenki! - a végét már ordította. Iola lépett mellé.

- „*Én végig itt leszek és segítelek. Lovasom.*” - hajtotta le hatalmas fejét a fiúhoz, vigasztalóan.

- Vannak túlélők. Rajtam kívül? - kérdezte halkán a nő. Daniel ránézett, és eszébe jutott hogy még lehetnek túlélők. Kiadta a parancsot Iola-nak hogy nézze meg a város déli felét, míg ő az északit kutatja át, a nővel. És hozzá tette, bár feleslegesen, hogy ha katonákkal találkozik, azonnal ölje meg mindet.

Még tizenhét embert találtak, néhányan súlyos sebekkel, a többiek csak könnyebben sérültek. Katonákkal is összefutottak, azok balszerencséjére. Mikor már mindenkit kimentettek a város mellé akit csak lehetett, Daniel fáradtan ült le egy sziklára. Sárkánya is lepihent mellé. Nézték ahogyan a lángok elnyelik az utolsó épen maradt házakat és az utcára telepedő hatalmas hamuréteget. Életek veszttek oda, jó emberek haltak meg, látszólag minden ok nélkül. „*Mégis ki képes ilyen kegyetlenségre?*” tette fel a kérdést magának. Csupán egyetlen dolog jutott eszébe: az a csuklyás alak az álmából. Iola vigasztalóan bújt hozzá, jól esett a támasz. Nem sokáig tudtak így üldögelni, mikor egy kormos arcú kislány ment oda hozzájuk, olyan nyolc éves forma.

- Lovas bácsi. Hol fogunk most lakni? - kérdezte ártatlanul. Többen is oda fordították tekintetüket, és szemükből ugyanezt a kérdést lehetett kiolvasni. Daniel fejében csupán két olyan hely létezett ahol mindig biztonságba érezte magát, az egyiket elnyelték a lángok, de a másik még mindig ott lapult az erdő mélyén, sárkányokkal őrizve.

- Ráthe. - lehelte, majd kérdően nézett fel a sárkányra. Iola bölintott.

- Ráthe faluba megyünk. A sárkányok falujába. - közölte a tömeggel. Izgatott moraj zúgott végig majd egy öreg ember lépett előbbre. Daniel felismerte benne az Öreg Szakállt.

- Oda megyünk ahova vezetsz minket, Lovas. - nyilatkozta ki magát, az emberek helyeslően bólogattak. Így hát elindultak keresztül a rengetegen, egyenesen a sárkányok falujába.

Nem sokat pihentek, és már jócskán sötétedett mire elérték a falu határát. Hirtelen öt sárkány rontott rájuk vicsorogva, morogva, veszedelmesen. Az egyikük Romvr volt, egy hatalmas sebbel az orrán. A többiek is hasonlóan rossz állapotban voltak.

- „*Iola!*” - kiáltott fel Romvr. A többiek abbahagyták a morgást, de még mindig gyanúsan méregették az összeverődött embercsoportot. A fiúsárkány odarohant Iola-hoz és szeretettel dörgölözött hozzá. - „*Azt hittem titeket is lekaptak.*” - mondta. Danielben felkigyózott a félelem.

- Itt is jártak? A katonák? - kérdezte. Az egyik sárkány csak bölintott egy nagyot, majd szomorúan sütötte le szemét.

- „*Tizen meghaltak, mire minddel végeztünk.*” - közölte. Hangjában mérhetetlen bánat és gyász ült. Daniel is lehajtotta fejét. A sárkányok mintha már a családja lett volna.

- „*Kik?*” - kérdezte Iola. Romvr szemében még jobban felizzott a gyász. Majd belekezdett a nevek

felsorolásába. Mikor elmondott kilencet, csak lehajtotta a fejét és egy könnycsepp hullott végig hosszú arcán.

- Ki a tizedik? - kérdezte a fiú, bár tudta hogy ezt a kérdést nem kellett volna feltennie.

- „*Elmera.*” - hangzott a válasz. Mintha egy tört döftek volna a szívébe, úgy hasított belé a fájdalom, és nem csak az ami sárkányra felől érkezett.

- „*Nem*” - lehelte Iola, majd szárnyra kapott és pánikolva repült be a faluba. Daniel csak állt és nézte Romvr-t.

- Ez nem lehet. - mondta. - Nem lehet. - gyözködte magát kétségbeesetten. Az erő hirtelen szaladt ki tagjaiból, és észre sem vette hogy térdre rogyott. Egy hatalmas keserves üvöltés rázta meg az erdőt, Iola minden fájdalmát, félelmét, és kínját magában hordozva.

- Kik voltak? Kik voltak ezek?! - Üvöltötte oda a sárkányoknak.

- „*Az egyik azt mondta, hogy Akendar király katonája*” - mondta egy idősebb. Daniel kényszeredetten, de felállt. „*Ezek az emberek számítanak rám. Erősnek kell lennem.*” bátorította magát, végignézve a menekülteken.

- Ezeknek az embereknek menedék kell. - Mondta az idősebb sárkánynak, aki csak horkantott egyet.

- „*Ezek után egyetlen embert sem engedünk a területünkre.*” - közölte, megvetően fújva az emberek felé. Daniel, bár próbálta magát türtöztetni, mégis kirobbant.

- Ezeknek az embereknek menedék kell!. - Kiáltotta, minden egyes szót megnyomva, miközben lassan sétált a sárkány felé. - Nem érdekel semmilyen kifogás, semmilyen magyarázat... - már ott volt tőle két méterre, ekkor a sárkány elkezdett hátrafelé csúszni. Karmai felszántották a földet. - ...ha nem tetszik ez neked, nem érdekel. Elszállásolod őket, és kényelmet biztosítasz számukra. - már vagy három méterrel voltak odébb. A sárkány döbbsen, kerekre nyílt szemekkel nézett a Lovasra. Társai is megijedtek, és egy helyben toporogtak idegesen. - Világosan beszéltem? - Állt meg. - Világosan beszéltem?! - üvöltötte, és egy vastag törzsű fa gyökerestül fordult ki mellettük.

- „*Igen Lovas.*” - válaszolta a sárkány, hangjában rémülettel. - „*Úgy lesz ahogy mondd.*” -A fiú biccentett az emberek felé, hogy kövessék a sárkányt. Nem kellett nekik kétszer mondani azok után amit láttak.

- Romvr! - szólt oda a sárkánynak, miközben nézte a távolodó tömeget. A megszólított odasietett mellé. - Mahser hogy van? - kérdezte.

- „*Nem esett baja.*” - majd hozzátette. - „*Nagy a fejetlenség. Elmera meghalt, Iola még fiatal hogy Vezér legyen, és a gyásztól nem tudna amúgy sem tisztán gondolkodni. Pedig most lenne szükség egy Vezérre, még ha ideiglenesen is.*” - közölte szomorúan.

- En is erre gondoltam – mondta a fiú.- Te! - Mutatott az egyik sárkányra, aki ettől összerezzent. „*Nem baj, ha félnek. Legalább éberek maradnak.*” gondolta. - Repülj a faluba és szedj össze minden harcképes, nélkülözhető férfit. Alakítsatok ki egy védelmi gyűrűt a falu körül, nehogy rajtunk üssenek. A nők maradjanak a gyerekekkel, de ők is legyenek készenlétben. - vett egy mély levegőt „*Még hogy nem figyeltem Mahser-re?*” nevetett keserűen. - Mahser lesz a Vezér, ő a legbölcsebb az ilyen helyzethez.

A legjobb döntés

Másnap reggel Daniel sírva ébredt fel. A tegnapi események egy életre elegendőek lettek volna, és ezt neki alig pár óra alatt kellett elszenvednie. Elvesztette az apját, az anyját, a városát, a barátait, és ha még ez nem lett volna elég, Elmera-t is, aki szintén az anyja volt.

A falu védelmét Mahser jól megszervezte, most már egy hadsereg sem tudna áttörni a védelmi gyűrűn. Folyamatos őrzéskorok, vannak az ellenőrzőpontoknál, ott ahol a legnagyobb egy esetleges támadás esélye. Így az információ mindig a leggyorsabban járhat körbe, és baj esetén azonnal megtudják hogy kik, hányan, és hol próbálnak betörni. A városi menekültek is el lettek szállásolva. Kodoga felügyeli őket.

Mikor szeme az alvó Iola-ra siklott, szívébe mart a bánat. Ő is legalább annyit szenvedett. A sárkány lassan emelte fel a fejét, és nézett a fiúra. Nem szólaltak meg, csak egymáshoz bújtak és vigasztalták a másikat. Egy, másfél órán keresztül sírtak, és gyászoltak. Végül Iola törte meg a csendet.

- „*Mit csináljunk? Mi legyen ezek után?*” - mondta elkeseredetten.

- Elvettek tőlünk mindent, a békét, a nyugalmat, a szereteteinket. Csak egy dolog maradt. - válaszolta és keményen a sárkány szemébe nézett. - A bosszú. - a csend sokáig nyúlt, de Daniel érezte hogy Iola-ban kezd áttörni a bánatot a harag. Mint egy kígyó ami éppen utat tör magának, ki a földből. Mikor már elérte a felszínt ez az érzés, elkezdett vicsorogni és morogni.

- „*Bosszú.*” - ismételte, miközben egy követ morzsolt össze kezével. - „*Senkit nem hagyunk életben. Senkit aki ezt tette.*” - mondta veszedelmesen.

- Megöljük ezt a királyt, és bárkit akit ellenünk küld. - Jelentette ki a fiú.

- „*No azért az nem úgy megy.*” - dugta be fejét Mahser. Mindketten dühösen néztek rá. - „*Lehet hogy megöltetek néhány katonát, de egy hadsereggel nem bírtok el...*” - elharapta a mondatot, majd miután bement a barlangba lefeküdt és aztán folytatta. - „*...míg meg nem kaptátok a kiképzést.*”

- Kiképzést? - értetlenkedett a fiú – már mindent tudunk ami csak a bosszúhoz kell. Már min... - Mahser vágott közbe erélyesen, korát meghazudtolva felpattant, és vicsorogva nézett a fiatalokra.

- „*Semmit sem tudtok! Még ostoba kis fiókák vagytok, akik azt hiszik, hogy ha el tudnak ejteni egy nyulat, mit érthet nekik egy szarvascsorda!*” - lehiggadva folytatta. - „*Nem hagyom hogy a halálba rohanjatok.*” - sóhajtott bánatosan. - „*Túl sok veszteség ért minket. És nem akarom hogy ti is odavesszetek.*” - Daniel megértette mit mond.

„*Tegnap mikor megöltem a katonákat, alig maradt erőm. Ha többen lettek volna végem.*” - üzenté Iola-nak aki egyet értett vele.

„*Igazad van, kiképzésre kell mennünk. A Lovasok Szigetére.*” - mondta a sárkány.

- A Lovasok Szigetére. - ismételte hangosan a fiú. Az öreg sárkány bólintott, majd elmosolyodott.

- „*Mégsem vagytok olyan reménytelen eset.*” - jegyezte meg. Felállt és szólt hogy kövessék. A falu nagyon kihaltak és csendesnek tűnt. Mindenki otthon maradt, vagy a határokat őrzi. Amint végigmentek a szikla mellett és feltűnt Mahser fákból és növényekből szőtt barlangja, az öreg sárkány előresietett, majd egy táskával tért vissza.

- „*Ebben van egy térkép, ami jelöli a Lovasok Szigetét. Útközben majd elértek egy falut Folyómalom a neve. Ott keressétek Steve mestert. Ő majd segít nektek, benne megbízhattok. Repüljétek amennyit csak tudtok, és éjszakára olyan helyen aludjatok, ahol nem érhet váratlanul a támadás, mindig őrködjön valaki.*” - elhallgatott és várt a válaszra, hogy megértették e. Mikor a fiatalok bólintottak, az öreg vonása megkeményedtek, és szemében mintha a bánat bukkant volna fel.

- „*Vigyázzatok egymásra mindennél jobban. Mert ha az egyikőtök meghal...*”-nyelt egy nagyot.

- „*rájöttök majd, hogy a másik nélkül alig van értelme az életnek.*” - szeméből egy könnycsepp hullott alá. Danielben szöveget ütött a felismerés, de nem akarta hangosan is kimondani.

- „*Most pedig menjetek. Készüljétek fel az utazásra.*” - utasította őket a sárkány.

Mikor a fiú már mindent összekészített, bepakolt egy hátizsákba élelmet, ami akár hetekig is

kitartana, a nyereg táskákba pedig ruhát és szerszámokat. Iola is segített neki megszerezni mindent ami kellhet.

- „*Ez az utolsó.*” - nyújtott át egy pár cipőt a fiúnak. - *”Még el kell búcsúznunk Romvr-tól is. Mehetünk?”* - tette fel a kérdést. Daniel bólintott miközben betuszkolta a lábbelit a táskába, felszíjazta a nyeret, majd felült és indultak is.

A sárkány éppen az őrsegből jött visszafele mikor rátaláltak.

- „*Sziasztok. Hova készültök?*” - nézett végig a teletömött táskákon.

- A Lovasok Szigetére, hogy tanuljunk. - közölte a fiú

- „*Csak előbb még el akartam búcsúzni tőled.*” - mondta Iola, majd közelebb lépett a másikhoz és gyengéden hozzá dörgölte a fejét. Romvr valahogy nehézkesen fogadta.

- „*Iola. Mondanom kell valamit.*” - kezdet bele, látszott rajta hogy nem lesz könnyű. - „*Ne értsd félre én szeretlek téged. És az az este is fantasztikus volt, köszönöm neked. De...*” - Vett egy mély levegőt. Daniel érezte Iola egyre erősödő feszültségét. - „*van egy lány akit mikor megláttam, azonnal belezúgtam. Sajnálom, én téged is szeretlek és ez ezért ilyen nehéz.*” - Nézett fel. Iola egy percig némán állta a tekintetét, majd egy hirtelen mozdulattal kigáncsolta a másikat, földre teperte és fogait a nyakára tette.

„*Iola! Ne csináld.*” - üzent neki Daniel rémulten.

„*Ezt most bízd rám!*” - jött az egyértelmű parancs.

- „*Szóval egy másik lány? Engem meg csak kihasználtál?*” - hergelte magát.

- „*Nem! Vele tegnap találkoztam. És...*” - Iola egy kicsit erősített a fogáson, de Romvr folytatta - „*és esküszöm hogy nem tehetek róla. De érzem, tudom, hogy ő az akivel össze fogom kötni az életem, mert nélküle nem élet az élet.*” - Nyelt egy nagyot. - „*Ha most megölsz, megértem. De kérlek hogy te is értsd meg. Én szeretlek téged, de nélküle meg nem tudok élni. Ezért ilyen nehéz a szemedbe néznom.*” - hosszú csönd következett, amit Iola tört meg miután elengedte a másik nyakát.

- „*Csak nézz a szemembe és mond hogy igaz amit most elmondtál.*” - Romvr nehezen de belenézett a szemébe.

- „*Minden szó igaz amit elmondtam.*” - megint csönd következett, ahogy a sárkányok szemezték egymással. Végül Romvr bánatosan lehajtotta a fejét, és már már elsírta magát. Iola sóhajtott egy nagyot, majd odabújt hozzá.

- „*Haragszom, mert szerettelek, és úgy gondoltam hogy sokáig együtt leszünk. De megértelek, mert igazat mondasz, látom hogy tényleg szereted azt a lányt. Szeretném ha békében, barátságban válnánk el.*” - Danielt is megdöbbenetette ez a kinyilatkoztatás. Romvr felvidult és viszonzta a dörgölözést, miközben azt súgta oda neki hogy „köszönöm”.

- „*Túl sok mindent vesztettem el...*” - tette hozzá kisvártatva. - „*Téged nem akarlak*” - bújtak egymáshoz még szorosabban. Egy darabig csak így maradtak, majd mikor már kezdett kényelmetlenné válni a dolog Daniel törte meg a csendet.

- Szerintem, minél hamarabb elindulunk, annál hamarabb érhetünk oda. - hangozta nagy bölcsen. A sárkányok bólintottak.

- „*Vigyázzon rátok a kék ég!*” - Köszönt el Romvr. A magasba röppentek és elindultak a Tűzhegy felé.

Egy órája sem voltak úton, mindketten csak a saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Daniel hogy oldja a feszültséget feldobott egy témát.

„*Szerinted milyen hely lehet a Lovasok Szigete?*” - várta a választ.

„*Biztosan hatalmas építmények, ős öreg Lovasok és sárkányok lakják, bár gondolom vannak ott fiatalabbak is.*” - mondta Iola.

„*Igen. Én is ilyennek képzelem.*” - fújta ki a levegőt álmodozóan a fiú.

Sok mindent kibeszéltek, még. Eltervezték az egész utat és elgondolkodtak azon is hogy vajon ki lehet az a Steve mester. Aztán megbeszélték, hogy mivel Iola elég erős és kipihentek mindketten, ezért egész este repülnek, nem állnak meg.

„Biztos hogy birni fogod?” - kérdezte a sárkány.

„Miattam ne aggódj. Olyan jól a hátadra vagyok szíjazva, hogy ha elalszom véletlen, akkor sem esek ki.” - Simogatta meg a nyakát. Így mindketten felbátorodva folytatták az útjukat a hatalmas füstölgő hegy felé.

Kilenc-domb város

Négy napba tellett mire elérték az első ember lakta települést. Kilenc-domb város onnan kapta a nevét, hogy kilenc domb határolta medencében épült. Ez egyrészt hasznos volt másrészt pedig hátrányos. Mikor a Tűzhegy olvadt izzó követ köpköd magából, akkor a dombok megvédik tőle a várost, viszont ugyanennek az akadálnak köszönhetően, nehezen lehet csak megközelíteni, mégis a környék legnagyobb kereskedelmi központjává nőtte ki magát. Iola és Daniel a várostól nem messze ütöttek tábor. Nem akarták megkockáztatni hogy meglássák őket. Úgy döntöttek hogy a város mellett töltenek egy napot pihenés képen. Iola jobban kifáradt az állandó repüléstől mint ahogy gondolta. A fiú pedig végre kinyújtóztatja elgémberedett lábát. A nyereg elég kényelmes a hosszú repüléshez is, de hogy állandóan benne ülni már négy napja? Az azért nem tesz jót.

- Végre szilárd talaj van a lábam alatt. - szállt le a sárkány hátáról.

- „Csak aztán meg ne szokd.” - nevetett Iola, és lefeküdt hogy elnyújtózhasson. Daniel is mellé telepedett és hatalmas recsegések, ropogások közepette nyújtózott egy nagyot. Jól esett hogy már nem állnak csomókban bizonyos izmai.

- Holnap reggel indulunk tovább. Ha kibírjuk akkor hat nap alatt elérjük Folyómalom falut. Ha nem akkor lesz az nyolc-tíz is. - közölte a fiú.

- „Mehetünk úgy ahogy eddig. Két nap repülés, egy fél nap pihenés, utána megint két nap repülés...

De ha elértük a falut legalább három napig meg sem akarok mozdulni.” - mondta a sárkány hatalmasat ásítva. Majd hozzátette, miközben kényelembe helyezte magát egy nagyra nőtt bokor aljában. - „Most viszont alszom holnap reggelig. Csak akkor kelts fel ha ránk szakad az ég.”

- Aludj csak. Én meg lehet lemegyek a városba körülnézni. - felkelt a földről és egy darabig csak a csizmájával babrált. Nem akarta egyedül hagyni az alvó sárkányt, de kíváncsi volt a városra is. Miután meggyőződött róla hogy itt nem láthatják meg a kis táborukat, felvett egy egyszerű parasztruhát és lement a városba.

Bámulatosan nagy település, mindenféle hatalmas kőből épült házak, volt olyan is amire öt hat emelet húztak. Az utcákat olyan szélesre csinálták hogy akár még hat szekér is elférhetett egymás mellett. Boltok és üzletek rengetege, nem is értette hogyan mennek be a házaikba az emberek. Volt mindenféle portéka, élelmiszerek mesebeli tájakról, kések, kardok, páncélok a legjobb kovácmesterektől. Sokféle díszes ruha, egy kettő annyira megtetszett neki, hogy alig akart tovább menni, szerszámok olyan mesterségekhez amiről azt se tudta hogy eszik e vagy isszák. És természetesen az ajándéktárgyak sokasága. Nemeseket ábrázoló babák, édességből készült nevezetes házak, rengeteg festmény. Egy hét is kevés lett volna hogy mindent alaposan végignézzen.

Ahogy mászkált fel s alá a pókháló szerű utcákban egy érdekes cégéren akadt meg a szeme. Két igéző szempár és egy göcsörtös pálcát tartó, hosszú köpenyes férfi volt rajta. Mikor próbálta kitalálni, hogy mit jelenthet, egy papírtornyot cipelő ember ment neki. A sok pergament tekercs és könyv szétgurult az utcán.

- Bocsánat nem láttam uradat. - Mondta egy fiatal, hosszú világosbarna hajú, kék szemű, feltűnően vékonyka, olyan tizenöt éves forma lány. Fel se nézve, szétguruló holmija után kapkodott.

- Hagy segítsek. - kínálkozott Daniel, majd segített összeszedni a dokumentumokat. Miközben pakolta vissza a lány kezébe, néhány címen megakadt a szeme. „Misztikum, és valóság”, „Sárkányok és Emberek”, „Az Ősi Mágia rejtelsei”. Akaratlanul is eltátotta a száját mikor rájött hogy a fiatal lány bizonyára egy mágus, vagy inkább mágustanonc. Mikor felvetette a témát, az ifjú hölgy előbb alaposan körülnézet.

- Érdekes kérdés. Tanonc vagyok, a nevem Niki. Te ki vagy? - Daniel egy pillanatig töprengett, de aztán válaszolt.

- Daniel a nevem. Engem is érdekel a mágia. Nem mintha lenne hozzá tehetségem... -gyorsan témát váltott, nem akart lelepleződni, maga sem tudta miért. - Mi ez a bolt? - mutatott a furcsa figurára.

- Ez itt egy csaló boltja. Egy olyan emberé aki azt hiszi ért valamit is a mágiához, közben egy

egérben több a varázs. Úgy húzza ki a zsebedből a pénzed, hogy közben azt hiszed még jót is tett neked. - Horkantott megvetően. - Ha tényleg érdekel a mágia akkor gyere velem egy utcával lejjebb. Ott van John Gerin Nagy-mágus boltja. - mondta és biccentett a fejével.

- Nagy-mágus? - értetlenkedett a fiú.

- Ez egy cím. Egy nagyon előkelő cím. - jött a magyarázat.

- Azt hiszem inkább nem. Azért köszönöm. - hajolt meg. Elbúcsúzott majd elindult kifelé a városból.

Késő délutánra ért vissza Iola-hoz, aki mélyen aludt. Ledőlt mellé, elővett a táskájából egy kis élelmet, hogy megebédeljen, majd ő is álomra hunyta a szemét.

„Ébredj!” - kiáltotta egy női hang a fejében. Mikor kinyitotta a szemét sötét volt, csak a csillagok világítottak.

„Van itt valaki.” - jött megint a hang. Beletellett egy percbe mire rájött hogy Iola ébren van és ő beszél. Amint fel is fogta hogy mit, azonnal felpattant a nyeregbe, miközben a táskáját a hátára kanyarította.

„Ki az és merre?” - kérdezte a fiú szemét meresztgetve. - „És hogy hogy nem alszol?” - tette hozzá.

„Azért ha valaki úgy csörtet mint a vendégünk, csak az nem ébred fel rá aki süket.” - mondta enyhe gúnnal a hangjában. - „Amúgy meg nem tudom hogy ki az, de ha továbbra is ilyen irányba tart akkor mindjárt kiderül.” - válaszolta meg az eredeti kérdést. Nem is kellett várni öt percet egy fiatal lány bukkant elő a fák közül, amint meglátta a sárkányt és a hátán az embert, kikerekedett szemmel bámult, majd térdre esett, és meghajolt.

- Bocsáss meg Lovas! - mondta alázatosan. Daniel felismerte az előtte térdelő illetőt.

- Niki? - kérdezte. A lány még jobban meglepődött, és megrémült.

- Igen, ez a nevem Lovas. - mondta. Iola elkezdett morogni rá.

„Lehet engem észre sem vett?” - dühöngött magában. Daniel nyugtatóan megveregette a nyakát. A mágustanoncnak is lesett hogy nem jó dolog feldühíteni egy sárkányt és korigálta hibáját.

- Bocsáss meg te is, hatalmas és fenséges sárkány. -

- „Mit akarsz?” - kérdezte nyersen Iola. Szegény lány ettől még jobban megrémült.

- Csak követtem Danielt...- egy pillanatra megakadt a lélegzete. - a Lovasod... - hátrált, és még ilyen sötétben is lehetett látni hogy holttá vált. - Bocsásd meg nyelvbtlásom. - mentegetőzött. Danielnek elege lett, ebből a hebegő habogó rémült lányból, ezért leszállt a sárkány hátáról és odasétált hozzá.

- Na jó. Állj fel! És ne dadogj nekem, mert nem foglak egészben bekapni. - a rémült mágustanonc a sárkányra nézett. - És Iola sem fog. - mondta hangosan a fiú, a sárkánynak is címezve, aki csak lassan bólintott. - Szóval miért vagy itt? Miért követtél? - kérdezte, majd lábra segítette a remegő Nikit.

- Mondtad hogy érdekel a mágia. Elmeséltem a mesteremnek és ő kíváncsi lett rád. Azért kerestelek meg, hogy meghívjalak hozzánk, Lovas. - nyelt egy nagyot, majd hozzátette. - Hatalmas Sárkány. - Daniel érezte hogy Iola jól mulat ezen.

„Halálra rémítéd szegényt.” - korholta.

„Nem tudom hogy tőled, vagy tőlem ijedt e meg jobban.” - nevetett magában a sárkány.

Miután megnyugtatták a még mindig remegő lányt, megtudták tőle hogy van egy különleges adottsága amit a Keresés Tehetségnek hív. Méghozzá az hogy képes bárkit megtalálni. Nem tudta elmondani hogy hogyan is működik, csak annyit hogy elég rágondolnia arra, akit meg akar keresni és egyszerűen tudja, merre kell menni. Sokáig beszélgettek, és gyújtottak egy aprócska tüzet is, hogy ne legyen annyira hideg közben.

- Holnap eljöttök hozzánk? A mesterem szeretne látni titeket. Még ő is meg fog lepődni hogy találkozik egy Lovassal. - nevetett. - Mesélte, régebben többen járták Kettős-földet, de egy háború után mind visszamentek a Lovasok Szigetére, és most már csak elvétve lehet Lovassokkal találkozni. - mesélte izgatottan.

- „Mi éppen a Lovasok Szigetére tartunk. Talán a mestered segíthet nekünk.” - mondta Iola, amitől

a lány, mint mindig, összerezzen.

- Sose fogom megszokni, hogy a fejemben beszél. - suttogta magában. Daniel ezt meghallva elnevette magát, majd a sárkány is csatlakozott hozzá. Niki csak értetlenül nézte a kacagó párost. Az éjszakát velük töltötte, kerítették neki is egy takarót. A fiú, mint mindig, a sárkány oldalához bújva aludt, és Iola szokásához híven betakarta szárnyával. Ez kellemes meleget adott estére. Másnap reggel miután megreggeliztek, hármasan indultak a város felé.

- „*Hova is megyünk?*” - kérdezte a sárkány egy idő után.

- A város mellett van John háza. Hatalmas épület, szerintem még te is kényelmesen el fogsz férni a mellette lévő istállóban. - mondta, majd megrémülve hozzá tette. - Nem, nem úgy gondoltam. Előkelő szállást biztosítunk egy ilyen fenséges lénynek, de csak ott lehet elég hely számodra. - Miután látta hogy Iola nem haragudott meg, kifújta magát.

„*Látod? Halálra rémíted.*” - közölte Daniel. - „*Biztosan azt hitte hogy lóvá alacsonyít le. Azt is mondhatnánk, hogy azt hitte, lóvá tesz.*” - nevetett magában. A sárkány is vevő volt a szöviccre és ő is jól mulatott.

Hamarosan meg is látták azt a házat. Két elméletes, erős kőből épült, valóban hatalmas alapterületű épület volt. Mellette egy legalább olyan magas és nagy melléképülettel, ami a sárkány feltételezése szerint az istálló lehetett.

- Megérkeztünk. Várjatok itt kint, legyetek oly kedvesek. - ezzel a mondattal berohant az épületbe. A páros addig alaposabban is szemügyre vette a házat. Minden ablak támlája be volt hajtva, kivéve egyetlen egyet. Bizonyára jelenleg ott tartózkodik ez a mágus. A cserepek így közelebről megnézve, mind díszítettek voltak, valami mintát faragtak beléjük, de már látszott rajtuk a kor.

„*Szerinted milyen öreg?*” - kérdezte Iola a fiút.

„*Már nagyon régen építhették*” - válaszolta, majd meglepetten nézett a horkantó sárkányra.

„*Nem a ház, hanem a mágus.*” - mondta, de a válaszolni már nem maradt ideje a fiúnak, mert egy hosszú köpenybe burkolózott őszhajó ráncos ember lépett ki az ajtón, nyomában Nikivel. Az öreg ember egy göcsörtös botot markolt, erősen sántított és valahogy nagyon sápadtnak, szürkének tűnt a bőre. Szemében döbbenettel vegyes csodálat látszott, és mintha valamiféle remény is megcsillant volna, ahogy végignézett rajtuk. Odacammogott a sárkányhoz és kezével megérintette a mellkasát. Iola hagyta, hogy meg is simogassa, a látszólag teljesen átszellemült ember. Az öreg rándult egyet, és mintha csak most tért volna vissza egy messzi világból, megszólalt.

- Bocsáss meg nekem fenséges sárkány. Öreg vagyok már, néha saját képzeletem csapdájába esek és ilyenkor a szemem káprázatokkal kínoz. - hajolt meg, bár nehézkesen ment, majd odafordult Danielhez. - Üdvözöllek téged Hatalmas Lovas. Kérlek legyetek a vendégeim. Bizonyára hosszú út áll mögöttetek, és még hosszabb előttetek. - visszafordult Iola-hoz. - Sajnálom fenséges sárkány, de szerény hajlékom nem elég tágas számodra. Azonban ha elfogadod ajánlatom, illően vendégellek meg téged a melléképületben. - mutatott a megnevezett helyre - Sárkányok számára készült. - tette hozzá. Szemlátomást ez Nikit is meglepte. Iola meghajolt a mágus előtt.

- „*Elfogadom. Az én nevem Iola, Elmera lánya, Seranes lánya. Ő pedig a Lovasom Daniel, Susan fia, Jeremy fia.*” - hangozta. Mikor a szüleiket említette, a fiú érezte hogy előnti a keserűség és szívébe készül marni a bánat. De sikerült leküzdenie a felkigyózó érzéseket.

- Oh! - kapott fejéhez az öreg. - Bocsássátok meg udvariatlanságom. Az én nevem John Gerin Nagy-mágus, a Tizenkét Kristály Mágustanács tagja, és az Ősi tekercek őrzője. - mutatkozott be szertartásosan. Ezt követően elkísérte őket a melléképülethez, amit Iola mulatságosan Sárkánylaknak nevezett el. Kialakítása valóban különösnek hatott. Egy széles mélyedés volt a közepén, amit puha homokkal töltöttek fel. Jobb oldalt a falon egy méretes kút tátongott, édes víz illatát hozva, bal oldalt egy kisebb emberi méretű, fából készült ágy is helyet kapott. Mikor végignézték mindent Niki bevallotta hogy még sosem látta ezt a helyet. Iola megszagolta a vizet, majd az ágyat és szélesen mosolyogva megköszönte John mágusnak.

- Örülök hogy elnyerte tetszéssed ez a szerény hajlék. Daniel Lovas, neked is megmutatom szállásodat. - Intett fiúnak egy ajtó felé ami a Sárkánylakból nyílt.

- Én Iola-val szeretnék itt maradni. - mondta
„Persze csak ha nem okoz gondot.” - üzenté a sárkánynak.
„Már éppen kérni akartalak hogy maradj.” - jött a válasz.
- Természetesen Lovas. - biccentett az öreg. Egy ideig csak csendben nézelődtek. - Bizonyára éhes vagy Lovas. - megfordult és bement az ajtón. Nyomában Niki követte, és mielőtt ő is eltűnt volna hátramosolygott Danielre. A fiú leült az ágyra Iola pedig kényelembe helyezte magát a homokkal teleszórt mélyedésben.
„Kényelmes ez az fekhely.” - mondta a sárkány, miután a szárnyait is eligazgatta. - „Jókat lehet benne aludni.” - tette le fejét. Daniel is hátradőlt az ágyban.
„Valóban. Ha megengedi John, maradhatunk itt egy kicsit. Pihenni és felkészülni az útra.” - tette hozzá gyorsan.
„Én benne vagyok.” - helyeselt Iola.

A titok

Alig harminc perc elteltével a nyitott ajtón keresztül fenséges illatok szállingóztak a Sárkánylakba. Iola felemelte fejét és szimatolt.

„*Jó kis lakomát csaptak össze számodra.*” - jegyezte meg a száját nyalogatva. Pár perc múlva meg is jelent Niki egy nagy tálcával.

- Tessék Lovas. Jó étvágyat. - mondta majd letette a földre. Elővett a háta mögül egy kis kinyitható asztalt, szétnyitotta és arra helyezte a tálcat. Volt rajta minden mi szem-szájnak ingere. Finom sülték, levesek, és desszertek. Illetve még egy kancsó finom bor is helyet kapott. Daniel alig bírt hálálkodni a szájába tömött megannyi finomságtól. Hébe-hóba Iola is nyalintott valamiből, csak hogy megkóstolja. Niki közben figyelte őket, és amint befejezték, elvette a tálcat, megkérdezte hogy kérnek e még valamit aztán elment.

- Ez volt aztán a pompás lakoma. - jegyezte meg a fiú hasát simogatva, nagyokat sóhajtozva. - Tudnék így élni – tette hozzá.

- „*Talán már meg is feledkeztél arról hogy miért indultunk útnak?*” - korholta a sárkány. Daniel felpattant.

„*Mégis hogy feledkezhetnék meg róla?!*” - üvöltötte gondolatban - „*Nem telik el perc hogy ne jutna eszembe! Mégis hogy merészeled azt gondolni...*” - elakadt a szava - „*Meghalt mindenki aki fontos volt számomra...*” - könnyek szöktek a szemébe. Iola is szomorúan hajtotta oda fejét Lovasához.

„*Ne haragudj. Nem gondoltam végig mit mondok!*” - kért bocsánatot a sárkány. - „*Sajnálom.*

Csak...” - nem folytatta, egyszerűen átölelte a fiút hatalmas kezével és dorombolt neki. Így sírdogáltak egy darabig egymás vállán, majd összeszedve magukat, megbeszélték hogy nem mondanak ilyeneket egymásnak, soha többet. Daniel úgy döntött hogy bemegy a házba és megnézi milyen belülről.

„*Vigyázz magadra. Lehet hogy kedves öregember de mégis csak egy hatalmas mágus.*” - intette a sárkány.

„*De te is vigyázz magadra.*” - üzenté a fiú és már be is lépett az ajtón. A ház belülről olyan volt mint egy palota. Szép faragások, aranyozott minták, drágakő kirakás mindenütt. A bútorokat is a legjobb mesterek készíthették. Könyvből és tekercekből annyi kapott helyet, amennyit a fiú egész eddigi életében összesen nem látott, pedig Mahser -nek is szép gyűjteménye volt. Ámulva haladt végig a folyosón és bekukkantott az elsötétített szobákba is. Egyszer csak beszélgetést hallott.

- Mester, biztos hogy ez jó ötlet? - Niki hangja volt, és aggodalmasan csengett.

- Lehet hogy nem jó ötlet, valóban. De szükségem van a vérére, hogy elkészítem a főzetet. - Gerin mágus válaszolt. Daniel fülében megmaradt a „vér” szó. „*Vajon milyen vérről beszél?*” tanakodott magában.

- De egy sárkány vére? Nem hiszem hogy önként adná akár egyetlen cseppjét is. - mondta Niki. Daniel rémülten toporgott. „*Ezek Iola véréért akarják venni*” ismerte fel a helyzetet.

- Megvannak az eszközeim a meggyőzéshez. - közölte a mágus, és pár pillanat múlva fémes hangot lehetett hallani, mintha egy kardot húznának ki a hüvelyéből. Daniel azon nyomban sarkon fordult.

„*Iola készülj, mert gyorsan távozzunk*” - üzenté a sárkánynak, aki meglepődött.

„*Mi történt?*” - kérdezte, miközben átragadt rá Lovasa félelme.

„*A véredet akarják venni.*” - mondta ki egyszerűen. Igyekezett lassan menni hogy ne csapjon zajt, de az egyik padlódeszka hangosan megnyikordult. Daniel szíve egy pillanatra kihagyott. Egy ajtó csapódott ki.

- Daniel te vagy? - Gerin mágus dugta ki a fejét. A fiú pánikba esett és elkezdett rohanni.

„*Iola!*” - kiáltotta gondolatban, miközben sebesen szaladt végig a hosszú folyosón. Szinte berobbant az ajtón a Sárkánylakba. Iola vicsorogva állt és nézte a lihegő fiút.

„*Pattanj fel és már itt sem vagyunk.*” - feküdt le a földre hogy Lovasa fel tudjon szállni a nyeregbe. Danielnek sem kellett több. Felkapta az ágyról a táskáját és már szált volna fel mikor mozdulatlaná dermedt. Valami körbeölelte az egész testét, a lábujját sem bírta megmozdítani.

„*Daniel!*” - kiáltotta a sárkány és szeme mindenféle cikázott, ahogy kereste a támadót. - „*Varázsold ki magad!*” - tanácsolta

„*Nem tudom kinyitni a számat! Nem tudom kimondani a varázsigét!*” - a pánik szinte már teljesen eluralkodott rajta. „*Gondolkozz! Tudsz szavak nélkül is varázsolni. Elég csak rágondolni.*” bízta magát a fiú.

- Ne féljetek. Nem akarok senkinek sem ártani. -hangzott az ismerős mély hang. John lépett ki az ajtóból. Iola morgott és vicsorgott rá.

- „*Engedd el a Lovasom, vagy ízzé-porrá szedlek!*” - Fenyegetőzött a sárkány. Daniel érezte hogy valóban komolyan is gondolja szavait.

- Feleslegesen fenyegetsz. - mondta könnyedén a mágus. A fiú ekkor kiszabadult.

„*Jól vagy Den?*” - érdeklődött aggódva a sárkány, de még mindig vicsorgott az öregre.

„*Jól vagyok.*” - fújta ki magát a fiú, majd a John felé fordult.

- Hallottam mit beszélt! Hogy Iola vére kell magának. És aztán hogy egy kardot vesz elő. - tárta fel a tényeket Daniel. Az öreg mágus arcán egy pillanatra megdöbbenés suhant végig.

- Igen. - mondta végül. - Így történt, de az információid hiányosak, ezért téves következtetést vontál le. - sóhajtott egy nagyot majd a köpenye alól elővett egy hosszú ezüst hüvelyű kardot, ami rubinokkal, zafirokkal, és smaragdokkal volt díszítve. Növények mintái voltak belevésve, indák, levelek, és virágok. Iola amint meglátta a fegyvert, izmai megfeszültek és kész volt bármelyik pillanatban lecsapni, olyan sebességgel amire nincs ember ki reagálni tudna.

- Ez itt a Napkard. - emelte szemmagasságba a tárgyat. - Sok száz éve sárkányok kovácsolták egy mágusnak. Segítségével megsokszorozhatod varázserőd, és uralhatod a természetet, különösebb erőfeszítés nélkül. A kardot nem tudja senki elvenni tőled, csak ha te oda nem adod. Amíg nálad van vigyáz rád, és mivel össze vagytok kötve, így Iola-ra is. - mondta átszellemülve, le se véve szemét a kardról. Majd hirtelen, mintha eddig egy másik ember állt volna ott, vonásai megváltoztak, és most sokkal öregebbnek, fáradtabbnak, és betegebbnek tűnt mint eddig. Daniel értetlenül nézte az öreget, és Iola felől is a döbbenet sugárzott.

- Úgy érti hogy nekem adja? - kérdezte meg végül. A mágus csak biccentett. Daniel nem hagyta annyiban – Miért? -

- Helyén van az eszed. Valóban nem ingyen adom. Szükségem van valamire amit csak te adhatsz meg. - nézett fel a sárkányra. - Némi véredre. - közölte. Iola gyanakodva méregette az öreget, majd megkérdezte a fiút hogy ő mit gondol.

„*Nagyon erős. Ha akarná könnyen megölhetne mindkettőnket.*” - mondta véleményét a Lovas.

„*Igazad van. De ha más tervei vannak? Ha megmérgezz engem, mert élvezi ha mások szenvedve halnak meg? Amennyit tudunk róla... bárki lehet.*” - közölte bölcsen a sárkány.

„*És a kard?*” - érdeklődött a fiú.

„*Mahser beszélt egy Napkardról amit még az őseink kovácsoltak, ahogy John is mondta. És tényleg képes megvédeni a viselőjét. Talán ha előbb neked adja, megengedem hogy pár csepp véremet vegye. Akkor legalább már nem mérgezhet meg. De vajon mire kell a vérem?*” - fejtette ki. Daniel töprengett, majd rákérdezett.

- Mire kellene Iola vére? - csönd követte, közben Niki is felbukkant az ajtóban és félve figyelte a történéseket.

- Beteg vagyok. A gyógyírt csak egy Lovas sárkányának véréből tudom elkészíteni. Már csak hetek vannak hátra az életemből, ezért is örültem annyira a látogatásotoknak. Ezért is nem hittem a szememnek, mikor megláttalak titeket. - sóhajtván fejezte be.

- „*Ha előbb odaadod a kardot Danielnek, akkor vehetsz a véremből. Csakis akkor.*” - mondta Iola. Ismét csönd következett. John arcán lehetett látni a vívódást, ahogy mérlegeli a lehetséges következményeket. Végül biccentett, bár valószínűleg csak magának, és átnyújtotta a kardot a fiúnak.

- Fogadd hát e kardot. Oltalmazzon téged, segítsen a bajban, védjen meg az árnyéktól. - kántálta az öreg. Mikor a fiú elvette, hirtelen mintha az élet töltötte volna fel. Erősebbnek érezte magát, úgy

érezte bármire képes. Ez az érzés viszont hamar a háttérbe húzódott. Percek teltek el ahogy csodálattal bámulta a szépen díszített hüvelyt, majd kirántotta a kardot. Kétélű pengéjébe egy szöveget véstek, amennyire felismerte a Sárkányok Ősi Nyelvén íródott, de sajnos értelmezni nem tudta. Iola is döbbenettel bámulta a fegyvert, aztán ránézett a mágusra, hozzá lépett és kinyújtotta neki a karját.

- „*Ahogy megállapodtunk. Vegyél a véremből. De ha bármivel próbálkozol, megöllek.*” - intette az öreget.

- Nem szívesen ártok egy ilyen csodás lénynek. De ugyanakkor nem szívesen halnék meg így szenvedve sem. - Előhúzott egy rövidke tört és egy kis üvegcsét a ruhájából, megvágta óvatosan Iola karját, és vérét belefolyatta az üvegbe. Meglepő könnyedséggel hasította ketté a vastag bőrt. Miután végzett begyógyította a sebet egy egyszerű legyintéssel, megköszönte és már ment is vissza a házba. Nikinek még odaszólt hogy lássa el mindennel a vendégeket amire csak szükségük van. Pár óra múlva tért vissza, és szemlátomást sokkal jobban volt. Ráncai mintha kisimultak volna, bőre színe sem volt már olyan szürkés, szemébe visszatért az élet, és nem sántított.

- Hálával tartozom nektek. - hajolt meg könnyedén. - Maradjatok nálam ameddig jól esik. Nem szenvedtek hiányt semmiben. - ígérte. Iola közben kényelmesen elhelyezkedett, és jelentőségteljesen nézett Danielre, aki megértette mit akar a sárkány.

- Holnap reggel továbbindulunk. Hosszú út áll előttünk. - mondta ki végül a fiú. Az öreg mágus biccentett, majd megbeszéltek hogy mire lesz szükségük az úton. Daniel kapott új ruhákat, egy nagyobb táskát, és egy övet a kardnak. Alkonyat környékén lefeküdt az ágyba és a plafont bámulta, pontosabban annak a helyét. A tető ugyanis hiányzott, azért hogy a sárkányok gyönyörködhesse az égboltban. Azonban az eső vagy a hó sem eshetett be, mert valamilyen mágia megakadályozta ezt. A fiú el sem tudta képzelni hogy milyen mágia az ami megakadályozza hogy az eső beessen, és nem gyengít le senkit sem annyira hogy belehaljon. Ebből is látszott hogy milyen keveset tud még a varázslásról. Erről eszébe jutott a kard, felült kezébe vette és kihúzta a csodálatos pengét. Megsuhintotta párszor aztán csak gyönyörködött benne tovább. Iola törte meg a csendet.

- „*Ha még bánni is tudnál velem, legyőzhetetlenek lennének.*” -mondta. Erre a fiú felnevetett.

- Igen. Annyit ér a kezemben mint egy darab fa. - felelte a feje fölé és mintha csak egy ág lenne csapott vele. - De a szigeten majd ezt is kitanulom. - tette el a kardot.

Másnap reggel korán fent voltak, a Sárkánylak bejáratánál várta őket a reggeli és annyi útravaló amennyit csak elbírtak, minden gond nélkül. Miután befaltak mindent, az öreg mágus és tanítványa ballagtak oda hozzájuk.

- Szerencse és béke kíséren titeket, a fény ragyogjon rátok, árnyékokra ne vetődjete. - mondták mindketten szertartásosan.

- A kék ég oltalmazzon utatokon. - tette még hozzá John, majd meghajolt. Daniel és Iola szintén elköszönt és alig egy óra múlva már szeltek is a levegőt egyenesen Folyómalom falu irányába. Csak estére álltak meg lepihenni egy kicsit, Iola örködött elsőnek, aztán reggel fele meg Daniel. Hajnalban indultak tovább. Napjaik ennyiről szóltak csupán, napközben repültek, éjszakára megálltak pihenni. Az ötödik nap azonban Daniel kiszúrt egy szép folyót alattuk és megkérte a Iola-t hogy szálljanak le egy kicsit megmártózni. A sárkány örömmel egyezett bele. Éles szögben, sebesen kezdett zuhanni a víz felé, majd az utolsó pillanatban fékezett.

Daniel levette a ruháit és hatalmas csobbanással vetette magát a habokba. Jól esett a frissítő hideg folyóvíz, felpeszdtette a vérét. Iola sem volt rest és követte a fiút. Sokáig bohóckodtak kettesben, aztán kifeküdtek megszáradni.

- Nem is emlékszem mikor éreztem magam ilyen jól utoljára. - mondta a fiú, és odébb tolt egy kavicsot a dereka alól.

- „*Igen. Ez most kivételesen jól esett.*” - helyeselt Iola, majd nagyot sóhajtvá helyezte magát kényelembe. Pár percig csak némán heverésztek egymás mellett, mikor Iola felkapta a fejét.

- Mi az? - kérdezte a fiú, és mivel érezte a sárkány aggodalmát, ezért elkezdett öltözködni, közben nézett mindenfele.

- „Hallottam valamit. Mintha fém csörgése lett volna...” - hallgatott el. - „Megint. Arra” - bökött orrával az irányt mutatva, és felpattant.

„Lehet hogy katonák? Mert akkor alig várom, hogy a vérüket izlelhessem.” - tette hozzá gondolatban. Daniel felkapta a kardot és a derekára szíjazta, hátára kanyarította a táskáját és felült Iola hátára. Széleseben repültek egy nagyobb facsoport mögé.

- Itt nincs semmi. - állapította meg a fiú, mikor odaértek, és leszállt a sárkány hátáról.

- „Még nincs.” - mondta sejtelmesen Iola. Nem kellett sok hamarosan egy fiatal sárkány rohant ki a fák közül, olyan öt-hat hónapos forma, nyomában vagy harminc fényes páncélos katona. Daniel kardot rántott és előtötte a düh. A fiatal sárkány amint meglátta őket megtorpant és döbbenet nézett rájuk. Az egyik katona ekkor érte utol és készült lesújtani rá.

- **Lökés!** - kiáltotta a varázsigét a fiú, a támadó métereket repült hátra. Iola is nekilendült, bevetette magát a katonák közé és fogával, karmaival marcangolta őket darabokra.

- Gyere mögém! - kiáltotta a fiú a fiatal sárkánynak, aki csak egy percig habozott teljesíteni a parancsot.

- „A nevem Remena. Köszönöm hogy segítesz Frehmelza.” - hálálkodott. Közben egy tíz fős csoport lándzsákkal és kardokkal, feléjük vette az irányt. Nem messze tőlük Iola viaskodott a többivel.

- Lássuk csak mit is tud ez a kard. - mondta, majd a magasba emelte a pengét. Hirtelen átjárta a melegség, mint mikor először érintette. A kard felragyogott és körülötte a földből indák kezdtek előtekeregni, mint megannyi kígyó. Ezt látva a katonák megtorpantak. Danielt átjárta a dicsőség érzése, de nem tartott sokáig mert egy nyílvesző fűrődött bal vállába. Iola is felüvöltött amint megérezte Lovasa sérülését. A varázslat szinte azonnal megszűnt.

„Den! Jövök!” - kiáltotta a sárkány. A fiú fájdalomában térdre rogyott mikor a lábát is súrolta egy nyíl, közben látta hogy a katonák közelítenek felé. „Nem hagyom hogy engem is megöljete!” kiáltotta magában. „Meg kell fizetnetek mindenért!” a düh megint előtötte, még a fájdalmát is csillapította, annyira hogy talpra küzdje magát. Kinyújtotta kardot tartó kezét a támadók felé.

- **Tűz!** - ordította, és minden erejét beleadta a varázslatba. Hatalmas lángcsóva indult meg a kard hegyéből, olyan forró hogy nyomában még a föld is megperzselődött, a katonák szinte azonnal elporladtak, a fegyvereik és a páncélzatuk izzó olvadt fémként hömpölygött a füstölgő talajon. Sok erejét vette ki, ezért ismét térdre esett. Szeme sarkából látta hogy néhány íjász őt veszi célba.

„Elbuktam.” suttogta magában, és felkészült a halálra. „Bocsássatok meg! Elbuktam!” egy könnyesebb hullott végig az arcán, ahogy felelevenedtek előtte a szülei, a barátai, Elmera, és Iola képe. Az íjások elengedték az ideget és a nyílveszők sebesen szálltak felé. Egy hatalmas sárkány ugrott közé és a halálos csapás közé. Nem Iola volt ő még mindig próbált szabadulni a lándzsások kötelékéből. Megmentője bőréről lepattantak a nyilak, és azonnal megtámadta a katonákat, félelmetesen gyorsan és pontosan végezve velük. Elámult ettől a hihetetlen és halálos precizitástól. Mint egy igazi harcos, aki már száz csatát megélt. Egyszer csak egy meleg kéz ért a hátához, összerendezte és már emelte volna támadásra kardját, mikor látta hogy Remena az, a fiatal sárkánylány.

- „Súlyos a sebed. Tudok segíteni?” - kérdezte szomorúan. Majd hozzátette - „Már nem kell félni, Audel a bátyám és a társad majd elintézi a katonákat.” - Daniel végignézett a vállából kiálló fadarabon.

- Ki kell húzni. - suttogta. Összeszedte a maradék erejét, ami már nem volt sok.

- **Nyílvesző távozz!** - mondta hangosan. A megnevezett tárgy hangos cuppanással repült ki a vállából és ért földet méterekre tőle. A fájdalom és a varázslat megetette hatását. Az utolsó amit hallott az Iola kétségbeesett hangja volt.

„Den!” - majd sötétség szállt a szemére.

Útitársak

Mikor magához tért először egy kis tábortüzet pillantott meg maga előtt. Egy hatalmas lilás foltban felismerte Iola-t, de tőle nem messze volt ott még egy nagyobb szürke és egy kisebb zöld is. Ekkor villant be a katonák képe. Azonnal felpattant, de aztán meg is merevedett mozdulat közben mert a vállába állt a fájdalom és színes csillagok kezdtek el táncolni a szeme előtt. Iola abban a pillanatban már mellette is volt.

„Den! Ne mozogj. A sebed súlyos. Pihened kell.” - mondta neki aggodalmasan.

„Mi történt? A katonák?” - Kérdezte miközben Iola óvatosan visszafektette a takaróra.

„A katonákat elpusztítottuk, mindet. Téged meglőttek, Audel szerint a vérveszteség miatt estél össze. Sajnálom hogy nem tudtam odamenni. Mikor megláttalak a vértócsában, összeszorult a szívem. De rendbe fogsz jönni.” - válaszolta dörgölözve. Közben a nagyobb sárkány is odasétált és meghajolt.

- „Üdvözöllek Daniel-belv. Én vagyok Audel. Megtiszteltetés találkozni veled Frehmelza, bár jobb körülmények között történt volna.” - Mondta zengő hangján. A fiú úgy látta hogy egy olyan nyolcvan, száz éves sárkány lehet, bár ezt náluk nehezen lehet ránézésre megállapítani. Ekkor a kisebbik is odament.

- „Ő pedig itt Remena, a húgom.” - mutatta be. A fiatal lány is meghajolt. Daniel agyába még csak most jutottak el azok a furcsa kifejezések amiket használtak.

- Miért hívtok Frehmelza-nak? És mi az hogy Belv? - kérdezte meg. A sárkány ettől elmosolyodott.

- „Frehmelza annyit tesz Lovas. Az Ősi Nyelvünkön. A belv pedig egy tiszteletteljes megszólítás.” - magyarázta. Daniel nem is beszélt többet. Még mindig nagyon fáradt volt, ezért lecsukta a szemét és szinte azonnal álomba is merült. Iola gyengéden dorombolt neki, és szárnyával takarta be.

Egy hatalmas víztömeg fölött suhant el a szárazföld fölé. Egy ember nagyságú, kövekből kirakott kastélyt látott a parton. Amikor közelebb akart menni ugyanekkora falak nőttek ki a földből. Hiába akart átmenni a hatalmas ágakból készült kapukon nem engedték be, csak mikor elkiáltotta magát hogy „Ono eka Frehmelza!”. A kapuk kinyíltak de amikor belépett egy hegyekkel körülvett faluban találta magát. Már ott volt testileg is nem csak anyagtalán szemlélődő képében. Sáskák lepték el a falut. Egy öreg farkas rontott elő az egyik házból és elkezdte levadászni a sáskákat, amik egy idő után elfogytak. Ekkor a farkas odament hozzá és meghajította fejét. Bundája véres volt, kard vágta sebbel az oldalán. Lehajolt hogy megsimogassa, de a az állat odadugta orrát a vállához amibe azonnal belenyilallt a fájdalom.

Lihegve, izzadva tért magához, ösztönösen a sebéhez kapva. Már világos volt, de neki egy hatalmas lila szárny vetett árnyékot.

- „Jó reggelt. Rosszat álmodtál?” - Érdeklődött Iola, és orrát odadugta a fiúnak, aki megsimogatta.

- Jó reggelt. - csak ennyit mondott. Nehézkésen felült, és meglepetten látta hogy csak ketten vannak. - A többiek, már tovább is indultak? - kérdezte.

- „Elementek vadászni. Audel azt mondta hogy nekem is hoz valamit. Rendes fiú nem?” - Mondta mosolyogva, szemben huncut fénnel.

- Az. - Csak ennyit reagált a fiú. Iola aggódva ölelte át.

- „Mi a baj?” - kérdezte gyengéden. Daniel egy darabig mérlegelte a dolgot, hogy elmondja e, aztán belátta, ha valaki hát Iola biztosan megérti őt, elvégre már csak ő maradt neki.

- Megint Álmodtam. - hangjában lehetett érezni a nagybetűt. A sárkány ennek hallatán még erősebben magához ölelte a fiút, bár vigyázott sebére. Felbukkant benne a bánat és a félelem egy különös és nyugtalanító elegye. Daniel nekiállt elmesélni mit látott, és a végén megegyeztek abban hogy ez nem jelent sem egyértelmű rosszat, sem jót. A pontos értelmét azonban nem tudták kitalálni. Közben vissza ért a testvérpáros. Audel szájából egy jól megtermett szarvas lógott. Odament hozzájuk és letette Iola mellé az állatot.

- „Jó reggelt Frehmelza.” -hajolt meg. - „Tessék Iola. Csak ezt találtam neked. Valamiért most kevés

a vad az erdőben. Biztosan a katonák miatt menekültek el.” - Az utolsó mondatot mintha csak magának jegyezte volna meg.

Mikor Daniel ki akarta cserélni a kötését, Iola ragaszkodott ahhoz, hogy kitisztítsa sebet, ezért jó alaposan megnyalogatta a sérülést. Daniel vicсорogva és sziszegve tűrte a sárkány csipős nyálát, és magában káromkodott. Még szerencse hogy hozott magával kötéseket, és tépéseket, így el tudta látni a tátongó, vérző sebet. Miután megreggeliztek beszélgetésbe elegyedtek. Kiderült a két testvéréről, hogy éppen egy nagy álmukat teljesítik, miszerint bebarangolják egész Kettős-földet, megnézve annak minden csodáját. Kiderült hogy már rengeteg fele jártak, a szélrózsa minden irányába. Azt is megtudták, hogy a katonák hatalmas csoportokban járják a városokat, falvakat és mindenhol rettenetes adókat szednek, és magukat a Vörös Kéz néven emlegetik.

Amint Daniel kicsit összeszedte magát, és sikerült elterelnie figyelmét sajtó válláról óvatosan, Iola segítségével felkapaszkodott a nyeregbe és készen állt az útra. Audel azonban megállította a párost. - *„Frehmelza, nem kellene repülnöd. Az túlságosan is megerőltető számodra. Ha lehet inkább menjetek a földön.*” - tanácsolta. A fiú belátta hogy igaza van. Már a kisebb mozdulatok hatására is belenyilallt a fájdalom, a repüléstől úgy érezné mintha kínoznák.

- *„Mehetnének együtt, gyalog. Egy darabig elkísérünk titeket.*” - mondta lelkesen Remena.

Gyakran kellett megállniuk, bár nem repültek, Daniel állapota nem volt alkalmas még az ilyen egyszerű feladatokra sem. Gyalogszerrel is megpróbálkozott de hamar kifárasztotta, úgy érezte magát mint egy tehetetlen nyomorék. Ettől folyamatosan morgott és mérgeződött magában. Esténként valósággal elájult, és olyan mélyen aludt hogy már attól tartott, ha Iola fogaival elkapná és úgy rázná mint a pokrócot, arra sem ébredne fel. Az pedig nem a hosszú élet titka itt kint a vadonban. Ráadásaként még az egyszerűbb varázslatokat sem tudta volna elvégezni baj esetén.

„Magatehetetlen, védtelen, nyomorék vagyok” uralkodott el rajta az önsajnálát.

Még két napig meneteltek, a vadregényes tájakon. Gyönyörű hegyvonulatok, virágzó dombok, dús folyók keresztelték útjukat, vagy kísérték őket végig. Az erdők és a mezők mind pompában díszlegettek, és a fák roskadoztak a finom gyümölcsöktől. Ebben az volt a fura hogy az állatok általában hamar leszedik a termést, de most minden kihalt volt, madár csiripelést is csak elvétve lehetett hallani. Ez nagyon nyugtalanította a csoportot, ezért beszélgetéssel próbálták elterelni a figyelmüket, vagy történeteket meséltek egymásnak. Audel -ről megtudták hogy valóban katona volt, fent észak-keleten, és azt is hogy a neve jelentése Szikla. Ezt a bőre színe miatt kapta, meg azért mert már fiókaként is erősebb volt a többiekénél.

Nagyon lassúnak tűnt a tempó gyalog, de nem volt mit tenni. Aznap este a tábortűz körül Remena egy váratlan pillanatban odament Danielhez, megszimatolta a sebet, majd feltett egy érdekes kérdést.

- *„A sebednek nem kellene gyorsabban gyógyulnia ennél?”* - Ennek hallatán a fiú először meglepődött, majd eszébe jutott hogy a Lovasok sebei valóban gyorsabban gyógyulnak, mint egy átlagos embernek. Bárhog is, de ennek a sebnak már jócskán hegesednie kellene, ami pedig nem történt meg. Még mindig nyílt és vérzik.

- *„Mérgezett volt a nyíl!”* - pattant fel Audel rémülten, Iola közelebb fészkelte magát a fiúhoz, nem mintha eddig is, csak egy karnyújtásnyira feküdt volna. A Kötésen csak úgy áramlott a félelem és az aggodás.

- Akkor már meg kellett volna halnom, nem? - tette fel a kérdést az egyre nyugtalanabbá váló fiú. Az idősebb sárkány gondolkodva vont össze szemöldökét, aztán kicsivel rá, megrázta hatalmas fejét.

- *„Nem tudom. Talán a tény hogy Frehmelza vagy, megvéd a haláltól.”* - találgatott. Ekkor jutott a fiú eszébe a kard, ami megvédi. Mivel ott hevert mellette magához vette. *„Köszönöm John Gerin Nagy-mágus”* hálálkodott magában. Ugyanakkor felmerült benne, hogy ha a seb nem gyógyul be, akkor soha többé nem lesz képes repülni, viszont akkor meg nem tudnak eljutni a Lovasok Szigetére. Iola érezte a nyugtalanságát, ezért teljesen hozzábújt, és vigasztalóan kezdte simogatni

hatalmas kezével.

- „*Talán Folyómalom faluban lesz valaki aki ért az ellenmérgekhez*” - Mondta okosan Remena, bátyja csak bólintott, majd hozzátette.

- „*Minden esetre, most inkább aludj. Jelenleg ez az egyetlen dolog amit tenni tudsz: Erőt gyűjtesz a következő napra.*” - Majd elnyújtózott, és hatalmasat ásított. Daniel követte a példáját, és ő is így tett. Hamar elaludt és szerencsére most nem álmodott.

Másnap a hajnali vakító fényre ébredt Csak a feje lógót ki Iola szárnya alól, aki védelmezően takarta. Ránézett a sárkányra, aki még az igazak álmát aludta, majd elmosolyodott. Eszébe jutottak a régi gondtalan idők, mikor minden nap boldogan keltek, tudva hogy csak a játék és a tanulás vár rájuk aznap. Most meg itt vannak, fáradtan, sebzetten, remény vesztve, és csak a szerencsén múlik ha megélik a másnapot. Belátta hogy igaza volt Mahser-nek mikor azt mondta „az idők változnak, ahogy minden...”, és azt is el kellett ismernie hogy a gyermekéveknek vége. Felelevenedtek benne a régi szép emlékek, mikor apja tanította őt olvasni, mikor édesanyjával készülődtek az ünnepekre, olyankor mindig ketten sütöttek a süteményeket, és a Kapd el rókát énekelték közben. Ahogy ezekre gondolt boldogság töltötte el, és a tudat hogy mindennek vége, ez sírásra ösztönözte. Iola is felébredt, majd hozzábújt pityergő Lovasához és halkán dorombolt neki.

„*Mi mindig itt leszünk egymásnak. Igaz? Te sosem hagysz el engem.*” - kérdezte a sárkányt, aki ennek hallatán hangosabban kezdett dorombolni.

„*Sosem hagylak el.*” - ígérte, majd egy képet küldött a fiúnak, amint ketten, egymásnak dőlve nézik a naplementét, öregén és ráncosan. A fiú hálásan karolt át jobb kezével a sárkány hatalmas nyakát, majd kis idő múlva jóízűen felkacagott.

„*Azért remélem nem fogok így kinézni.*” - mondta, miközben letörölte arcáról a könnycseppeket. Iola vele nevetett.

„*Nem tudlak elképzelni ráncos, kopasz, öregembernek.*” - mondta a sárkány, és megbökte orrával Lovasát. Audel is felébredt, és egy hatalmas ásítás közepette kívánt jó reggelt a párosnak majd hűgának is, aki ott feküdt mellette. Miután az nem reagált rá, megbökte könyökével, és a szegény lány úgy riadt föl mintha megcsípték volna. Miután látta hogy nincs vész, mérgesen nézett bátyjára, miközben próbálta az álmot kitörölni a szeméből. Audel csak nevetett egy jót, majd feléjük fordította nagy fejét.

- „*Már csak két nap és el éritek Folyómalom falut. Mi holnap elkanyarodunk délnek, úgyhogy elválnak útjaink.*” -fejtette ki terveiket miután a fiú megreggelizett, és összekészült az induláshoz.

Megújult erővel indultak el, egy keskeny erdei úton, amit szekerek kerekei vágtak ki. Ez is jelezte hogy már közel lehetnek a faluhoz, Daniel ösztönözte Iola-t a gyorsabb tempóra, de a sárkány megmakacsolta magát mint egy öszvér és közölte hogy felőle akár fejtetőre is állhat, mert ennél gyorsabban nem fog menni. Persze mikor ezt mondta azért sugárzott belőle az aggodalom, attól félt hogy Lovasának nem tenne jót ha tényleg gyorsabban menne. Audel közben egy új oldalát mutatta be: tud szórakoztató is lenni. Nekiállt ugyanis vicceket mesélni. Ez azért veszélyes volt, mert Daniel gyakran kapta magát azon, hogy kis híján kiesik a nyeregből a röhögéstől, néha csak Iola ügyességén múlott hogy tényleg nem történt meg a baj. Mikor megkérdezte a sárkányt hogy miért kezdett bele, csak annyit felelt „Már untam ezt a kriptahangulatot.” aztán rázendített a komikus elmesélésekre, ami újabb hosszú órákra alapozta meg az önfeledt kacagást. Időnként azért Remena -nak is voltak humoros bebeszólásai, bár többnyire bátyja ballépéseit mesélte, aminek az idősebb sárkány nem örült és folyton korrigálta a szerinte „túlzásokat”, ez csak még viccesebbé tette a helyzetet.

Másnap úgy ébredtek hogy tudták, ma este eléri Folyómalom falut. Ez jó hír volt, de ugyanakkor a mai napon válnak el a testvérpártól, akiket már nagyon megkedveltek. Szerencsére még egy darabon elkísérték őket, aztán eljött a búcsúzás ideje.

- „*A kék ég vigyázzon rátok.*” - hajolt meg Audel, és kishúga is így tett. Danielnek hirtelen nem jutott eszébe illendő búcsúzás, és éppen egy egyszerű „ég veletek” -et akart mondani, mikor is

beugrott neki valami.

- Ekoda pri evál, fopea kélma véqun, serhel szoh krekát, rá elmáte, rá berne rá ihk moruve ka'tem. - igaz hogy ez egy áldás, de nagyon megfelelt a célnak. Audel egy percig csak meghatottan, már már hálásan nézett a fiúra. Iola felől is az őszinte döbbenet sugárzott.

- „*Megtisztelsz minket Frehmelza. Köszönöm neked.*” - Mondta még az előzőnél is mélyebbre hajolva. Testvére csak száját eltátva állt és hatalmas kerek szemekkel nézett, hol Iola-ra hogy Daniel-re. Csak akkor szakította el tekintetét tőlük, mikor bátyja kitérte szárnyait és hatalmas csapások közepette a levegőbe emelkedett. Gyorsan elmormolt még egyszer egy viszlát -ot és elrepültek a messzeségbe, új kalandok felé. Egy fél óra múlva mikor már javában taposták tovább az utat, Iola törte meg a csendet.

- „*Gondolom tudod mit tettél, ugye?*” - hangjában nem lehetett hallani hogy most szemrehányóan, vagy csak úgy, kérdezi.

- Mire gondolsz? - kérdezett vissza szórakozottan a fiú, miközben próbálta kinyitni a kezében tartott kulacsot, amit előző este sikerült valahogy olyan erősen bedugaszolnia hogy most meg sem mozdult az a fránya dugó.

- „*Az ahogy elköszöntél.*” - mondta a sárkány szemét forgatva a küszködő Lovasát látva, majd hátranyújtotta hosszú nyakát és fogaival, egy mozdulattal kiszedte a a dugót a kulacsból.

- Köszí. Ja hogy az? - kortyolt egy hatalmasat. - Csak nem jutott eszembe jobb. De hogy érted azt hogy, mit tettem? - törölte meg a száját és várt a válaszra. A sárkány egy ideig csak némán ballagott tovább.

- „*Szereztél két igaz barátot, akikre bármikor számíthatunk.*” - mondta, majd sóhajtott egy nagyot és folytatta. - „*És nem csak ennyit tettél. Ugyanis akivel találkoznak elmesélik, és azok is tovább adják. És mind úgy fog ismerni hogy „Daniel a Lovas, aki megáldott egy sárkányt.” Ugyanis ezt tetted.*” - fejezte be. A fiú csak döbbenet bámulta Iola nyakát. „*Hogy megáldottam? Hiszen csak illendően el akartam köszönni.*” hüledezett magában. De nem bánta a dolgot. Audel megmentette az életét, és Remena is kedves volt vele. Megérdemlik hogy meg legyenek áldva, jelentsen ez bármit is. Ezzel a gondolattal ballagtak tovább.

Találkozás

Az utazó páros úgy döntött hogy nem akarnak este a faluba élni. Elvégre akkor már mindenki alszik, vagy éppen olyan erősen italos állapotban van, hogy még a saját nevét sem tudja kimondani, nemhogy elvezetni bárkit is bárhova. Ezért a falutól nem messze telepedtek le a fák közé. Az oda út nem volt izgalmas. Csupán egyetlen kereskedővel találkoztak, aki inkább bevezette szekerét a fák közé, minthogy mellettük haladjon el. Bár a mai időkben, mikor mindenfelől pusztító seregek híre jön, az emberek bizalmatlanok lesznek másokkal szemben.

Reggel korán kelt, és felkészült a nagy feladatra. Olyan régen nem járt már faluban hogy szinte el is felejtette milyen az mikor több ember van egy csoportban. Megbeszélte Iola -val hogy maradjon itt, és ha vészhelyzet áll elő akkor majd szól. Nem biztos hogy az emberek jól viselnék egy sárkány jelenlétét. Kicsérélte hát a kötését és elindult a faluba.

Nem kellett tíz percet sétálnia ahhoz hogy beérjen. Folyómalom falu kicsi volt. Jó ha lakott benne ötven ember, bár már ez a létszám is nagynak számított volna, de Kilenc-domb város után, nem annyira tűnt annak. A falu búza termesztésből tartotta fent magát, és a nevét is onnan kapta hogy a nem messze csörgedező Sebes folyó partján álló malmokban őrlik finom liszté a búzát. Ahogy haladt végig a főutcán – igaz állt összesen két utcából az egész hely – egy nő kétségbeesett kiabálására lett figyelmes. Ahogy haladt a hang irányába elért a főtérre, és látta hogy egy nagyobb embertömeg verődött össze egy nagy körben. Az ordibálás valahonnan a közepéről jött. Egy férfi hangja harsant fel.

- Ez a férfi megtagadta az adó kifizetését. Hogy lássátok komolyan beszéltünk mikor azt mondtuk, nem tűrünk ellenállást, ezért most megbüntetjük. - Mondta felsőbbrendű módon. Daniel befurakodta magát a tömeg elejére. Az első reakciója a döbbenet, a második a düh volt. A fényes páncélos katonák egy tuskóra szorítottak le egy fiút. Másik kettő, feltehetően az apját, tartották a földhöz szorítva, és még három akik egy nőt. A fia életéért könyörgött, ahogyan a férfi is. A legdíszesebb páncélba öltözött, feltehetően az ki előbb szónokolt, most előrántotta a kardját. Daniel felkészült hogy minddel végezzen, bár tudta hogy lehet az az életébe kerülne, lévén hogy nagyon le van gyengülve. Az agya eszeveszett tempóban pörgött ahogy megpróbálta kitalálni hogyan ölje meg a katonákat anélkül hogy ő maga is belehalna.

- Lassan a testtel! - Lépett elő a tömegeből egy vén, de jó kiállítású hosszú, ősz, hátul összefogott hajú férfi egy feltűnően szép kardal. - Ha távoztok és nem jöttök vissza többet akkor nem ölök meg senkit. - közölte csevegő hanggal, majd előrántotta a fegyvert. Mikor Daniel meglátta a kétélű pengébe vésett jeleket, azonnal felismerte benne a Sárkányok Ősi Nyelvét. Az ő kardja most Iola -nál volt, lévén ő maga annyira ért a forgatásához, mint a sárkány. Viszont a kötésen keresztül még mindig megvédi őket a bajtól.

- Hah! - nevetett a katona – És mégis te ölnél meg minket? Eszement! - köpött megvetően, majd intett az egyik társának hogy intézze el a vén bolondot. A tömeg azonnal fedezékbe rohant. Ki a házakba, ki az utcán álló hordók, szekerek mögé bújt, és onnan figyelt, míg mások egyszerűen jobbnak látták minél messzebb lenni az eseményektől. Daniel is kicsit hátrébb húzódott, remélte hogy a vénember tudja is mire való az a tárgy a kezében.

- Ha ez minden vágyatok... legyen. - suhintotta meg a kardját. Az egyik katona támadásba lendült, de az öreg egy könnyed lépéssel kitért és a katona a következő pillanatban holtan esett össze, mert feje elvált a testétől. Daniel nem is látta hogy mi történt pontosan, de azt igen hogy az öregember nagyon fürge és a kardhoz is ért „*Lehet hogy kardmester. Mahser mesélt róluk*” derengett fel az emlék. A többi bolond is támadni készült. A fiú ezek láttán még hátrébb ment egészen egy falhoz. A kardmester olyan könnyed, elegáns mozdulatokkal védte a támadói csapásait, mintha csak táncolna. Szinte már hallani is lehetett a zenét, ahogy a kardok csörömpöltek és az emberek nyögtek, a harc bizarr dallamát. Nem sokkal később, már minden katona a földön volt üveges tekintettel nézett a semmibe, vérző sebekkel. Kivéve azt aki az elején prédikált. Csak ő maradt talpon. Még vagy öt

percig vívtak, közben körbe körbe táncoltak a téren, járták a kardok táncát. Azonban lehetett látni hogy a kardmester már fárad, elvégre kettejük közül ő volt az idősebb. Az egyik félelmetesen gyors támadás után a katona belevágott az öregember oldalába, aki ettől kijött a ritmusból. Ellensége kihasználva a pillanatnyi megingást kiütötte kezéből a kardot.

- Jól harcoltál, de elért a vég. Eszemet! - Köpte a szavakat, és felemelte kardját egy utolsó csapásra. Daniel sem váratott magára. „*Nem hagyhatom hogy még valaki meghaljon miattatok!*” fortyogott benne a düh.

- **Kard! A földre!** - kiáltotta a varázsigét. Hatására a fegyver úgy csapódott a kövezett talajnak hogy kettétört. A fiú azonban nem érte be ennyivel. Vérbe fagyva akarta látni azt az embert.

- **Penge! A szívbe!** - jött a mágia, és a törött kard pengéje felröppent, átdöfte a katona szívét, aki holtan zuhant össze. Daniel a falnak borult. Gyenge volt még az ilyen egyszerű varázslatokhoz is. „*Den! Mi történt?*” - érkezett az aggódó üzenet Iola-tól. A fiú nagy nehezen összeszedte magát.

„*Már semmi gond. Maradj ahol vagy. Csak megöltem egy katonát.*” - válaszolta. Közben az öregember felkelt a földről, letörölte kardjáról a vért és eltette. Egy ideig csak nézte a fiút, majd fájdalmasan fintorgott egyet, ahogy megérintette az oldalát, aztán odament hozzá.

„*Biztos hogy minden rendben?*” - a sárkány csak egyre aggodalmasabb lett.

„*Igen. Biztos. Jól vagyok, és elmúlt a veszély.*” - nyugtatta meg. Iola szerencsére megértette, és csak egy szeretetteljes ölelést, vigyázz magadra üzenettel küldött vissza. Az öreg odaért hozzá.

- Köszönöm fiam! - veregette meg a vállát, ami miatt Daniel fájdalmasan nyögött. - Bocsánat. Szólíts Steve-nek. - a név hallatán a fiú azonnal elfelejtette kínját.

- Steve mester? - kérdezte hitetlenkedve. Erre az öreg felvonta a szemöldökét.

- Mester? Miért szólítasz így? - egy percig csak nézték a másikat. - Hogy lehetek ennyire modortalan? Megmentettél, ezért a minimum hogy megvendégeljelek a házamban. Gyere, nincs az messze. - Így hát elindultak.

Kintről úgy nézett ki mint bárki másnak a háza, de bentről már látni lehetett a különbséget. Bár a berendezést egyszerűnek lehetett volna mondani, voltak olyan elemek amik viszont nem illettek az összképbe. Példának okáért egy levélforma pajzs ami a falon lógott. Gyönyörűen fénylett, mintha világítana, körben a szélén pedig vésett indák futottak, egymásba gabalyodva. A közepén egy fehér és egy kék sárkány állt egymással szemben. Mikor közelebbről is megnézte, látta hogy nem festékekkel van megoldva a szín, hanem mintha maga a fém lenne ilyen. Ekkor vett észre egy ismerős mintát a pajzs aljába vésvé. A Lovasok jelét, ami neki is ott díszelgett a kezén, bár most kesztyű fedte.

- Ne is kérdezd honnan van. Ez egy hosszú történet. - Sóhajtott nagyot az öreg. - Szereted a teát? - tette fel a kérdést, amire a fiú csak bólintott és tovább tanulmányozta a meseszép tárgyat.

Amikor Steve visszatért már át volt öltözve és két csésze forró tea gőzölgött a kezében. Leültek egy egy szépen faragott székre, és egy kis kerek asztal fölött nézték a másikat. A fiú fejében elkezdett alakot ölteni a kép. Mikor rájött hogy miről van szó, meg sem próbálta palástolni a döbbenetét. Ezt látva az öreg rákérdezett.

- Min lepödtél meg ennyire fiam? Mintha hirtelen egy sárkány ült volna melléd. - nevetett.

- Maga Lovas? - Tette fel a kérdést Daniel. Steve ettől csak még jobban felvidulni látszott.

- Annyira vagyok én Lovas mint ez az asztal. - Csapott a megnevezett tárgyra. A fiú összeszedte magát és megpróbálta másfelől megközelíteni a dolgot.

- A kardját sárkányok kovácsolták, a pajzs a falon. - mutatott rá. - a Lovasok jele van rajta. És Masher. Szerintem volt egy Lovasa akit elveszített. Ő küldött magához, mondván hogy megbízható, és régről ismeri. Ezért azt gondolom hogy maga Lovas. - Fejezte be. Az öregem nem lehetett látni ha megdöbbsent. Sőt mi több mintha meghatódott volna. Kortyolt egy nagyot a gőzölgő teából.

- Érdekes az elméleted. - csak ennyit mondott. Hosszas hallgatás következett. „*Mit is keresek én itt? Hiszen van térképem. El tudunk azzal is jutni a szigetre. És akkor nem kell ennél a bolondnál ücsörögnöm és teázgatnom.*” mérgelődött magában. Aztán belátta hogy Masher sosem mondott nekik ostoba, hiábavaló dolgokat. Éppen ezért elfogadta a helyzetét. „*Csak szólaljon már meg!*”. A

kívánsága rövidesen teljesült is.

- Nem vagyok Lovas. És sosem voltam az. - mondta végül. Mély levegőt vett, arcáról eltűnt a vidámság, és letette a teáját. - Már vagy ötven éve annak hogy Lovasok közt éltem. Kiképző voltam a Szigeten, de aztán történt... - keresgélte a szavakat, közben kezével gesztikulált - valami, ami arra ösztönzött hogy vonuljak vissza. Így vagyok én egy egyszerű falusi ember, aki nagyon jól meg tud élni a festészetből. - Felállt, odament az egyik üvegezett szekrényhez, kinyitotta az ajtaját és elővett belőle egy négyzet alakú tárgyat.. - Mahser-t honnan ismered? És mit tudsz a Lovasáról? - kérdezte, majd visszaballagott és leült.

- Mahser sokat tanított minket. Mintha a nagyapánk lenne. - kicsit elszomorodott, mert eszébe jutott Ráthe és hogy mi minden történt ott. - A Lovasáról nem tudok semmit. Ezt is csak én következtettem ki. Azokból amit mondott, ahogy mondta. - fejezte be. Steve egy ideig csak nézegette a tárgyat, ami úgy tűnt hogy egy kis festmény. Odatolta a fiúnak aki óvatosan felvette. Nagyon részletesre és élethűre készítették, jóformán ecsetvonások nélkül. A képen két ember és egy egy sárkánykölyök volt. Az egyik emberben felismerte Steve-t bár még nem lehetett idősebb nála. A másiktól nem tudta kicsoda, de a sárkánykölyköt a kezében tartotta, magához ölelve.

- A jobb oldali ifjú én vagyok, bár azóta sokat változtam. - simított végig ősz haján - A másik ember a pedig a legjobb barátom volt. Együtt nőttünk fel, együtt kerültünk a Szigetre. Belőle Lovas lett én pedig kiképzővé váltam. A sárkány akit a kezében tart pedig Mahser. - vonásai megkeményedtek, látni lehetett hogy a könnyeivel küzd. - Bill nagyszerű ember volt, hősként távozott közülünk. - lehajította a fejét és némaságba burkolózott. A fiú csak nézte a képet egy darabig, majd eszébe jutott hogy ő hogyan érezne, ha Iola meghalna, szívébe mart a bánat és előntötte a félelem. Bármennyire is próbálta elkergetni ezt a gondolatot nem tudta.

„Iola.” - szólította meg a sárkányt. - „Gyere be a faluba. Nem érdekel ki mit szól hozzá.”

„Baj van?” - kérdezett vissza aggódalmasan.

„Nem, csak...” - nyelt egyet – „Csak gyere. Szeretném ha a itt lennél a közelemben.” - közölte. A tudat hogy mindjárt itt lesz Iola megnyugtatta. Közben az öreg visszanézett a fiúra.

- Vele beszélsz? Hívd a faluba. Mellettünk van egy üres ház, amit csak elkezdtek építeni. Az oldala és a teteje megvan, az elejét pedig majd kiszélesítjük hogy elférjen, a társad. - vett egy mély levegőt, és hátradólt a székre, teáját szürcsölve. - Miért jöttetek? Miben segíthet nektek egy öreg, megfáradt festő? - kérdezte száját enyhe mosolyra húzva.

- Azt reméljük hogy segít eljutni nekünk a Lovasok Szigetére, hogy megfelelő kiképzésben részesüljünk. - közölte a tényeket. Majd mikor észrevette hogy kiitta a csészéjét letette az asztalra. Sajnos rosszul mozdult, ezért a válla miatt, fájdalmasan szisszent. Az öreg szemöldökét ráncolva állt fel és ment oda hozzá.

- Megsérültél. Hogyan és mikor? - válaszokat követelt a tekintete.

- Egy nyílvevessőtől, úgy négy napja. Mérgezett volt. - mondta tömören. Steve egy darabig csak töprengett, majd kezét a sebre szorította. Daniel tagjaiban végigszaladt a hideg és a meleg, izmai megrándultak, és a levegő kipréselődött a tüdejéből. Amikor abbamaradt ez az érzés levegőért kapkodva pattant fel a székből, és kérdően nézett az öregre, aki megelőzve mindent, határozottan, és keményen megszólalt.

- Mielőtt a társad szétrombolná a házam és engem cafatokra szedne, mond meg neki hogy jól vagy. És a sebedet is begyógyítottam. - A csendet Iola törte meg.

„Mindjárt ott vagyok!” - kiáltotta. - „Tarts ki!” - a kötésen csak úgy áradt a félelem és az aggodás.

„Semmi baj. Azt hiszem.” - mozgatta meg az eddig fájó vállát. Mikor félrehúzta az ingét és levette a kötést a sebnek nyoma sem volt. - „Meggyógyított.” - mondta meglepetten. - „Eltűnt a sebem.” - állapította meg. A sárkány nem válaszolt, de a félelem eltűnt, illetve háttérbe szorult. Hamarosan egy hangos puffanást lehetett hallani az utca felől. Steve odasietett az ablakhoz és félrehúzta a függönyt.

- Idegesnek látszik. Remélem megüzented neki hogy nem ártottam neked. - mondta. Daniel egyszerűen csak kiment az utcára, még mielőtt a sárkány jönne be hozzá. Iola aggódva szimatolta

meg Lovasa vállát, majd hozzádörgölte hatalmas fejét, amitől, ha a fiú nem kapaszkodik meg, hanyatt is esett volna.

„*Úgy megijedtem! Azt hittem meg fognak ölni és én nem tehetek semmit.*” - közölte. A Kötésen most a hála és a szeretet hullámozott át a fiúba. A sárkány rápillantott Steve -re, aki most jött ki a házból.

„*Ő csinálta?*” - kérdezte. Miután Lovasa bólintott, odalépett az öreg elé, lehajtotta a fejét hozzá, rávicsorgott és tőle centikre csapta össze az állkapcsát.

- „*Csak ezért nem öllek meg, mert meggyógyítottad. De legközelebb ha fájdalmat okozol neki, nem leszek ilyen kedves.*” - közölte, bár csöppet sem kedvesen.

- Megértettem Hatalmas Sárkány. Bocsánatodat kérem. - hajolt meg. - Az én nevem Steve.

Megtiszteltetés és hatalmas öröm találkozni veletek Sárkány és Lovasa. És annál nagyobb hogy köszönhetem Mahser barátait és tanítványait. - ismételten meghajolt, de ekkor elfintorodott és az oldalához kapott.

„*Megsérült mikor megölte a katonákat.*” - válaszolta meg Iola kimondatlan kérdését.

- Már meg is feledkeztem róla. Sajnos rám nem hat a saját Tehetségem. Bár ezt gondolom megtanította Masher. - egyenesedett ki. - De először is, mivel maradtok néhány napot, ezért hagy mutassam meg a szállásokat. - Intett jobb kezével az irányba.

- Tehetség? - kérdezte meglepetten a fiú.

- A Gyógyítás Tehetsége. Így hívják. Mahser nem említette a Tizenkét Tehetséget? - szemöldöke felszaladt mikor Daniel megrázta a fejét.

- Majd elmondom, de most menjünk. - szólt és már indult is. Tőlük a második ház csak félig volt elkészülve. Sőt épphogy csak elkezdték építeni, mert bár két emelet magas volt, belül mégis teljesen üres, és fel lehetett látni a tetőig. Hogy Iola is beférjen, a ház elejének nagy részét varázslattal lebontották. Bár Daniel aggódott egy darabig a miatt, hogy csak úgy kényükre kedvükre rombolják szét valakinek a házat, Steve azért megnyugtatta hogy ez a ház senkié, és ha lerombolnák az egészet, vagy egyszerűen csak beköltöznének sem szólnák meg őket.

Iola kényelembe helyezte magát, pont elfért mindene ha összegömbölyödött. Mivel úgyis így szokott aludni, ezért nem zavarta ez a póz.

Egy fekete mágus története

Aznap este Daniel úgy hajtotta álmra a fejét hogy hosszú idő óta úgy érezte végre elértek egy célt, megtalálták az embert aki majd elvezeti őket a Lovasok Szigetére.

Egy búzamező fölött lebegett testetlenül, csak nézte az alatta elterülő tájat, amit vér áztatott, tűz perzselte. A halál szaga terjengett mindenütt. A látványtól felfordult nem létező gyomra, és elfordította nem létező fejét. Ekkor hirtelen egy faluban találta magát, ahogy megtudta ítélni nem lehetett nagyobb Folyómalom falunál, de a házak más stílusban épültek. Emberek jelentek meg körülötte, de csak egy pillanatra, majd eltűntek. Ahogy megfordult, az egész falu képe megváltozott. A házak helyén elszenesedett csonkok, az utcán vér és testrészek hevertek.

- Te is így végzed Lovas! - hallotta a szörnyű hangot. Ereiben megfagyott vér ahogy megfordult. Ott állt előtte kivont kardal ez a sötét csuklyába burkolózó alak. Amikor le akart sújtani kardjával egy nyilvánzó repült a kezébe amitől elejtette fegyverét. Egy női hang harsant valahol a távolban - Fuss Den! Fuss! - A fiú amint megtette az első lépést egy épületben találta magát. A falakat eltorzult, szétmarcangolt testek és vérrrel festett képek díszítették. Mint a halál és a kín egy furcsa kiállítás. A terem végében egy kőhalomra épített csontból készült trónus állt. A trónon pedig egy árnyékból álló lény foglalt helyet.

- Üdvözöllek, szolgálám! - mondta olyan mély és kísérteties hangon, hogy Daniel úgy érezte a csontja előbb megfagynak és aztán szétrobbannak.

Verejtékben úszva, levegőért kapkodva riadt fel. Iola vigasztalóan bújt hozzá, és úgy nyugtatta a fiút.

- Ez szörnyű volt. - mondta még mindig akadozó lélegzettel. Sárkánya csak dorombolt neki és simogatta hátát. Percek teltek el így mire lenyugodott annyira hogy mesélni tudjon az Álmáról. Iola is beleborzongott a hallottakba, és aggódalmasan próbálta kitalálni hogy mit jelenthet.

„Az biztos hogy borzasztó, szörnyű, tragikus.” - állapította meg és a félelem kezdett felszínre törni benne.

„Szerintem ez nem mostanában fog megtörténni, bármi legyen is. Érzem.” - mondta a fiú, sárkánya nyakát simogatva. Közben egy középkorú férfi jött a ház elé félve, egy tálcával a kezében.

- B-bocsánat. L-Lovas. - dadogta. - Cs-csak ho-oztam némi é-élelmet. - Nyújtotta oda a fiúnak.

Persze biztos távolságot tartva a sárkánytól.

„Nocsak.” - mondta Iola megdöbbenve.

- Köszönöm. - Odament az emberhez és elvette az ajándékot. - Megkérdezhetem hogy miért kapom ezt? - Levette a tálcáról a kendőt és látta hogy egy tál pörkölt, három nagy szelet kenyér és egy nagy pohár édes bor van rajta. - És ne féljen Iola-tól. Persze csak ha nem sántikál rosszban. - tette hozzá, megszimatozva a bort, és belélegezve a pörkölt fenséges illatát.

- Megöltél egy katonát. Biztosan nem az elsőt. - szedte össze magát a férfi. - megérdemled ezt a csekély ajándékot Lovas. - hajolt meg.

- Köszönöm szépen. - hálálkodott Daniel. Miután a férfi távozott leült befalni a pompás reggelit.

- „Szerinted észrevett engem?” - kérdezte meg egy váratlan pillanatban a sárkány.

- Szerintem nem vagy olyan csekély jelenség ami felett csak úgy elsiklik bárki is. - érkezett a válasz két falat között.

- „Akkor miért nem köszönt nekem is?” - mérgelődött magában. - „Biztosan azt hiszik hogy a sárkányok csak valamiféle különleges szállítóeszközök, amiken bizonyos emberek utazgatnak.” - horkantott egy nagyot. - „Hogy csupán állatok vagyunk. Idomított ökrök, akik parancsra cselekszenek.” - már morgott is ahogy hergelte magát. A fiú rémülten kapott a tálca után mikor a sárkány csapott egy hatalmasat a farkával. Féltő volt hogy a ház is rájuk dől.

- Nyugodj meg! - próbálta csitítgatni. - Meg akarsz ölni? - kérdezte még mindig rémülten.

- „Hogy mondhatasz ilyet?” - válaszolta a sárkány megenyhülve.

- Mert ha még egyszer ilyet csinálsz ránk dől a ház. - söpörte félre a széttört cserépmaradványokat, amik leestek a javításra szoruló tetőről.

- „*Ne haragudj. Csak dühít hogy semmibe vesznek.*” - szabadkozott. Erre a fiú horkantott egy nagyot.

- Mert az az ember tőlem volt annyira megrémülve. - Kiitta az utolsó cseppet is a pohárból és megvetette hátát Iola hasán.

- „*Nem azt akarom hogy féljenek tőlem, nem is azt hogy tiszteljenek. Csak bánjanak velem is úgy ahogy mindenki mással.*” - fejtette ki.

- Úgy érted vegyenek ember számba? - kérdezte a fiú. Iola csak nevetett, bár félig meddig keserűen.

- „*Még az is jobb lenne, minthogy állatszámba vesznek.*” - válaszolta.

Még egy darabig beszélgettek a témáról, és arra jutottak hogy ha legközelebb valaki semmibe veszi Iola -t arra mindketten mérgesen ráförmednek. Ez az ötlet különösen tetszett a sárkánynak. Miután elérkezettnek látták az időt Daniel átment Steve -hez hogy beszélgessen vele az útjukról. És mivel Mahser is segített neki kitalálni az álmok jelentését ezért felvetette ezt a témát is. De persze előbb még tartozott egy beszámolóval a Tizenkét Tehetségről.

- Hol is kezdjem. - Vakargatta állát az öreg. - Áh megvan. - foglalt helyet a széken.

- Szóval a mágia különös dolog. Főleg az amit úgy hívunk: Az Ősi Mágia. Ez az ami összeköt egy sárkányt egy emberrel, ez az ami irányítja hogy mikor keljen fel a nap, vagy hogy mikor essen az eső. Ez a mágia minden intelligens élőlényben megvan, de csupán ott van és ennyi. Nem lesz tőle varázsereje, nem fog semmiben különbözni fajtársaitól. Ám néha előfordul hogy mégis kivált egy különleges adottságot. Mivel tizenkét ilyen megnyilvánulását ismerjük ezért nevezték el az öreg bölcsnek A Tizenkét Tehetségnek. Ezek pedig a következők. - vett egy mély levegőt.

- Van a *Keresés Tehetsége*, amivel bárkit vagy bármit képes vagy megtalálni, még nagy távolságból is. Van a *Gyógyítás Tehetsége*, segítségével a legsúlyosabb sebeket is eltüntetheted másokról. Az *Igaz-látás Tehetsége*, ezzel a hazugságokat ismered fel úgy hogy látod az igazságot mögöttük. Van a *Nyelv Tehetsége*, ami hasznos dolog, mivel képessé válsz megérteni az összes létező nyelvet, és beszélni is tudsz rajtuk. Ezt követi az *Elemek Tehetsége*, amivel irányítani tudod a Tüzet, a Vízet, a Földet, a Szelet és a Szellemet. Az *Átváltozás Tehetsége*, a nevéből következik hogy képes leszel bármilyen élőlényre átváltozni, állítólag még tárgyká is ha eleget gyakorlod. A *Meggyőzés Tehetsége*, segítségével bárkit képes vagy rávenni bármire, úgy hogy az illető el is hiszi hogy tényleg meg akarta tenni azt amire rávetted. - nevetett. - Az *Álmodás Tehetsége*, amivel képes vagy a jövőt megálmodni, bár azt mondják hogy nehéz kibogarászni egy ilyen álomból hogy mi is fog történni valójában. A *Tudás Tehetsége* amivel meg tudod szerezni azt a tudást amire éppen szükséged van. Ha mondjuk nem tudsz vívni pár perc alatt megtanulsz, ha nem tudsz úszni az is csak pár perc. Tulajdonképpen korlátlan tudásra tehetsz szert vele. Akkor ott van még a *Megértés Tehetsége* amivel képes leszel meglátni a káoszban a rendszert, megérteni olyan összefüggéseket amit más csak véletlen egybeesésnek nevezne. Az *Energia Tehetsége*. Ez egy nagyon különös dolog mert képes leszel az energiát befolyásolni kedved szerint. És mivel jóformán mindenkinek van energiája... No de a végére hagytam a legerősebb és egyben legritkább tehetséget. - tartott egy kis hatásszünetet. - Az *Élet és Halál Tehetségét*. - mondta sejtelmesen. - Segítségével képes leszel uralkodni minden felett. Halott búzamezőket éleszthetsz újjá, leégett erdőket. Az ellenség egész seregeit küldheted a végzetükbe, illetve visszajára fordíthatod a halált. - fejezte be. Daniel csak elképedve bámulta a vénembert. Milyen sok minden van a világban amiről eddig még csak sejtelmes sem volt. Aztán eszébe jutott hogy ő Álmodó, tehát neki akkor az Álmodás Tehetsége van meg. Ezt a gondolatát hangosan is kimondta. Először az öreg meglepődött a dolgon, de aztán megkérte hogy meséljen róla. Daniel szépen el is mondta hogy mit látott legutóbb. Steve lassan felállt szemöldökét összeráncolva, elővett egy könyvet és elkezdte lapozgatni. Percek teltek el némán, mire megszólalt.

- Ez a könyv az álmok megfejtéséről szól. Az álmok mindig bírnak valamiféle jelentéssel, és ez a könyv az értelmezésükben segít. - megvakarta a fejét, majd összecsapta a könyvet és letette az

asztalra. - A te esetedben viszont ez nem több mint egy alátét. - kezdett el járkálni fel s alá a szobában. - Mit tudsz arról a csuklyás alakról? Láttad az arcát? - tette fel a kérdést.

- Nem. Mindig csak sötétség volt az arca helyén. A keze viszont csontos, és göcsörtös. A bőre meg mintha, egy halotté lenne. - válaszolta.

- Értem. A fegyvere milyen volt? - érkezett az újabb kérdés, és egyre izgatottabban járkált

- Egy szépen díszített kard volt. A markolata végén egy nagy piros kővel. Ami sejtelmesen fénylett. Fura volt. Van valami jelentése? - fejezte be a beszámolót.

- Minden részletnek van jelentése. De az a kard... - harapta el a mondatot, majd megrázta a fejét. Odament a fiúhoz és leült vele szemben. - Tudom ki az akit álmodban láttál. - bökte ki egyszer csak. Daniel tádogott meglepetésében.

- Ki? - lehelte.

- A neve Mohéresz, legalábbis így hívja magát. Azt hiszem valaha Frenklin Zetner néven élte napjait. Aztán elszegődött egy bünszövetkezetbe és ott vette fel az új nevét. - Mondta majd álla vakargatása közben meredt a semmibe.

- Honnan tudod hogy ő az? - bukott ki a kérdés a fiúból. Az öreg összerezett és ránézett.

- Elmondom de ne szólj közbe. Ez egy hosszú történet. - Vett egy mély levegőt, leült a székbe, kényelembe helyezte magát, majd belekezdett.

- Úgy százharminc éve kezdődik a történet, mikor is egy messzi faluban valahol a Ismeretlen Földön a Fűrészfog-hegység túloldalán született egy kisfiú. Apja a Frenklin nevet adta neki, ami egy ritka név volt arra fele. Ahogy cseperedett férfivá, felfedezte hogy néha különös dolgok történnek körülötte. Betegek gyógyulnak meg, törött tárgyak állnak össze, elveszett dolgok kerülnek meg és még sok más egyéb, amire csak azt mondták hogy „a szerencse követi”. Húsz éves korában úgy döntött hogy elhagyja faluját és elmegy világot látni. Azt már senki sem tudja miként keveredett át a Fűrészfog-hegység túlsó végére, lévén hogy még tengeren is csak hetekig tartana és arra fele nem köt ki hajó. De sikerült neki. Barangolása során összefutott egy fekete mágussal, aki szárnyai alá vette, mert meglátta benne a lehetőséget. Ekkor ismerkedett meg a varázslás művészetével. A hatalom megrészegítette és persze, mestere gonoszsága is megfertőzte akkor még ártatlan lelkét. Miután ereje elért egy bizonyos szintet megölte tanárát és továbbindult. Itt találkozott egy csapat bűnözővel, akik befogadták mondván „szerencse övezi útját”. Felvette a Mohéresz nevet, ami állítása szerint azt jelenti hogy Vértólván. Ez az Ismeretlen Földön élt csodás lények Ősi Nyelvén van. Mint ne mondjak illik hozzá. - Gyorsan elment egy pohár vízért. Közben Daniel döbbenet nézett maga elé. Mikor visszatért az öreg, folytatta. - Szóval, immáron Mohéresz, ereje egyre csak nőtt. Elkezdte élvezni mások kínját és élvezetből ölt. A kezdetekben még csak tolvajbanda, falvakat égetett porig és eltervezték hogy saját királyságot alakítsanak. Azonban ez a megosztott uralkodás nem tetszett ennek a démoni lénynek. Ő akart lenni minden élő és holt királya. Így hát végzett a társaival, de közben szerzett egy csúnya sebet az arcára. Ezért visel csuklyát. - tartott szünetet.

- És a kard? - érdeklődött a fiú.

- Mindjárt arra is kitérek. Csak kifújom magam. - vett mély levegőt majd nekiállt folytatni.

- Tehát, sebzetten, egyedül a világ ellen mégsem indulhat, ezt tudta. Ennyire azért nem volt bolond. Viszont csak olyan társat akart magának akit tud irányítani, de mégis erős. Egyetlen olyan helyről hallott ahol található ilyen, ez pedig a Lovasok Szigete. Így hát elment a Szigetre és megpróbálta kipuhatólni hogy kiben vannak hasonló hajlamok. Csupán egy ilyen talált, csak ezt az embert tudta befűzni a hazugságaival és a korlátlan hatalom ígéretével, ő Horatius Domer Nagy-mágus volt. Azonban mikor el akartak szökni, Bill felfigyelt rájuk és elindult hogy megakadályozza a páros szökését. De megölték, Mohéresz vette el a kardját. Szerencsére Billnek még maradt annyi ereje hogy egy végzetes csapást mérjen Domer-re. Ekkor hallottunk utoljára a démonról is. Fogta a holttestet és eltűnt. - sóhajtott egy nagyot. - De amit mostanában beszélnek, hogy egy fekete mágus járja a falvakat, és az Álmod. Úgy tűnik talált valakit akit ráültetett a trónra és sereget szervezett neki. Bárki is az erős mágus és jó kardforgató szerintem, de csupán báb. Nem hiszem hogy egy

hamar sikerül kiűznünk, vagy megölnünk. Tűrjük a sanyargatását, és ellenállunk ameddig tudunk. - fejezte be meséjét. Daniel csak összeráncolt szemöldökkel bámulta az asztallap közepét. „*Túl sok halál fűződik hozzád Moháresz. Ezért megfizetsz!*” a düh egyre kígyózott fel benne. Végül már csak úgy tombolt. Felpattant és hatalmasat csapott az asztalra.

- Majd én megállítom, és megölöm! Túl sok van a számláján! - kiáltotta a meglepődött öregnek. „*Megöljük!*” - jött az üzenet Iola-tól aki az ablakon kukucskált be. Megérezte Lovasa dühét és azért ment a házhoz hogy megnézze miért.

- Igen. Megöljük! - bólintott. Steve csitítóan emelte fel a kezét.

- Hó! Fog vissza az indulatod ifjú Lovas. Ha most rohansz fejfel a falnak akkor bizony betörnek a koponyád. És ugyebár nem csak a tied. - biccentett az ablakon kukucskáló sárkány felé. Danielnek eszébe jutott hogy Mahser is ezt mondta, csak másképpen megfogalmazva.

- Előbb elmegyünk hogy kiképezzenek minket. Aztán már elég erősek leszünk. - korrigált a fiú. Az öreg csak elmosolyodott.

- Szerinted az a kiképzés csupán öt perc? Mire végeztek nem biztos hogy lesz hova visszajönni. És ha mégis az sem biztos hogy képesek lesztek szembeszállni a sokezes sereggel, aztán magával Moháresz-el és persze a királlyal. - megenyhülve folytatta. - De persze lehet hogy tévedek, és elég erőssé váltok a feladathoz. Van bennetek valami... - vakargatta az állát – nem is tudom hogy fogalmazzak. Valami *több*, mint másokban. Talán ez elég lesz a győzelemhez, de bármi megtörténhet. - horkantott. - Az idők változnak...

- Ahogy minden. - fejezte be Daniel.

Órákkal később mikor már megebédelték, Steve megtanította a fiút minden olyan szabályra amit a Lovasok Szigetén majd be kell tartania. Elmondta kihez miként szóljon, hogy viselkedjen, és hogy milyen szavakat, vagy mozdulatokat mellőzzön ha lehet. Mire végeztek Danielnek már zsongott a feje a sok új információtól.

- Már látom hogy nem lesz egyszerű ott a Szigeten. Ez a sok szabály... a felét nem is értem, ki és miért találhatta ki. - mérgeledött, miközben Iola hasának dőlve nézett ki az utcára.

- „*Ne hidd hogy nekem könnyebb lesz. Nekem is be kell tartanom bizonyos szabályokat, amikhez nem fűlik a fogam. De muszáj.*” - szögezte le a sárkány.

Tengeri Kaland

Másnap reggel Steve mester várta a két fiatait. Elmondta nekik hogy milyen úton induljanak tovább, és hogy amint elérték a Vármegyét készüljenek fel egy három napos repülőútra. Ennek hallatán a páros megrémült. Sosem repültek még három napot megállás nélkül. Megegyeztek hogy előtte pihennek és annyit esznek és isznak amennyi csak beléjük fér, hogy kibírják a hosszú utat.

Elbúcsúztak és már mentek is Vármegye irányába, ami három napnyira volt, kényelmes tempóban.

Nem is siettek ezért annyira. Nappal megálltak ebédelni és még néhányszor csakhogy kinyújtóztassák tagjaikat. Este is annyit aludtak amennyit csak tudtak, és későn vágtak neki újra az útnak. Így történt hogy a harmadik nap estélyén elérték a céljukat. A hatalmas város erős kőfalakkal és egy még annál is nagyobb várkastéllyal ott tornyosult előttük.

- Már értem miért az a neve hogy Vármegye. - Hüledezett Daniel.

- „*Igen. Akkora az egész város mint egy megye. Szerintem ezrek élhetnek itt.*” - csodálkozott a sárkány. Bár még messze jártak tőle de már így is monumentális volt az építmény. Bele tellett egy órába mire megérkezek a várfal lábához. Egy óriási erős fából és vaspántokból készült kapu fogadta őket bezárva. Daniel leszállt sárkánya hátáról odament és bekopogott. Egyszer csak egy kukucskálórés nyílt ki és egy álmos hang szólalt meg.

- He? Mit akaról te ilyenkö jóembör? - beszélt ízes tájszólással.

- Belépést szeretnék kérni a városba. A tengeren akarunk átutazni. - mondta egyszerűen. Iola úgy állt hogy a nyílásból pont nem lehetett látni.

- Ezt biza nem lehet. Má tegnáp óta. A király parácsbá adtá... hogyanis? - vakarta meg szakállát – Tudjá az á fészkes fene! Ne gyühető be me aztat mondta az őfelsége hogy senkise nem gyühet be. - És ezzel bevágta a kukucskáló kis ablakát. Daniel meglepetten nézte a fa kapukat.

- „*Azt hiszem most én jövök.*” - közölte Iola majd ő is bekopogott. A hatalmas kapu csak úgy döngött.

- Há van má? - nézett ki az ör. Mikor meglátta a sárkányt tágra nyílt szemekkel bámulta.

- „*Jóember. Szeretnék bebocsátást kérni. Nem a bajt keressük.*” - mondta szelíden.

- Ázt a ménykü álljon belé! - kiáltotta az ör dühösen és becsapta a kukucskáló ajtaját. Iola fújt egyet.

- „*Rendben. Próbáltuk finoman. Most akkor próbáljuk keményen.*” - közölte a sárkány és már éppen neki készült ugrani a hatalmas ajtóknak mikor Danielnek eszébe jutott az Álma, és elkiáltotta magát!

- Ono eka Frehmelza! - szavait csönd követte majd a hatalmas kapu egyik szárnya elkezdett kinyílni. Iola leengedte támadásra felemelt jobb kezét és hátrébb állt. Együtt nézték ahogyan szélesedik a fénysáv a nyíló kapuban. Egyszer csak az ör toppant elébük.

- Há mé nem ezze kezdtétek? Gyűjjetek bé! Lovas. Sárkány. – Öklét a mellkasához csapta és meghajolt. Amint elég széles lett a nyílás hogy Iola is beférjen megindultak. Daniel kardja markolatára tette a kezét és próbált veszedelmesen nézni.

„*Mintha bármit is érnél azzal a fegyverrel.*” - nevetett magában a sárkány.

„*De ők ezt nem tudják.*” - vágott vissza a fiú. Miután besétáltak, egy díszes ruhába öltözött ember lámpással a kezében sietett eléjük. Biztosan valami inasféle lehetett. Tiszteletteljesen meghajolt *mindkettejüknek*, majd kérte hogy kövessék. A város belül is akkora volt mint amilyennek kívülről látszott: hatalmas. Minden házat nagy kövekből építettek, lapos tetejük volt és az ablakokat is nehéz támlák takarták. Olyan volt mintha nem is város hanem egy erőd lenne. Középen, az ég felé törve pedig ott magaslott a kastély. Három csúcsán ami közül a középső volt a legnagyobb egy egy lobogót tépett a magaslati szél. Ilyen messziről még Iola sem tudta kivenni mi van rajtuk. Ahogy sétáltak a kihalt utcákon elértek egy hatalmas házat, aminek akkora ajtaja volt hogy egy sárkány is kényelmesen beférjen.

- Lovas. Sárkány. Kérem fáradjatok be. Engedelmetekkel bejelentem érkezésetek a királynak. - hajolt meg és már távozott is volna, ha Daniel nem szól rá.

- Azt hiszem az felesleges. Holnap reggel már tovább is utazunk. - közölte. A díszesen öltözött egyén egy ideig csak nézegette őket, elgondolkodva.

- Ahogy óhajtjátok. - hajolt meg, és pár perc múlva már el is eltűnt az éjszakában. A szállás mondhatni királyi volt. Hatalmas tágas szobába léptek ahol Iola is kényelmesen kinyújtózhatott. A majdnem teljesen négyzet alakú helység bal sarkában egy hatalmas párna díszelgett, tőle nem messze meg egy kisebb faragott ágy. A bejárat mellett egy falikútból ihattak friss vizet. A fiú varázslattal meggyújtotta a fali olajlámpákat, és ekkor a szoba túlsó végében egy másik helység is feltűnt. Bizonyára a mellékhelység. Állapították meg. Iola gyorsan lefeküdt a párnára, és kényelembe helyezte magát. A fiú még előbb alaposabban is körülnézett.

- Ezek szerint ide sárkányok is járnak. - állapította meg.

- „*Igen úgy tűnik. Bár ahogy Steve is mondta ez a város van a legközelebb a Szigethez. Érthető ha néha néha átjár onnan egy két sárkány.*” - helyeselt Iola. És letette fejét a párnára. - „*nagyon kényelmes.*” - mondta nagyot sóhajtva már már kéjesen. A fiú sem váratott magára. Bevetette magát az ágyba, eloltotta a lámpákat, és már aludtak is.

Másnap mikor magukhoz tértek az inas már ott állt az ajtóban egy ezüsttálcával, amin pompás lakoma várta hogy elfogyasszák. Megkérdezte Iolat is hogy kér-e ételt, amire a sárkány hevesen bólogatott, aztán elsietett. Nem kellett tíz perc, egy szekéren hatalmas mennyiségű hús várta az éhes lényt. Miután mindketten jól laktak, feltöltötték készleteiket, máris leballagtak a tengerpartra. Fantasztikus látvány volt az a hatalmas kék víztömeg, ami a látóhatárral ért egybe, az egyenletes hullámozása és az az enyhe sós illat, ami magában hordozta a szabadságot, megbabonázta őket, ugyanakkor meg is rémítette a párost. Három teljes napig kell repülniük úgy hogy nem lesz szárazföld alattuk csak a feneketlen kékség.

- Felkészültél? - Tette fel a kérdést a fiú.

- „*Mehetünk.*” - válaszolta a sárkány határozottan. A kötésen át is az eltökéltség sugárzott. Daniel felpattant a nyeregbe, beszíjazta magát és a magasba röppentek.

Az első nap könnyen ment, bár megrémültek akkor mikor eltűnt a szárazföld a látóhatárból. Féltek hogy ha eltévednek előbb utóbb mindketten vízbe fúlnak. Csak a nap és a csillagok alapján tudtak tájékozódni, ami nem volt olyan könnyű.

Másnap dél körül elkezdett fújni a szél. Nagyon erősen így lejjebb kellett ereszkedniük, de akkor meg a hatalmas hullámok jelentettek veszélyt. Valahol a messzeségben pedig félelmetes fekete viharfelhők gyülekeztek, nem ígérve sok jót.

„*Ha elér minket a vihar nem tudunk majd tájékozódni.*” - aggodalmaskodott Iola.

„*Ha elér minket a vihar, az lesz a legkisebb gondunk.*” - válaszolta a fiú. Így a sárkány megszorította szárnycsapásait és igyekezett minél gyorsabban repülni, de Daniel rászólt hogy ha kifárasza magát azzal csak még nagyobb lesz a baj. Hamarosan egy nagy vitorlás hajó tűnt fel előttük, és láthatólag a Lovasok Szigete felé tartott. Közelebb repültek, és érdeklődve figyelték hatalmas bárkát amint ring a vízen. Jókor darab volt egy egyszer biztos, de kellett is ez a méret egy ekkora tengeren. Ahogy vitorláztak fölötté egyszer csak egy szótölcséres férfi mászott fel a főárbocon és kiáltotta el magát.

- Lovas, ha hallasz. Óriási vihar közelít felénk, szálljatok le a hajóra és vészjeljétek át nálunk. - Majd várt a válaszra.

„*Szerinted? Nekem jó ötletnek hangzik.*” - mondta a sárkány. Közben a vihar egyre csak nagyobbodott, már a látóhatár felét betöltve.

„*Rendben menjünk.*” - értett egyet a fiú. Így hát leszálltak a hajó orrába ami akkora volt hogy akár még másik két sárkány is kényelmesen elfért volna. Egy öreg szakállas, de jókötésű férfi és még két másik nem kisebb, lépett oda hozzájuk, kabátjukat összehúzza az egyre erősödő szél miatt.

- Üdvözöllek titeket! Karbet kapitány vagyok. Ez pedig a Tenger Szeme. - Mutatott a hajóra. A másik két alak csak némán figyelt.

- Menjünk le a fedélközbe, ott védve leszünk a széltől. - javasolta amit késéggel el is fogadtak. Odalent is legalább akkora volt a hely. A fényt olajlampák szolgáltatták, bár voltak parányi kerek

ablakok is amin besütött a napfény. Iola kényelembe helyezte magát keresztben a hajó orrában, de érezni lehetett feszültségét, aminek később hangot is adott. Éppen egy hatalmasat dörgött az ég és ide oda himbálóztak a tajtékos hullámok miatt..

„*Remélem ez az úszó, korhadat fadarab elég erős hogy kibírj a vihart.*” - mondta. Izmait megfeszítve próbált egyensúlyozni, és állkapcsában remegett egy izom.

„*Én is remélem.*” - kapaszkodott a fiú a sárkányba. Hamarosan éjszakai sötétség borult rájuk pedig alig múlt dél, villámlani kezdett, és a dörgések is egyre közelebbinek hangzottak. A hajót úgy dobálták a hullámok mint a játszadozó gyerekek a bőrlabdát. Nem kellett sok és Danielen eluralkodott a tengeri betegség, ahogy nézte a fentről behömpölygő vizet, és hallgatta a matrózok kiáltásait. Mikor néha kinézett az ablakon akkor is hol az eget, hol a háborgó tengert látta. Egyik kezével Iola bal szárnyát másikkal a kardját markolta. Mikor eljutott arra a pontra hogy nem bírta tovább és gyomra éppen kiüríteni készült az napi ételét, elkiáltotta magát.

- **Elég legyen!** - Hangja elváltozott. Kezében a kard felragyogott, a melegség és az erő áramlott át a fiúba. „*Nem is akartam varázsolni*” értetlenkedett. Érezte hogy a kardanál áramlik ki a mágia, fel az égbe. Hirtelen abbamaradt a hánykolódás és elkezdett kivilágosodni. Iola is tátott szájjal figyelte az eseményeket.

- Na jó. - szedte össze magát a fiú és előrántotta a kardot. - Ez most mi volt? - kérdezte a pengétől, hátha az megmondja. De természetesen csak csillogott a fényben. A sárkány szólalt meg.

- „*Emlékszel még John mágus szavaira?* „Uralhatod a természetet, különösebb erőfeszítés nélkül.” *azt mondta. És lám. Megfékezted a vihart.*” - száját még mindig elfelejtette becsukni, és most a kardot nézte csodálattal. A fiú miután eltette a pengét lehuppant Iola mellé és fáradtan dőlt hasához.

- Mikor már kezdem azt hinni hogy nem történhet olyan amin meglepődöm... - vett mély levegőt, de Iola fejezte be a mondatot.

- „*Valami olyan történik amin meglepődünk.*” - a fiú csak bólintott, majd odasétált a sárkány fejéhez és becsukta a száját. Majd mindketten nevetésben törtek ki.

Percekkel később a kapitány sietett le hozzájuk. Meghajolt majd térdre is vetette magát.

- Hatalmas Lovas! Hatalmas Sárkány! Hálával tartozom amiért elkergettétek a vihart. Ha tovább erősödik sok jó ember veszett volna oda. - hálálkodott. Daniel odament hozzá és talpra segítette.

- Nem kell köszönnöd. - csak ennyit mondott. Nem akarta bevallani hogy fogalma sincs hogy csinálta.

- Enged meg hogy elvigyelek titeket a Lovasok Szigetére. Gondolom oda tartottatok. - nézett kérdően a párosra.

- Igen oda. De nem kell fáradnod mi....- nem tudta végigmondani mert a kapitány sietve közbevágott.

- Nem fáradtság az Hatalmas Lovas. Nem fáradtság. - Mivel hajthatatlannak látszott ezért belegyeztek hogy maradnak. - Két nap és ott is vagyunk. Ha a Szelek Anyja is úgy akarja. - tette hozzá, majd szélesen mosolyogva sietett vissza a fedélzetre.

A Lovasok Szigete (1./2.)

Két nappal később mikor már feltűnt a hatalmas földtömeg a látóhatárban, mindenki izgatottan járkált fel alá. Nem sok embernek nyílik alkalma ellátogatni erre a mesebeli helyre, akár csak egyszer is életében. Daniel és Iola a hajó orrában álltak és nézték ahogyan a nap felkel a Sziget mögött és arany koronával díszíti a távoli hegyeket. Lassan ringatóztak a szinte teljesen csendes tengeren. Ez alatt a két nap alatt sok emberrel megismerkedtek, többek között a kapitánnyal, aki nagyon kedves és humoros volt. Mindenki köszönt nekik és kínálgatták mindenfélével őket, dohánnyal, italokkal, egzotikus gyümölcsökkel, bár mikor a sárkányt kérdezte meg az egyik kereskedő hogy kér e valami furcsa, zöld, kókusz nagyságú növényt, nem bírta ki nevetés nélkül. Szegény kereskedő meg sértetten vonult vissza. Azért később elmagyarázták hogy a sárkányok csak húst esznek. Úgy tűnt hogy ettől meg elszégyellte magát a vénember.

Mielőtt megérkeztek volna Daniel szükségét érezte hogy gyakoroljon egy kis mágiát. Mikor ezt tette többen is leültek a hajó korlátra, vagy megálltak a munkával és ámulattal figyelték a lebegő hordót a megfagyó vizet, és ehhez hasonló csodákat. Persze ilyenkor a kapitány dühösen pírított rá a lustálkodó matrózokra és válogatott káromkodások közepette zavarta vissza őket dolgozni. Aztán sűrű bocsánatkéréssel illette kettejüket. Iola élvezte a hajókázást. Jóformán a hajó orrában aludt. Kiállt a szélére amennyire csak tudott, becsukta a szemét és mélyeket szippantott a tengeri levegőből, azt mondta hogy így kicsit olyan mintha repülne.

Lassan nőtt a sziget és kezdte kitölteni a látóhatárt. A matrózok bevonták a fő vitorlákat és előkészítettek néhány dolgot a kipakoláshoz. Úgy tűnik hogy bár eredetileg Kettős-föld másik felébe akartak elhajózni, de ha már itt vannak megpróbálják eladni a portékájukat. Egy idő után kapitány elkiáltotta magát, mély hangján.

- Kikötéshez felkészülni! Vitorlákat bevonni! - a matrózok mint megannyi hangya szorgosan végezték feladatuk. A hatalmas vászondarabok szépen összecsucodtak, és a hajó is kezdett a kikötő fele kanyarodni. Ahogy közeledtek embereket lehetett megpillantani, akik feléjük mutogattak. Mikor már kilencven fokkal oldalra fordultak a fiú azt hite hogy elmennek a sziget mellett de a vén bárka végül mégis csak megközelítette a stéget.

- Köteleket készenlétbe! Kikötünk! - Miután a szavak elhangoztak a hajó egy hatalmas rándulással megállt. Kötelekkel erősítették ki nehogy a víz elsodorja. Leeresztettek egy hatalmas és erős pallót is amin majd a társzekerek kigurulhatnak.

- „*Menjünk.*” - lelkesedett fel Iola. Daniel is már nagyon izgatott volt. Gyorsan felpattan a nyeregbe és a sárkány egyetlen ugrással a kikötő stégén termett. Ahogy indultak végig szárazföld felé az előttük tornyosuló erdő fölött sárkányok röppentek elő és jöttek pontosan feléjük. Ahogy kiértek a kövezett útra ami bevezetett a fák közé a hatalmas lények emberekkel a hátukon pont mellettük szálltak le. Négy Lovas és sárkánya. Erő és keménység sugárzott az arcukról, jól öltözött volt mindegyikük, frissen borotvált arccal. A sárkányokat könnyű szegecsekkel kivert páncéllal látták el, ettől ha lehet még rémisztőbben néztek ki. Mindannyian végigmérték őket majd az egyik Lovas megszólalt.

- Neved és célod? - hangja kemény volt és határozott. Steve mester erre az érkezési ceremóniára is megtanította. Sok múltott azon hogy hogyan adja elő. Visszafogta izgalmát és nekikezdett.

- Lovas vagyok délről, Daniel Haon. Jeremy Haon fia, Susan Haon fia. Békével érkeztünk, hogy tanuljunk a mesterektől. A Fény világítja a utunkat, esküszöm. - csend követte, majd az előbbi Lovas sárkánya szólalt meg.

- „*Neved és célod?*” - mintha egyek lettek volna. A sárkány hangja is hasonlóan acélosan csengett. Most Iola-n volt a sor hogy túlessen a ceremónián.

- „*Lovasom sárkánya vagyok délről, Iola. Seranes lánya, Elmera lánya. Békével érkeztünk, hogy tanuljunk a mesterektől. A Béke vezeti utunkat, esküszöm.*” - Fejezte be. Aztán együtt hozzátették határozottan:

- Engedélyt kérünk a belépésre. - Steve mondta azt is hogy a türelem fontos erény, ezrét szótlanul vártak a válaszra, ami csak tíz percnyi kínos csönd után következett. „*Most dől el minden*” kezdett eluralkodni az izgalom a fiúban.

- „*A Béke nevében, az engedélyt megadom.*” - hangozta a sárkány, és fejet hajtott.

- A Fény nevében az engedélyt megadom. - mondta a Lovasa, majd ő is biccentett feléjük. Mikor elindultak a fák közé még hozzátette - Legyetek üdvözölve a Lovasok Szigetén!

Vége az első résznek....

Daniel és Iola kalandjait a Lovasok Szigetén, megtudatjátok a készülő második részben.

Fejezet címek:

1. Az Öreg Szakál meséje (bevezető)

2. Új hős Születik	(3. oldal)
3. Ragyogó Szemek	(8. oldal)
4. A Kötelék Vonzása	(11. oldal)
5. Sárkány és Lovasa	(14. oldal)
6. Mágia és Álmok	(18. oldal)
7. Daniel Álmai	(22. oldal)
8. Iola és Romvr	(25. oldal)
9. A Rémálom	(29. oldal)
10. A legjobb döntés	(32. oldal)
11. Kilenc-domb város	(34. oldal)
12. A titok	(38. oldal)
13. Útitársak	(42. oldal)
14. Találkozás	(46. oldal)
15. Egy fekete mágus története	(50. oldal)
16. Tengeri kaland	(54. oldal)
17. A Lovasok Szigete	(57. oldal)

Nevek, kifejezések és az idegen szavak kiejtése(amik eddig előfordultak):

Személynevek(ember):

Daniel Haun– a fogadós fiú (Deniel Ha-on(elharapott „o”))
Jeremy Haun – az apja (Dzseremi)
Susan Haun – az anyja (Szuzen)
Katrin – Szakácsnő (Ketrin)
Johan – Egy nemes Zöld-tó városban (Dzsoan)
Akendar király – egy gonosz király (Ákéndár)
Steve – egy visszavonult Lovas kiképző, a kard mestere (Sztív)
Niki – mágustanonc Kilenc-domb városban
John Gerin – Egy Nagy-mágus
Bill Haneg – Egy Lovas (Bíl Hánég)
Karbet kapitány – a Tenger Szeme kapitánya
Horatius Domer – egy Lovas
Frenklin Zetner – egy mágus
Mohéresz - Frenklin Zetner későbbi felvett neve.
Mony – fiatal lány, közülük való

Nevek (épület, folyó, tó, út, földrajzi helyek nevei, tárgyak, italok ételek...):

Szabad-rét városa - Daniel szülő városa
Kékkő-folyó - város melletti sebes folyású folyó
Kettős-föld - a kontinens neve
Lovasok Szigete - egy sziget, Kettős-föld mellett
Fűrészfog-hegység - a kontinenst kettészelő hegység neve
Ráthe - a sárkányfalu neve (a sárkányok hívják így)

Százéves Tölgy - Fogadó Szabad-rét városában
Zöld-tó városa - Szabad-rét melletti falu, a falu melletti tóról kapta a nevét
Ismeretlen Föld - a Fűrészfog-hegység északi része, a délen lakók hívják így
Zafir Tenger - Kettős-föld és a Lovasok Szigete közötti tenger
Tűzhegy - Egy hatalmas aktív vulkán
Kilenc-domb város - a Tűzhegytől nem messze lévő kereskedelmi központ
Oszuká – Egy sárkány ital. (Oszuk-Á)
Kavicsos-tó - Rátthe melletti apró tó. A sárkányok hívják Kavicsos-tónak mert kavicsos a partja.
Folyómalom falu – egy aprócska falu félúton a Zafir Tenger fele.
Vármegye – a Zafir Tenger partján fekvő hatalmas város. Nevét méretéről és a benne épült hatalmas várról kapta.
Napkard – egy nagy erejű mágikus kard. Különlegessége hogy a sárkányok kovácsolták, mágiával
Sebes-folyó – Folyómalom falu mellett csörgedező gyors folyású folyó.
Tenger Szeme – egy nagy kereskedőhajó

Sárkánynevek:

Elmera – (Elmérá) A Sárkány-Vezért
Mahser – (Máh'szer) Egy öreg bölcs
Kodoga – (Kodoga) Egy idősebb lány
Iola -(Ájola) Elmera lánya.
Seranes – (Szeránész) Elmera párja
Remena – (Rémená) Egy fiatal lány akivel útközben találkoznak
Audel – (Áodel) egy idősebb harcos.
Romvr – egy fiatal fiú.

A Sárkányok Ősi Nyelve:

Áudel – szikla (Á-O-del)
Frehmelza – Lovas
Belv – Semleges nemű tiszteletteljes megszólítás (pl.: Elmera-belv, Daniel-belv)
Ekoda pri evál, fopea kélma véqun, serhel szoh krekát, rá elmáte, rá berne rá moruve ka'tem.– A föld óvjon, az ég emeljen, a tűz vezessen., szeretettel, békével utadon. (Egy áldás, amit az idősebb Lovas ad át a fiatalabbnak.)
Ono éka Frehmelza! - Lovas vagyok!
Ká Irátem – A Kő